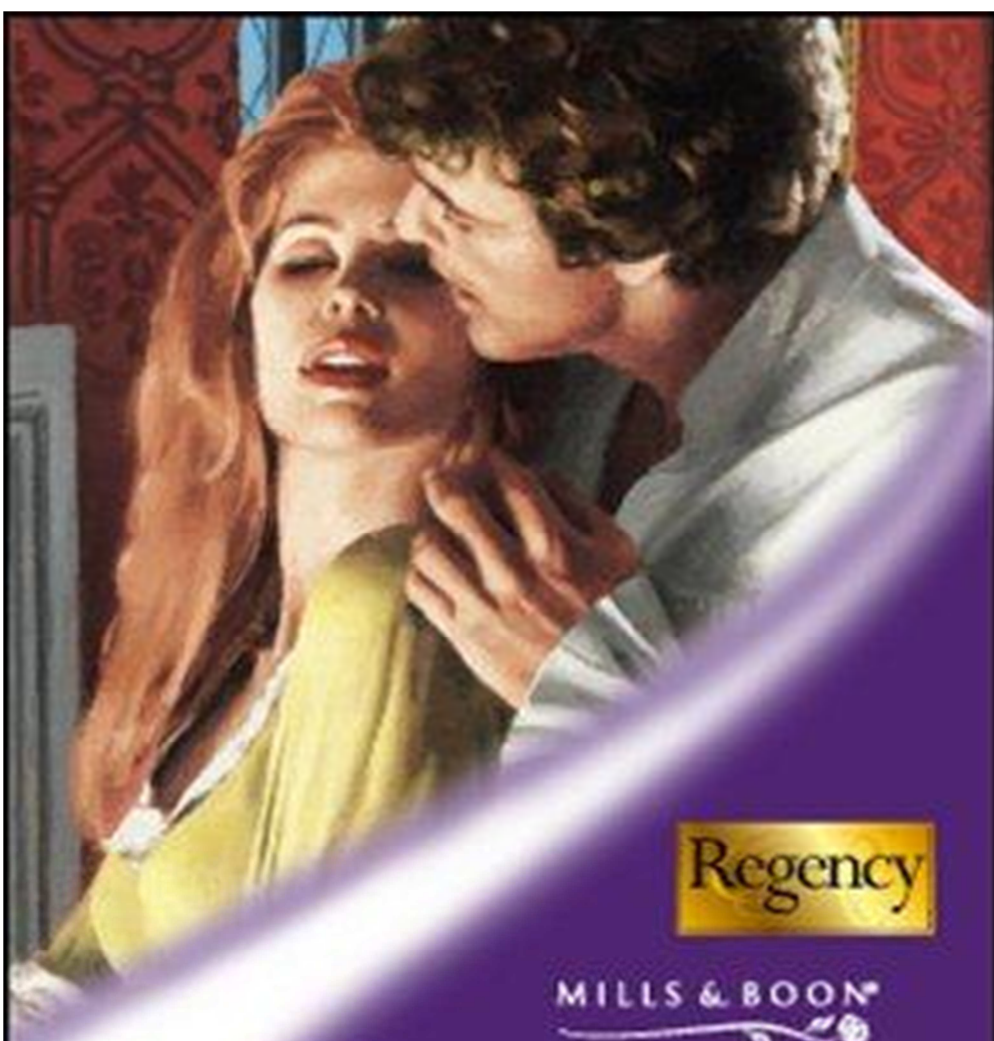

Regency

MILLS & BOON®

Šedooká krásk

Anne Ashley

Historical Romance™

Název originálu: Tavern Wench
První vydání: Mills & Boon, 2002
Překlad: Patricie Hetzerová
Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2002 by Anne Ashley
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2007
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny
ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč/145 Sk

ISBN 978-83-238-4822-6

Anne Ashley

Šedooká kráska

PRVNÍ KAPITOLA

„U všech hromů, já se přece tak nudím!“

Fingle s čerstvým výtiskem Morning Postu tiše vklouzl do knihovny právě v tom okamžiku, kdy zaznělo toto nečekané prohlášení, a na chvíli se mu zdálo, že ho snad šálí sluch. Jeho pán že by se nudil...? To snad ne!

Majordom se zadíval přes pánský pokoj k pohodlnému ušáku, v němž si hověl ctihodný Benedict Grantley oděný v krásně vzorovaném hedvábném županu. Nohy v módních tureckých pantoflích měl opřené o podnožku a na pohled se zdálo, že je zcela uvolněný a dokonale spokojený.

„Klidně si tam u těch dveří stůjte, jak dlouho chcete, dobrý muži,“ ozval se hlubokým hlasem a mírně pobaveným tónem jeho pán. „Ujišťuji vás, že nikterak nespěchám, abych se dozvěděl nejnovější londýnské klepy.“

Fingle pokročil vpřed a musel se chtě nechte usmát tomu bystrému pozorovacímu talentu svého zaměstnavatele. Opravdu měl někdy dojem, jako by byl pan Grantley obdařen ještě jedním párem očí, umístěným kdesi vzadu, neboť jeho bystrozraku uniklo jen máloco.

„Prosím za prominutí, pane,“ omlouval se Fingle a položil noviny na stolek vedle lokte oděného hedvábím. „To jen proto, že když jsem vstupoval do dveří, jako bych vás zaslechl něco pronést, a nebyl jsem si jistý, jestli slyším dobře.“

„Určitě se vám uleví, když vás ujistím, že sluch se vám nezhoršil. I když to nerad přiznávám, v poslední době mi můj život připadá nečekaně fádní a nudný. A nejhorší na tom je, že za tu nudu nemůže nikdo jiný než já.“

Benedict spustil dlouhé nohy na zem a svižně se postavil, pak přešel ke krbu a opřel se jednou rukou o římsu. „Fingle, vy jste neznal mého otce, že ne?“

„Ne, pane. Neměl jsem tu čest. Myslím, že zesnul rok před tím, než se mi dostalo výsady zaujmout toto postavení ve vaší domácnosti.“

„Ale nepochybně jste toho o něm mnoho slyšel.“

Fingle se ani nepokoušel odporovat, neboť se správně domníval, že každý sloužící hodný své mzdy by se toho měl dozvědět o lidech, pro které pracuje, co nejvíc. A byl dokonce vskrytu hrdý na to, že je jen málo věcí, které by o svém vlídném pánovi nevěděl.

O otci pana Grantleyho, zesnulém hraběti z Mor– lynchu, se říkalo, že byl poněkud nevyrovnané povahy; ve skutečnosti to byl zhýralec, který mnohokrát přivedl rodinu na pokraj bankrotu vinou své nezřízené hráčské vášně. Naštěstí žádný z jeho potomků dosud neprojevil zděděnou náchylnost k hracím stolům, a zejména jeho nejmladší syn, ačkoli se mu zjevem podobal asi nejvíce, nezdědil nic z jeho povahy, alespoň pokud se dalo spoléhat na to, co se povídalo.

„Již v nejútlejším mládí jsem se zařekl, že nikdy nebudu kráčet ve šlépějích svého rozmařilého otce.“ Toto další nečekané prohlášení vytrhlo Finglea ze zamyšlení, a když zvedl oči, zahlédl zarmoucený výraz, který přeběhl po obličeji jeho pána. „Určitě je vám známo, že jistí členové mé rodiny by odpřísáhli, že vy vždycky víte zcela přesně, kde jsem v kterou denní či noční hodinu k nalezení.“

I když Fingle považoval toto tvrzení za mírně přehnané, ani nyní se nepokoušel je vyvrátit, protože opravdu nebylo těžké vysledovat pánovy pohyby.

Pan Grantley, který byl velmi spořádaný a měl dosti střízlivé návyky, jen zřídkakdy měnil zaběhanou rutinu. Když pobýval ve městě, vstával vždy ve stejnou hodinu a ve stejnou hodinu se také ukládal k spánku. Do klubu chodil pravidelně vždy ve stejné dny, a když navštěvoval svou milenkou, věnoval návštěvě vždy přesně stejnou dobu. Pokud přijal pozvání na nějaký večírek, dostavoval se pravidelně v deset hodin večer a nikdy se nezdržel déle než do dvou hodin po půlnoci. Ačkoli to některým hostitelkám ze společnosti inožná nebylo příliš po chuti, žádná si na to nikdy nahlas nepostěžovala, aspoň pokud bylo Fingleovi známo. Všechny totiž věděly, že není právě snadné přesvědčit jednoho z nejoblíbenějších nezadaných mužů v Londýně, aby přijal jejich pozvání.

„Ujišťuji vás, pane, že bych informaci o místě vašeho pobytu sdělil pouze členům rodiny nebo vašim nej– bližším přátelům.“

„Já jsem to vůbec nemínil jako kritiku, milý Fingle,“ ujistil ho Benedict. „A vlastně mě uklidňuje pomyšlení, že víte, kde mě hledat, kdyby to bylo nezbytně nutné.“ Přesto mu unikl slabý povzdech. „To však nic nemění na skutečnosti, že po deseti nebo ještě více letech spořádaného života se již srdečně nudím. Z té jednotvárnosti mě může vytrhnout jenom nějaká příležitost, při níž bych se mohl věnovat svému oblíbenému koníčku.“

Řešení záhad asi nebude to pravé, co by mohlo pánovi přinést spokojenost, odporoval v duchu Fingle a přešel k oknu, aby urovnil závěs. Třeba by to ale dokázala vhodná manželka.

Nikdy by byl nepovažoval za možné, že nastane chvíle, kdy bude v nějakém názoru zajedno s dosti panovačnou sestrou svého pána. Ale v tomto měla lady Agnes Fenchamová pravdu – je nejvyšší čas, aby se pan Grantley oženil.

Fingle velmi dobře věděl, že jeho pán stále zůstává svobodný jen a jen z vlastní vůle. Bylo mu již třicet čtyři let, zažil v hlavním městě celou řadu společenských sezón, a přesto ho dosud žádná kráska, která mu za ta léta zkřížila cestu, ani zdaleka nezlákala, aby začal uvažovat o manželství, což podle Finglea bylo už samo o sobě známkou pevného charakteru jeho pána.

Samozřejmě že ho celé ty roky pronásledovaly celé hordy matinek, které přímo dychtily po tom, aby se stal jejich zetěm. Měl totiž všechny vlastnosti, jaké by si jen která mladá dáma mohla od budoucího manžela přát. Byl každým coulem džentlmen, dobře vychovaný, příjemný a okouzlující. Měl vždy bezvadné vystupování, a ačkoli opovrhoval nošením monoklů a šňupáním tabáku, přece byl považován za jednoho z nejelegantnějších členů své společenské vrstvy. Matka příroda ho navíc vybavila urostlou, svalnatou postavou, a i když jeho obličej by někteří nepopsali jako vysloveně hezký, měl výrazné, tmavě modré oči, které kontrastovaly s tmavým obočím a řasami a lehce vlnitými černými vlasy, v nichž dosud nesvítla jediná stříbrná nitka.

Společnost žen mu zdaleka nebyla nepříjemná, a tím podivnější se zdál jeho přetrvávající mládenecký stav, ovšem jen těm, kdo ho

neznali blíže. Pan Grant– ley si totiž potrpí na přesnost a dochvilnost až puntič– kářsky, a právě tuto vlastnost ženy většinou postrádají, mudroval Fingle. A pokud některá je dochvilná, je už, tak říkajíc, zralejšího věku, nebo je to nějaká obávaná intelektuálka, což je druh, jehož si pan Grantley zrovna dvakrát neváží.

Fingleovo přemítání náhle přerušil zvuk klepadla, které kdosi použil až se zbytečnou energií. Celá londýnská společnost věděla, že pan Grantley nikdy nechodí na návštěvy před druhou hodinou odpolední a do dvou hodin si nepřije ani návštěvy přijímat.

„Buďte klidný, pane, toho návštěvníka se ihned zbavím, ať je to, kdo chce.“

Jelikož Benedikt věděl, že se na svého majordoma může spolehnout, znovu se pohodlně usadil a natáhl se po novinách, když tu uslyšel hovor, který se tlumeně nesl z haly; z toho poznal, že neodbytnému návštěvníkovi se přece jen podařilo proniknout dovnitř.

Ze by se zřítil ze své pozice jednoho z nejlepších majordomů, Fingleovi dlouho nehrozilo, neboť o chvíli později se dveře knihovny otevřely a dovnitř se hrnul Benedictovi známý mladíček, který kolem sebe šířil náladu naprosté bezstarostnosti.

„Cože? Ty ještě nejsi oblečený? Strýčku, strýčku, stává se z tebe pěkný pecivál. Takhle brzy zestárneš!“

Benedikt už se chystal, že mladíka zpraží za jeho drzou poznámku i za to, že si troufl ho vytrhnout z jeho poklidu. „Jak si to představuješ, takhle sem vtrhnout v tuhle denní dobu, ty opovážlivé štěně?“ zeptal se zostra, ale tu ho napadlo ještě něco. „A co vlastně vůbec děláš v půli května ve městě, když už se ptám?“ Zamračil se podezíravě na synovce. „Ze ty jsi zase vyvedl nějakou lumpárnu a vyhodili tě ze školy?“

Po hezkých chlapeckých rysech ctihodného Harry– ho Fenchama přeběhl výraz, jenž byl kombinací čiré poťouchlosti a předstíraného zármutku. „Ále, taková nevinná rošťárna,“ ujišťoval honem svého oblíbeného strýce. „Za týden za dva si na to nikdo ani nevzpomene a prominou mi to. Na podzim se tam budu moct vrátit.“

Aniž by čekal na pobídnutí, Harry zamířil ke stolku s karafami, nalil si sklenici strýcova výborného vína a pak se usadil do křesla naproti muži, kterého měl odjakživa moc rád. „A náhodou bys mi měl

být vděčný, že jsem se obtěžoval a přišel tě navštívit. Jdu tě totiž speciálně varovat, protože máti si umínila, že tě někdy během dne přepadne, a pokud vím, nachystala si dohazovačskou výzbroj.“

V koutku Benedictových pěkně formovaných rtů se objevil podezíravý úsměšek. „Ačkoli se k smrti nerad vměšuju do cizích záležitostí, rád bych poradil tvé milované mamá, že by opravdu měla rok nebo dva počkat, než se trochu velkoměstsky obrousíš, a teprve potom se pokoušela tě přesvědčit, abys vplul do manželského přístavu.“

Harrymu málem zaskočilo. „Ale nejde přece vůbec o mě! To tebe by ráda oženila. Mám dojem, že na ples, který pořádá příští týden, pozvala snad všechny nezadané ženské z Londýna.“ Pokrčil rameny. „Ale já už jsem jí řekl, že je to ztráta času... Kdopak by se chtěl nadosmrti uvázat k chodícímu chronometru?“

Benedict přimhouřil modré oči.

„Milý synovce, vzpomínám si, že jsem na tebe v minulosti musel párkrát vzít rákosku. Jenže vidím, že to zřejmě nestačilo.“

Knihovnou se rozlehl bujarý smích. „Velice dobře se pamatuju na ten den, kdy jsem byl u tebe ve Fairview a chtěl jsem ti předvést své jezdecké umění na tvém skvělém loveckém koni, kterého sis tak cenil. Tys mi to pane pěkně spočítal!“ přiznal Harry bez sebemenší hořkosti. „A když je řeč o Fairview... tobě by se asi nechtělo udělat si malý oddech od života ve velkoměstě a na týden nebo čtrnáct dní si zaskočit na venkov? Já bych proti tvé společnosti vůbec nic nenamítal.“

„Vážně, ty drzounku?“ odpověděl Benedict a elegantně tak zamaskoval skutečnost, že vyhlídka na nějaký čas strávený se synovcem mu skutečně není proti mysli. „No, třeba o tom budu uvažovat. Ale teď...“ zvedl se jediným pružným a půvabným pohybem z křesla, „... se půjdu ustrojit, abych nebyl v nevýhodě, až se budu muset střetnout s tvou ctihodnou matí.“

Mladíkovi obdivné blýsklo v očích. „Ty jsi jediný, kdo si troufne se jí postavit. A to mi připomíná...“ obrátil do sebe zbytek vína a vykročil za strýcem do haly, „že bych měl radši zmizet, než přijde, protože by jí hned bylo jasné, že jsem tě byl varovat. Jestli se někde nepotkáme dřív, určitě se uvidíme v pátek na tom bále, a ty mi budeš moct říct, jak ses rozhodl ohledně odjezdu do Hampshiru.“

Ačkoliv se Benedict zatím k této eventualitě definitivně nepřiklonil, myšlenka na vybočení ze zaběhané rutiny a na možnost nezůstávat ve městě až do skončení společenské sezóny ho docela zaujala. Navíc měl vždycky slabost pro svého synovce; snad proto, že to byl jediný mládenec mezi tou smečkou ženských potomků, kterou za těch dvacet let přivedli na svět bratr Giles a obě jeho sestry se svými životními partnery. Možnost strávit nějaký čas střílením, rybařením a jízdou na koni v příjemné společnosti Harryho mu začínala připadat mnohem lákavější než zůstat ve městě.

O hodinu později, již dokonale oblečen, se Benedict vrátil do knihovny a připravil se na přijímání neutuchajícího proudu návštěvníků, kteří se téměř každé odpoledne objevovali v jeho elegantním londýnském domě. Zatím se usadil k velkému mahagonovému psacímu stolu, aby vyřídil nějakou korespondenci, než přijde první návštěvník, a vtom uslyšel zvuk klepadla, toho dne už podruhé. Jelikož byl předem upozorněn, očekával, že uvidí majestátně veplout do místnosti svou sestru – jako jedna z mála žen, které znal, měla jakés takés ponětí o přesném čase – a byl nemálo překvapen, když místo ní vstoupil jeho věrný majordom.

„Promiňte, pane, že ruším, ale ráda by s vámi mluvila nějaká dáma.“

Benedict si okamžitě všiml, že sluha je trochu vyvedený z míry. O Fingleovi bylo všeobecně známo, že mu stačí jediný pohled, aby odhadl, co je který člověk zač, a v devětadevadesáti případech ze sta je jeho odhad správný. Tentokrát však patrně nastal ten vzácný případ, kdy ho jeho znamenitá intuice nechala na holičkách.

„A jaká – ehm – dáma to je, Fingle?“

„Tedy rozhodně ne toho jistého druhu,“ odpověděl majordom, který okamžitě uhodl, kam se ubírají myšlenky jeho bystrého pána. „Řekl bych, že dáma velmi úctyhodná, ačkoliv ji nikdo nedoprovází. Představila se jako paní Lavinie Hammondová.“ Benedict sražil obočí. „Prý se na ni asi nebudete pamatovat, pane. Ale říkala, že se přátelí s lady Fenchamovou a prý vás znala, když jste byl ještě chlapec. Její otec byl jistý plukovník Penrose.“

Benedict se okamžitě rozpomněl. „No jistě! Lavinie Penroseová. Ano, uveďte ji, Fingle.“

I když se na jméno rozpomněl, upravenou pohlednou dámu středního věku, která vzápětí vstoupila, by určitě nepoznal, kdyby ji potkal na ulici. Ona si toho zřejmě ihned všimla, neboť vzala jeho podávanou ruku do obou svých a poznamenala: „Je to od vás moc hezké, pane, že jste mě přijal, protože vám musím připadat jako úplně neznámá osoba. Když jsem se vdala a odstěhovala z Kentu, byl jste ještě chlapec, ale já bych vás poznala kdekoli. Jste nesmírně podobný svému otci.“

„Pamatuji se, že jste mě nejednou zachránila před nepříjemnostmi, když jsem vzbudil nelibost vašeho přísného tatínka.“ Při pohledu na její vkusný smuteční šat mu naskočila další vzpomínka. „Sestra mi sdělila, jaká ztráta vás postihla, paní Hammondová. Přijměte, prosím, mou nejhlubší soustrast.“

V tmavých očích, které na něho návštěvnice upřela, se objevil opravdový smutek. „Děkuji vám, pane. A snad bych měla dodat, že nenadálý skon mého manžela je částečným důvodem mé dnešní návštěvy.“ Benedictovi náhle připadalo, že dáma je spíše zneklidněná než zarmoucená. „Avšak mám-li být upřímná, ani vlastně nevím, proč vás tak pošetile obtěžuji, leda snad... že nevím o nikom jiném, kdo by mi dokázal pomoci... kdo by mi pomohl pochopit nedávné události.“

„Neobtěžujete mě ani v nejmenším,“ ujistil ji Benedict zdvořile. „Prosím, posaďte se přece. Smím vám nabídnout mandlový likér, nebo snad sklenku madeiry?“

Dáma se vděčně posadila, ale nabízené občerstvení odmítla. „Nesmím vás připravit o tolik času, pane. A kromě toho se musím co nejdříve vrátit do hotelu a nachystat se na zpáteční cestu. Jedni dobří známí mi totiž laskavě nabídli místo ve svém kočáře, když měli cestu do Londýna. Chtějí být zpátky v Andoveru už na večeri, a nesmím je tedy zdržovat.“

Benedict se pohodlně usadil v křesle naproti ní. Svou nečekanou návštěvnici viděl naposledy před více než dvaceti lety. Ona a její otec byli bezprostřední sousedé Benedictovy rodiny a Lavinie se od dívčích let úzce přátelila s jeho sestrou. Když se sestra provdala za lorda Fenchama, Lavinie Penroseová se již v rodinném sídle

Grantleyových neobjevovala tak často. Téhož roku se pak také sama vdala a odstěhovala se z Kentu. Kromě toho, že si vzala venkovského lékaře a žila s ním pak kdesi v jihozápadní Anglii, Benedict o ní prakticky nic nevěděl. Ale přesto si ji ve vzpomínkách uchoval jako rozumnou mladou ženu. Pokud se tedy nějak podstatně nezměnila, musel předpokládat, že ji nyní k němu přivádí něco opravdu vážného.

„Povězte mi tedy, jak bych vám mohl být prospěšný,“ vyzval ji Benedikt, když si všiml, jak si jeho návštěvnice nervózně navíjí kolem prstů šňůrku od pompadurky.

„Vy to patrně nevíte, pane, že nyní bydlím v jedné vesnici v samém srdci zemědělského Wiltshiru, nedaleko od Salisbury,“ začala po chvílce zaváhání. „Asi nejvlivnější rodina v celé oblasti jsou jistí Ashwortho– vi. Lord Ashworth, jak se možná rozpomenete, nebo také ne, zemřel jen o několik měsíců dříve než můj manžel. Na tom není pranic záhadného. Lord Ashworth byl již nějaký čas dosti churav, a jelikož neměl žádného přímého mužského potomka, všichni zcela přirozeně předpokládali, že titul zdědí jeho bratranec Cedric.“

Benedict se zamračil. „Mám takový dojem, že kolem toho byly nějaké nejasnosti.“

„Máte pravdu, pane,“ přisvědčila návštěvnice. „Lord Ashworth měl ještě mladšího bratra. Já toho o něm bohužel moc nevím, protože odjel z Anglie mnoho let předtím, než jsem se přistěhovala do Ashworth Magna.“ Pokrčila rameny. „Můžu jenom předpokládat, že jeho rodina se domnívala, že na svých cestách v cizině asi zemřel, když o něm od té doby, co odcestoval, už neslyšeli.“

„Jenže patrně nezemřel.“

„Ne, opravdu nezemřel, alespoň ne v prvních letech,“ potvrdila paní Hammondová. „Zřejmě se rozhodl odjet do Ameriky, a tam se brzy seznámil s mladou dívkou z jedné vlivné bostonské rodiny, s níž se také oženil. Z důvěryhodného zdroje vím, že se po nějakém čase vrátil do Anglie i se svou manželkou, která tady porodila synáčka. Jenže naneštěstí George Ashworth i jeho žena zemřeli. Chlapečka pak poslali do Ameriky, kde se ho ujal dědeček z matčiny strany. Víím, že bylo podniknuto nějaké pátrání, kde se chlapec asi tak může zdržovat. Pokud je totiž naživu, tím právoplatným dědicem je on.“

„A jestliže bude nalezen živ a zdrav, bude to pro

Cedrika hořká pilulka,“ poznamenal Benedict, který se neubráníl pocitu škodolibosti. Pan Cedric Ashworth totiž nepatřil k jeho oblíbencům a jeho nabubřelý syn Percy se mu zamlouval ještě méně.

„Vy ho snad znáte, pane?“

„Ano, trochu.“ Chvilku ji mlčky pozoroval. „Momentálně mě ale nenapadá, co bych v této záležitosti mohl podniknout. Najít právoplatného dědice bude jistě úkol pro právníky Ashworthových.“

„To je samozřejmé. A mne by nikdy ani ve snu nenapadlo, že byste se měl do něčeho takového pouštět,“ uklidňovala ho spěšně paní Hammondová, v jejíchž očích se opět objevil smutek. „Ne, chtěla jsem vás poprosit, jestli byste se kvůli mně nesnažil zjistit, jestli k smrti mého manžela došlo skutečně tak, jak se povídá. Prý ho – prý ho přepadli lupiči, když šel večer na návštěvu k jednomu příteli, a ubili ho.“

„Já vím, a je mi to moc líto. Sestra mi o tom říkala,“ odpověděl soucitně. Ačkoliv se Benedict se zesnulým doktorem Hammondem osobně nesetkal, slyšel o něm od sestry Agnes za ty roky mnoho dobrého, a přízeň jeho sestry si hned tak někdo nezískal. „Proč si myslíte, že se váš manžel doopravdy nestal jen nešťastnou obětí útoku nějakého násilníka?“

„Protože jsem asi před třemi týdny hovořila s jistou slečnou Evadne Spearsovou, která bývala zaměstnána v domácnosti Ashworthových – nejprve jako vychovatelka a později jako svého druhu společnice dcery zesnulého barona a jeho sestry, která také žije v rodinném sídle.“

„Vy se s tou ženou dobře znáte?“ otázal se Benedict, když se paní Hammondová odmlčela.

„Vlastně ne. Samozřejmě jsem ji vídala v neděli v kostele nebo někdy, když mě Ashworthovi pozvali, také u večeře, ale to bylo všechno. Takže si asi umíte představit, jak jsem byla překvapená, když jsem ji jednou ráno čirou náhodou potkala v Salisbury, kde čekala na londýnský dostavník. Chystala se navštívit sestru, která stonala. Připadalo mi, že je hrozně rozčilená a skoro celou dobu mluvila trochu nesouvisle; mumlala totiž něco o tom, že když už bude v Londýně, zajde do Bow Street a řekne tam všechno o svém podezření.“

„Ale co si myslíte, že ji tak vyvedlo z míry?“ povzbuzoval Benedict návštěvnici, která se opět odmlčela.

„Víte, pane, zřejmě měla dojem, že život mladého dědice je v nebezpečí. A také říkala něco ne úplně srozumitelného, že se u Ashworthů dějí nepěkné věci a že smrt mladé služebné, ke které před několika měsíci došlo, nebyla žádná nešťastná náhoda. A pak těsně předtím, než odjela, řekla ještě něco, z čeho jsem usoudila, že ani smrt mého manžela nepovažuje za dílo neznámých lupičů.“

„A vy jste jí uvěřila?“

„No, popravdě řečeno, nejdříve ne. Jak už jsem řekla, připadala mi velice nervózní, jako by se sama bála o život.“ Zvedla k němu oči. „Ale měla k tomu dobrý důvod, jak se ukázalo. Teprve nyní jsem se dozvěděla, že během pobytu v hlavním městě ji srazil nějaký kočár a slečna Spearsová byla na místě mrtvá. Uvažovala jsem o tom, že sama zajdu do Bow Street, abych zjistila, jestli tam doopravdy byla, ale pak jsem si řekla, že by mě možná nebrali vážně.“

Benedict byl natolik džentlmen, že jí neřekl, že by to tak patrně opravdu dopadlo. Místo toho se jí zeptal, proč slečna Spearsová prostě neinformovala o svých podezřeních místní úřady.

„Nevím to jistě, ale myslím si, že důvodem byla skutečnost, že místní policejní soudce, sir Lionel Brent, je blízkým přítelem Ashworthových.“ Paní Hammondová si všimla, že tmavé obočí hostitele se svraštilo. „Vy se asi se sirem Lionelem znáte, pane?“

„Ano. Je členem mého klubu. Úctyhodný pán, řekl bych.“

„To jistě. Byl také přítelem mého zesnulého manžela a v posledních měsících byl ke mně nesmírně laskavý. Ale přesto – Evadne Spearsová měla pravdu v jednom – na smrti toho děvčete u Ashworthových bylo skutečně něco podezřelého. Totiž po tom náhodném setkání se slečnou Spearsovou v Salisbury jsem se vrátila domů a začala jsem se do osobních záznamů, které si vedl můj manžel. A v jeho posledním diáři jsem našla poznámku, z níž je zcela zřejmé, že ho jisté okolnosti smrti té služebné znepokojovaly.“

Když na to Benedict nic neřekl, paní Hammondová se zvedla. „Promiňte, pane. Neměla jsem vás tím připravovat o čas... Ale vzpomněla jsem si totiž, že se mi Agnes jednou zmínila, že se vám v

uplynulých letech podařilo vyřešit nějaké případy, s nimiž si policie nevěděla rady.“

Benedictova hezká ústa se zvlnila úsměvem, když také povstal. „V tom měla sestra pravdu. A vy jste mě vůbec nepřipravila o čas, paní Hammondová. To, co jste mi vyprávěla, mě velice zaujalo a rád se tím budu zabývat.“

Všiml si, že jí v tmavých očích blýsklo podezřením, že to říká z pouhé galantnosti. „Věřte mi, vaše návštěva mi přišla nanejvýš vhod,“ ujišťoval ji upřímně. „Totiž už jsem začínal pocítovat znučenost životem ve městě a výlet na venkov bude to pravé, čím povzbudím svého otupělého ducha. Bohužel ale nemohu odjet z města dříve než koncem příštího týdne,“ pokračoval, když se u psacího stolu podíval do diáře. „Moje sestra totiž v pátek pořádá ples, a kdybych si troufl na něj nejít, můj život by byl vážně ohrožen.“

Jeho návštěvnice se srdečně zasmála. „Ale to jistě ne, pane. A myslím, že ani mně by nic nehrozilo, i kdyby se Agnes dozvěděla, že jste na plese chyběl kvůli mně. Nyní už mám málo času, takže tentokrát ji nemohu navštívit. Vyřídíte jí, prosím, mé nejvřelejší pozdravy.“

„S radostí. I když vím, že jste v časové tísní,“ řekl omluvně a zastoupil jí cestu ke dveřím, „mám k vám ještě jednu prosbu, kterou byste mi snad do příštího týdne mohla splnit. Ve vašem kraji to totiž vůbec neznám, přestože můj venkovský dům je v sousedním hrabství. Jenže je to pro mě přece jen trochu z ruky.“

Salisbury je asi dost hostinců, kde bych se mohl ubytovat?“

„Několik dokonce velmi dobrých, pane,“ přisvědčila a pak se zamyslela. „Ale udělal byste nejlépe, kdybyste se ubytoval rovnou v naší místní hospodě.“

posledních letech má moc dobrou pověst. Je blízko hlavní silnice do Exeteru a mnoho cestujících teď dává přednost pobytu tam před ubytováním v hlučných zájezdních hostincích. Pokoje jsou čisté a výborně se lam vaří. Emma by se o vás jistě dobře starala, ledaže...“ Opět se zamyslela. „Mohl byste také bydlet u mne. Mám dost volného místa.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo, abych vás tak obtěžoval,“ odpověděl, když ji sám vyprovázel ke dveřím. „Chci s sebou vzít ještě

synovce. A také si myslím, že bude moudré uchovat pravý důvod mé návštěvy prozatím v tajnosti. Ubytování v místním hostinci bude mým záměrům zcela vyhovovat, ujišťuji vás.“

Sotva se přesvědčil, že paní Hammondová v pořádku odjíždí nájemním kočárem, a vrátil se do své svatyně, opět se ozval zvuk bronzového klepadla. A chvíli později se dveře knihovny otevřely dokořán a jimi vešla bez ohlášení dáma ve středních letech, oděná s vybraným vkusem podle poslední módy, a celým svým vzezřením i postojem dávala najevo, že si je velmi dobře vědoma své ceny.

„Ale Agnes, děvče zlaté!“ zvolal Benedict, jakoby příjemně překvapen. „Takového potěšení jsem se nenadál.“

„Nelži, Benedicte!“ opáčila dáma se svou obvyklou přímostí. „Bezťak tě můj nenapravitelný syn už navštívil, aby tě předem varoval.“

Benedict se na ni chtěl nechťe zadíval s obdivem. „Milá Aggie, tebe nikdo určitě nemůže obvinít, že bys neznala svého potomka.“

Kdyby se někdo podíval na lady Fenchamovou, která se usadila do křesla, z něž před chvílí vstala její dlouholetá přítelkyně, určitě by si nepomyslel, že ji tato poklona nějak zvlášť potěšila, neboť její výraz se od chvíle, kdy vešla do knihovny, vůbec nezměnil. Ústa měla tvrdě a odmítavě sevřená, a když viděla, jak sourozenec nenucené a půvabně míří ke stolku s nápoji, ještě se nesouhlasně zamračila, protože její mladší bratr byl jedním z lidí, které se jí nikdy nepodařilo ani v nejmenším ovlivnit.

Měla možnost ho sledovat, jak vyrůstal z roztomilého čtveračivého chlapce v džentlmena nepopíratelné inteligence a nepochybně silného charakteru. Postupně se z něho stal muž ustálených návyků. Většina lidí ho považovala za solidního a spolehlivého, byl to muž, který ví, co chce. Lady Fenchamová si však o něm spíše myslela, že je až únavně paličatý a také sobecký, a to z toho prostého důvodu, že se nemusel nikdy starat o nikoho jiného než o sebe. A jestli se v té věci co nejdřív něco neudělá, Benedict spadne do ka- togorie beznadějných starých mládenců – to je bez diskuse!

Natolik ale byla spravedlivá, že uznávala, že to není jenom bratrova chyba, že se z něho stal takový sobec a paličák. Když jejich matka po několika mrtvě narozených dětech konečně přivedla na svět

druhého /dravého syna, měla nesmírnou radost a na svého nejmladšího se až příliš upnula. Benedict si svou rozto- milostí dokázal získat skoro celé příbuzenstvo, zvláště ženského rodu, a několik starších tetiček ho. radostí učinilo svým jediným dědicem. Tak se stalo, /e Benedict nabyl nezanedbatelné jmění, což z něho v kombinaci s přitažlivým zevnějškem udělalo jednoho z nejžádoucnejších mužů posledního desetiletí. I'těsto se mu dosud dařilo unikat všem nástrahám, k leré na něho ženy sezónu co sezónu líčily, a zdálo se, /e je odhodlaný zůstat svobodný. Což byla velice neuspokojivá situace, kterou se lady Fenchamová rozhodla změnit, stůj co stůj!

Nyní si vzala nabízenou skleničku mandlového likéru a pozoroval bratra, který si sedl do křesla naproti ní. Lehký úsměv, který mu pohrával na rtech, ji stačil přesvědčit, že Benedictovi nezástal utajen pravý účel její návštěvy, a proto se moudře rozhodla bez okolků přistoupit k věci.

„Snad se pamatuješ, že náš bratr Giles letos v březnu oslavil padesáté čtvrté narozeniny. Mohla bych ti také připomenout, že tobě bude za půl roku už pětatřicet.“ Nenápadně provokativní úsměv se ještě rozšířil. „Proto považuji za svou povinnost ti připomenout, že bys už neměl déle setrvávat ve svém staromláde- neckém stavu.“

Krásně vykroužené černé obočí, které většinu žen tolik fascinovalo, se tázavě zvedlo, ale lady Fenchamová patřila k té hrstce žen, na niž bratrovo nemalé kouzlo neúčinkovalo.

„Benedicte, přece si musíš uvědomit, že tvoje švagrová už stěží bude mít nějakého potomka. Vždyť je o pět let starší než já!“

„No ne, Aggie, já nevěřím svým uším!“ vyslovil Benedict s jemným posměškem. „Takhle blízko k prozrazení svého věku ses snad ještě nedostala!“

„Neutahuj si ze mě, Benedicte!“ odsekla s pevným odhodláním nenechat se vyvést z míry bratrovou zlomyslností. „Každý přece ví, že jsem o deset let starší než ty. Já už žádné děti mít nebudu a Serena sotva, přestože mi nejde na rozum, jak to, že ani jedno z jejích pěti dětí není chlapec. Když i já jsem to zvládla.“

„Ano, to je od ní projev velké nedbalosti,“ souhlasil roztomile. „Kdyby se ti totiž snažila zavděčit, mohla ti ušetřit dnešní návštěvu. Ale stejně,“ pokračoval, aniž sestře nechal čas, aby mohla vyslovit

pohoršení nad jeho uštěpačností, „nechápu, proč ty si kvůli tomu děláš takové starosti, když Giles se zřejmě v nejmenším nevzrušuje. Milá Aggie, i kdybych jednou zavřel oči jako bezdětný, rodové jméno zůstane zachováno.“

Agnes na něho upřela pohled dílem nechápavý, dílem pobouřený. „Přece mi nechceš namluvit, Benedicte, že bys byl spokojený, kdyby titul přešel na toho tvého přítroublého bratrance? Vždyť je to idiot!“

„Tedy Aggie, to je od tebe velmi nelaskavé, a navíc nepřesné,“ odporoval. „Lawrence možná není zrovna génius, ale idiot přece jen není!“

„Ale blíží se mu natolik, že v tom není skoro rozdíl!“ vyhrkla, dříve než si uvědomila, že se zase nechala svým mladším bratrem vyprovokovat. „Benedicte, ty jsi naprosto otřesný!“

„Svatá pravda,“ souhlasil mile. „A proto se také nemůžu odhodlat k tomu, abych některou z příslušnic něžného pohlaví odsoudil k tomu, aby po celý život musela snášet moje hrozné způsoby.“

„To je dokonalý nesmysl a ty to moc dobře víš!“ odsekla. „Většina příslušnic něžného pohlaví by byla zcela šťastná, kdyby z ní byla paní Grantleyová. A přece to není tím, že by se ti společnost žen protivila. I když pominu některé ty křehké nádoby, které čas od času žijí pod tvou ochranou, máš přece mezi ženami i několik dobrých přítelkyň.“

„I v tom máš pravdu. Žádná mě ale zatím neupoutala natolik, abych zatoužil po manželství.“

„Ale proč ne?“ Zvedla ruku v rukavičce v nešťastném gestu. „Tohle právě nedokážu pochopit. Jaká by měla být žena, s kterou bys byl ochoten se oženit?“

S chvályhodným úsilím Benedict překonal pokušení sestru dále trápit a na chvíli se zadíval do své klenky. „Hledám asi ženu, která by mě dokázala přimět, abych změnil způsob života, protože by mi ukálí a jiný, jakému bych s radostí dal přednost. Takovou ženu jsem zatím nepotkal, Aggie, a stěží někdy potkám. Ale pokud k takovému zázraku dojde, slibuju ti, v budu o vstupu do manželství vážně uvažovat.“

Lady Fenchamová, kterou částečně obměkčil tento projev upřímnosti, a vidouc, že by nemělo smysl dále naléhat, vstala a trochu

kysele se usmála. „Nu, nezbyvá mi než doufat, že dáma těchto kvalit bude v pátek mezi mými hosty, i když moc nadějí si nedělám.“

„Jsi rozumná žena, Aggie,“ poznamenal Benedict s bratrskou sympatií, jakou dával najevo jen zřídka. „A taky moudrá, že jsi neudělala z té šlamastyky, do které se namočil tvůj výrostek, žádnou hroznou aféru.“

Pokrčila rameny. „K čemu by to bylo? Když byl v Oxfordu, rozhodně se tam jenom neflinkal. Kromě toho skoro žádnému mladíkovi se nepodaří, aby se tu a tam nepřipletl k nějaké nezbednosti. I ty, Benedicte, jsi měl občas sklony k méně zodpovědnému chování,“ připomněla mu s jistou dávkou zadostiučinění. „Moc by mě zajímalo, jestli tě občas ještě přepadá pokušení provádět nějaké skopičiny. Ale jelikož máš nyní nálepku člověka puntičkářského a nikdy se nepouštíš do ničeho, aniž by sis to předem řádně promyslel, skoro v to ani nedoufám.“

„To je velmi moudré, milá sestro. I když tě možná překvapí, že jsem v pokušení opustit v nejbližší budoucnosti své zaběhané zvyky, na týden nebo čtrnáct dní vyrvat Harryho z tvých spárů a vytáhnout ho na venkov, pokud bude mít ještě zájem dělat mi společnost.“

„Mám dojem, že na to znáš odpověď předem. Tys byl vždycky jeho oblíbenec.“

A už raději nedodala, že její také.

DRUHÁ KAPITOLA

Když majitelka hostince U Ashworthského erbu sestupovala po schodech do jídelny, ucítila libou vůni čerstvě pečeného chleba. Vůně stále sílila, a když hostinská přešla výčep a chodbou zamířila do kuchyně zařízené ve venkovském stylu, našla tam ženu, která se přičinila o to aroma, při němž se sbíhaly sliny v ústech.

Přísný výraz vrásčitého obličeje hostinské rázem změkkl. Jestliže měl někdo zásluhu na tom, že se obyčejná venkovská hospoda proměnila v prosperující podnik, byla to tato mladá žena, která právě pracovala u stolu a chystala paštiky na večer.

„Slečno Em, ne abys dělala víc než jednu dávku,“ nakazovala jemně káravým tónem, jakým vždy mluvila na toto stvoření, kterému kdysi pomohla na svět, a láskyplně pak o ně pečovala dvanáct šťastných let..Nepřipustím, aby ses vyčerpávala kvůli té ničemné bandě, která neumí nic jiného než celý večer sedět a lít do sebe jednu holbu piva za druhou. Kromě toho možná budeš muset chystat ještě večeri, jestli ti přátelé paní Hammondové přijedou už dnes.“

Emma si přejela tvář hřbetem ruky a nechtíc si nanasla na obličej trochu mouky. „Lavinie se nevyjádřila úplně přesně, kdy ti pánové mají dorazit, ale myslí si, že s největší pravděpodobností dnes nebo zítra.“

Vrásky na čele hostinské se ještě prohloubily. „A řekla, kdo že ti pánové vlastně jsou?“

„Je to bratr a syn její dobré přítelkyně lady Fen– chamové... Přece víš, Martho,“ vysvětlovala Emma, „to je ta dáma, co je vždycky oblečená podle poslední módy, asi tak ve tvých letech, a čas od času pobývá u Lavinie. Naposledy tady byla asi před půl rokem, krátce po tom, co přišel o život pan doktor.“

Martha se rozpomněla. „A jo! Už si ji vybavuju – vždycky má s sebou plno služebnictva a taky nosí nos pěkně nahoru. Doufám, že ti její příbuzní nejsou tak na– foukaní, protože to bych s nimi udělala krátký proces!“

„Ale Martho, člověk přece musí brát trochu ohledy, když jde o lidi z vyšších kruhů,“ mírnila ji Emma a v duchu se musela usmívat nad tou prostořekostí své bývalé chůvy.

„To tedy nevím proč,“ zazněla bryskní odpověď. „Na tebe přece žádný ohled neberu.“

Neobyčejně krásné šedé oči se šibalsky přimhouřily. „To se rozumí samo sebou. Já jsem přece jenom obyčejná kuchtička, holka pro všechno, takže jaképak se mnou cavyky.“

„To tedy nejsi!“ vykřikla pobouřeně Martha a káravý tón se ještě prohloubil. „A takové řeči nebudu poslouchat. Tvoje drahá maminka byla osoba nesmírně vážená a dáma každým coulem a tvůj otec byl syn džentlmena. Tak si to laskavě zapamatuj!“

Popadla koš špinavého prádla, který před chvílí postavila na podlahu, a zamířila s ním do prádelny. Přitom pocítila bodnutí špatného svědomí kvůli tomu, že tehdy tak ochotně souhlasila, aby si její bývalá svěřenkyně našla domov v tomto hostinci. Nikoli poprvé si uvědomila, co měla udělat tenkrát před pěti lety, když se Emma zjevila na prahu: měla se pokusit vyhledat nějaké Emminy příbuzné.

Jenže teď už je na něco takového příliš pozdě, říkala si, když s bouchnutím postavila koš na lavici vedle necek. Aspoň jednu výhodu to má, že dívka bydlí v hostinci – Martha může to drahé dítě stále chránit před nevítanými nástrahami ze strany mužů, ať už z vyšších nebo nižších kruhů!

„No, ať tak či tak, až přijedou, pokoje už mají nachystané,“ oznámila, když se vrátila do kuchyně a snažila se pokračovat v započaté konverzaci. Mladá žena, kterou milovala víc, než kdyby to byla její vlastní dcera, nyní seděla u kuchyňského stolu a vychutnávala si chvilku zaslouženého odpočinku.

„A určitě jsi je dala do pokojů, které jsou od mé ložnice co nejdál,“ řekla Emma se čtveráckým úsměvem, který Martha znala od jejích dětských let. „Mám dojem, že v pokojích sousedících s mým mohou bydlet leda nějaké důstojné vdovy nebo postarší slečny.“ Její tón se změnil na škádlivě kritický, když dodala: „Kdy konečně pochopíš, Martho, že už nejsem naivní holčička, která podlehne svodům lecjakého hejska? I Jž jsem tady dost dlouho na to, abych věděla, co se odehrává mezi muži a ženami.“

„To vím, že to víš, a je to moje vina!“ Martha si sedla naproti Emmě a znovu pocítila výčitky svědomí. „Nikdy jsem neměla dovolit, abys tu zůstala.“

Emma rychle vycítila, že Martha je doopravdy zarmoucená, a nechala škádlení. „A cos asi tak měla dělat – vypakovat mě do Bristolu a poslat mě k tetě Mildred, která by se určitě snažila uvrtat mě do sňatku s tím svým synáčkem, takovým budižkničemu. Kdyby byl ještě strýc Arthur naživu, to by bylo samozřejmě něco jiného. Přece bys nebyla tak ukrutná, abys mě vydala na milost a nemilost té prohnané vdově.“

Emma se natáhla přes stůl a láskyplně stiskla Marthinu upracovanou ruku. „A kromě toho jsem tady dokonale spokojená. Jsem ráda, že můžu dělat práci, která mě doopravdy baví.“

„Copak vaření, o tom přece nemluví. Pánbůh ví, že máš pro něj vážně talent. Ale neměla jsem připustit, abys obsluhovala večer ve výčepu, kdy je to tam samý darebák a ničema, a ještě poslouchala ty sprostárny, které by takové nevinné poupě nemělo nikdy slyšet.“

„Teď už vážně plácáš nesmysly, Martho! Můj tatínek se nikdy nesnažil tajit přede mnou i stinné stránky života. Přicházela jsem do styku s nejrůznějšími nešťastníky, co jen moje paměť sahá.“

„No bodejť, to já moc dobře vím,“ odpověděla Martha a tvářila se nesouhlasně. „Jenže k tomu nemělo dojít, a také by bylo nedošlo, kdyby jen tvoje drahá maminka zůstala naživu, aby tě ochránila. Tím nechci říct, že tvůj otec nebyl hodný člověk a skutečně řádný džentlmen. Moc dobře si pamatuju, jak nelitoval žádné námahy, jen aby pomohl chudým a potřebným. Jenže škoda, že neměl taky tolik ohledů vůči své vlastní dceři. Měl se nejdřív postarat, abys byla dobře zajištěná ty, milá Em.“

Smutně zavrtěla hlavou. „Aspoň že tvůj strýček na to myslel, prej mu Bůh lehké odpočinutí. Jenom škoda, že se toho dědictví nesmíš ani dotknout, dokud ti nebude pětadvacet.“

„Což už bude ani ne za rok,“ připomněla jí Emma a znovu jí na rtech zahrál šibalský úsměv. „To se ze mě rázem stane významná osoba, když budu mít pět tisíc liher věna, které budu moct nabídnout případnému manželovi. A potom teprve nastanou ty potíže jaksepatří, milá Martho,“ varovala ji Emma a vstala, aby pokračovala v přípravě

paštik. „Ze široka z daleka seběhnou lovci věna a budou nám bušit na dveře a budou se snažit získat moji přízeň. Ale do té doby...“

Zarazila se uprostřed věty, protože její jemný sluch zachytil zvuk kol na dláždění. „Jestli se nemýlím, tak naši hosté asi právě dorazili.“

Martha se okamžitě rozběhla ke vchodu a otevřela právě ve chvíli, když do dvora vjel elegantní kočárek. Údivem jí málem spadla brada, ale ne nad tím krásným povozem, nýbrž když spatřila vysokého, tmavovlasého pána, který z něj pružně vystoupil.

„Můj ty smutku!“ povzdechla si a okamžitě se jí v hlavě rozezněl poplašný zvonec. Znepokojeně se ohlédla přes rameno a pospíšila si ke dveřím do chodby. „Ty pokračuj v pečení, slečno Em, a já se postarám o pány.“

Do jídelny dorazila jenom okamžik předtím, než vešel hlavním vchodem její manžel, v každé ruce jeden cestovní vak. Když do hostince vešel vysoký cizinec s mladíkem, její nejhorší obavy se vyplnily.

Nový host na ni hned z dálky zapůsobil přirozeným u mem a nevídanou elegancí. Ale nyní, když se rozhlédl po místnosti a upřel na ni pohled mimořádně tmavomodrých očí, měla teprve možnost si prohlédnout jeho mužné rysy pod hřívou lesklých, krásně upravených, vlnitých černých vlasů.

Martha si o sobě nikdy nemyslela, že se nechává příliš unášet fantazií. Avšak nyní, když slunce v jediné chvíli zašlo za mrak, který se pomalu stahoval od západu, a místnost náhle potemněla, přišlo jí to jako předzvěst něčeho neblahého. Tento muž může znamenat opravdové nebezpečí pro její nevinné poupátko.

Stálo ji to nesmírné úsilí, aby se uklonila a pronesla pár slov na přivítanou, zatímco se na její často prostořeký jazyk dralo „jděte pryč“. „Pokoje máte nachystané, pánové,“ dodala a zběžně pohlédla na mladšího z obou mužů, který podle jejího odhadu nepředstavoval žádné nebezpečí. „Pojďte prosím za mnou, Samuel se postará o vaše zavazadla.“

Mladíka uvedla do velkého pokoje s nízkým stropem v zadním traktu rozlehlé budovy obílené vápnem, z něhož byla pěkná vyhlídka do polí. Potom otevřela dokořán dveře druhého pokoje na protilehlém konci chodby. „Doufám, že vám to tady bude vyhovovat.“

Proneslo to však tak málo přesvědčivým tónem, že si toho host musel všimnout, alespoň se tak dalo soudit podle nepatrného zvlnění krásných úst, jejichž tvar Marthě přidělal jen další starost. „Hned vám přinesu horkou vodu a nechám vám donést na pokoje zbývající zavazadla.“

Už se obrátila k odchodu, když si vzpomněla ještě na něco. „V kolik hodin si budete přát večeřet?“

„Bylo by to možné v sedm?“ odpověděl po krátkém pohledu na pěkné stříbrné kapesní hodinky. Martha musela v duchu připustit, že host má slušné způsoby.

„Samozřejmě, pokud vám to tak bude vyhovovat, pane. Vedle jídelny je soukromý salonek, můžete ho používat, kdykoli si budete přát. Můžu vám tam také prostírat k jídlu.“

Tiše za sebou zavřela dveře a rozběhla se po chodbě a dolů po schodech, kde se jí podařilo chytit manžela, který zrovna mířil do výčepu.

„Samueli! Samueli! Co budeme jenom dělat?“

Na poctivém, ošlehaném obličejí se objevilo nelíčené překvapení. „Co jako myslíš – co budeme dělat? Já pomůžu Joshovi odnést zbytek zavazadel a ubytuju jejich kočího v pokojíku nad stájemi, a ty doneseš hostům na pokoj horkou vodu.“

„Ale o tom přece nemluví!“ odpověděla pobouřeně. „Myslím co jako budeme dělat s ní...“ pokývla směrem ke kuchyni a pak zvedla ukazováček ke stropu, „...a s ním?“

Samuel nepředstíral, že by nepochopil. „Prokrindapána, ženská!“ zvolal napůl podrážděně, napůl pobaveně. „Kdy už konečně přestaneš tu holku rozmazlovat? Emma je chytrá a je víc než schopná dát si na sebe pozor. Pokaždé, když se tady objeví nějaký mužský, který jen trochu vypadá k světu, ty se můžeš zbláznit.“

„Tak abys věděl, Samueli Rudgei,“ brumlala, když za ním cupitala chodbou, „tenhleten pán je o dost jiný než většina ostatních.“

Když po chvíli vstoupili do kuchyně, Emmě stačilo jen pohlédnout na výraz komického zármutku na Samuelově dobráckém kulatém obličejí a přísně, odmítavě staženou tvář jeho ženy, aby uhodla, že přinejmenším jeden z nových hostů není hostinské ani trochu po chuti.

„Nejsou náhodou ti pánové – ehm – příjemného zevnějšku, Samueli?“ mrkla na něho Emma lišácky. „Snad přímo krasavci?“

Zachechtal se. „Ty jsi ale všemi mastmi mazaná, slečno Em. To se ví!“

„Pff!“ odfrkla si jenom Martha a nalévala do dvou porcelánových džbánů horkou vodu.

„Škoda že tady dneska není Lucy,“ povzdechla si Emma a zlomyslně přilávala oleje do ohně Marthina vzteku. „To znamená, že je budu muset obsluhovat u stolu.“

„To tedy vůbec nic takového neznámá, děvenko!“ zareagovala Martha okamžitě. „Budu je obsluhovat sama, dokud se výčep nezaplní.“ Znechuceně mlaskla jazykem. „Na Lucy Lamptonovou je zkrátka spoleh, ta si vždycky užene nějaké nachlazení, když máme plno až po střechu!“

„To je vlastně div, že není nastydlá častěji, když vezmeme v úvahu, kolik času stráví v trávě vleže na zádech,“ poznamenal Samuel, čímž si vysloužil už neskrývaný projev manželčiny zlosti.

„Samueli Rudgei, takové řeči si ve své kuchyni vyprošuju! Jako by nestačily ty neslušné poznámky, které musíme poslouchat večer co večer ve výčepu, ještě ty s tím začíněj. Jak mám zajistit, aby si slečny Emmy lidé vážili, když musí poslouchat takové hrubosti?“

„Neplácej nesmysly, ženská!“ odsekl Samuel, ale musel se smát. „Copak si myslíš, že naši hosti nevědí, že slečna Em je dáma?“

„Což se tedy o Lucy říct nedá!“ kontrovala jeho žena. „Vůbec nechápu, proč ji vlastně zaměstnáváš, Samueli... vážně to nechápu.“

„Protože umí vzít za práci, milá Martho, proto, a ty to dobře víš. Co dělá ve svém volné čase, je její věc. A krom toho, hosté jsou s ní spokojení.“

„To jo, a víme moc dobře proč!“ odpověděla ironicky, popadla džbány s horkou vodou a vyběhla z kuchyně, která se otřásala smíchem jejího muže.

Ani Emma se neubránila úsměvu, když se dívala za Samuelem, který odcházel na dvůr. Snad nikdy nepoznala dva lidi tak odlišné, jako byli Samuel a Martha Rudgeovi. Nejenže si byli úžasně nepodobní co do vzhledu, ale i povaha jednoho byla pravým opakem povahy toho druhého. Martha dokázala být příležitostně pěkně ostrá a

nebála se říct pěkně od plic, co měla na srdci; zatímco Samuel byl takové dobračisko a klid'as, dobrosrdečný a nekonečně trpělivý.

Ovšemže se znali od dětství, připomněla si Emma, když vytahovala z pece upečený chléb. Na místo bochníků pak dala plech s masovými paštičkami. Martha se narodila na vesnici, ale když dospěla, odešla do Bristolu, kde si hledala práci služebné.

Arthur Greenway, významný bristolský měšťan, se nedlouho před Marthiným příchodem do města oženil s vdovou s malým synkem, a proto potřeboval více personálu. Zaměstnal tehdy také mladou Marthu. Martha si podle vlastních slov nikdy neoblíbila manželku svého zaměstnavatele, ale zato brzy přilnula k jeho mladičké sestře. Když se slečna Greenwayová provdala za duchovního Josepha Lynna, Martha nesmírně ráda odešla do služby k ní do její nové domácnosti.

Emma se dosud jasně pamatovala na své šťastné dětství. Její maminka byla něžná a milující bytost. Martha byla sice občas trochu drsná, ale holčičku milovala stejně jako matka. Emma si také pamatovala, jak tenkrát plakala, když od nich Martha odcházela, aby se vdala za svou dávnou lásku, Samuela Rudge. O něco později téhož roku Emmina milovaná maminka znenadání zemřela a život na faře už pak nebyl jako předtím.

Ted' se Emma však rozhodla, že nebude myslet na ty smutné chvíle a nepoddá se melancholii. Všimla si Samuela a mladého podkoního Joshe, jak nesou kolem okna pořádnou bednu přepásanou koženými popruhy, a její myšlenky se vrátily k tomu, co novým hostům podá k večeři. Podle množství zavazadel, která si známí paní Hammondové přivezli, se dalo usuzovat, že se asi zdrží déle. Ale co mohlo takové vysoce postavené pány zlákat k pobytu v tomhle bezvýznamném, byť půvabném hnízdě?

Asi o hodinu později vyšli oba pánové hlavním vchodem z hostince. Benedict se synovcem si vyšli jenom na krátkou obhlídku malebné vesnice; nechtěli se vydávat příliš daleko, protože pásmo temných mraků hrozilo, že se z něj co nevidět může spustit déšť. Když se vrátili zpět k Ashworthskému erbu, zjistili, že v útulném soukromém salonku mají již prostřeno k večeři.

Jen dal do úst první sousto nejlahodnější zvěřinové paštiky, jakou kdy okusil, Benedict si v duchu blahopřál, že se zachoval podle rozumné rady Lavinie Hammondové a ubytoval se v tomto hostinci, místo aby si najal pokoj v některé z hlučných zájezdních hospod v Salisbury. Hostinská s ostrými rysy nebyla možná právě nejprívětivější, ale výtečná večeře, skládající se z několika dokonale uvařených chodů, na něž se sbíhaly sliny, navíc krásně upravených, více než vyvažovala politováníhodný nedostatek majitelčiny srdečnosti.

„Tedy musím říct,“ poznamenal Harry, když odstrkoval židli od stolu, aby si mohl rozepnout knoflíčky na vestě, která mu najednou začala být jaksi těsná, „že večeře byla opravdu výborná. Jestli se tady zdržíme déle, to abych si pak objednal celou novou garderobu o pár čísel větší.“

Benedict se usmál. „To je pravda, jídlo bylo opravdu něco mimořádného.“

„Škoda že ta hostinská je taková protivná zakyslá ženská. Ten pohled, jakým tě probodávala, když jsme šli předtím ven, by slabšího muže možná skolil.“

„Tak ty sis toho taky všiml! Jsi bystrý pozorovatel, synovce!“ Benedict se usmál ještě víc. „Mám silné podezření, že v domě je ještě mladá dcera. Postoj paní Rudgeové vůči nám se určitě změní k lepšímu, až zjistí, že její dceři od nás nic nehrozí.“

„No, jestli je jí dcera podobná, tak ode mě se určitě nemá čeho bát,“ prohlásil Harry.

„Ať už vypadá jak chce, já jen doufám,“ začal Benedict, ale vtom zaslechl za dveřmi blížící se kroky. Okamžitě zmlkl a zvedl varovně prst.

Do salonku vstoupila hostinská, aby sklídila ze stolu. Benedict i Harry ji zahrnuli chválou na výtečné jídlo, ale její odmítavý výraz se nezměnil ani v nejmenším.

„Hostinec U Ashworského erbu je proslulý výbornou kuchyní, pánové,“ prohodila, ale pak zase semkla ústa jako škeble. Nakonec je zase otevřela a dodala: „Osoba, která má zásluhu na vaší večeři, vám za chvilku přinese portské.“ Hlasitě si odfrkla. „Budete mít možnost jí poděkovat osobně. Ale budu ráda, když ji nebudete moc dlouho

zdržovat nějakým povídáním. Hodně se dneska napracovala a potřebuje si odpočinout.“

„Pane jo,“ zamumlal Harry polohlasem, jen co za hostinskou zapadly dveře, „moc jsme si ji neudobřili, co? A jak vlastně přišla na to, že bychom měli zájem se vybavovat s nějakou...“

V té chvíli se opět otevřely dveře, k nimž Benedict seděl zády, ale viděl, že Harryho zornice se rozšířily a málem mu poklesla brada. Benedict byl zvědav na osobu, která způsobila, že jeho synovec najednou vypadal jako blbeček, a která právě kladla na stůl podnos s lahví portského a dvěma sklenicemi.

Obličejík pod slušivým čepečkem byl rozhodně mladý a půvabný, ale teprve když mladá žena pootočila hlavu a změřila si ho pohledem kouřově šedých očí se zlatistými tečkami, pochopil, proč se synovec zadíval na příchozí s tak neskrývaným obdivem.

„Tak to vám, slečno, máme co děkovat za tu vynikající večeři,“ poznamenal a zároveň si prohlížel až neuvěřitelně dlouhé řasy lemující krásné oči. Teprve po chvíli pohled nerad odvrátil a natáhl se po láhvi.

„Ano. Doufám, že všechno bylo k vaší spokojenosti. Prosím, nerozpakujte se mi naznačit, co byste rádi jedli, nebo naopak co máte neradi.“

Poté co naplnil dvě sklenice, Benedict podrobil rozkošnou tvářičku, která se nad ním skláněla, dalšímu nevtíravému zkoumání. Hned si všiml ušlechtilého tvaru lícních kostí a malého rovného nosíku, pod nímž byly krásně modelované plné rty a jemně vykroužená brada. Pak se ale znovu vrátil k očím, jejichž pohled byl přímý a zcela v něm chyběl byť jen pouhý náznak flirtu nebo koketnosti, na něž byl za léta, kdy se pohyboval ve společnosti, zvyklý.

„Všechno je... bylo dokonalé,“ řekl a podíval se na její levou ruku a ihned viděl, že chybí snubní prsten, „slečno... slečno...“

„Lynnová... Emma Lynnová,“ dopověděla a pak se zeptala, na kolikátou hodinu si budou pánové přát ráno snídani.

„Třebas v osm?“ odpověděl Benedict, aniž dal Harrymu příležitost, aby se vyjádřil.

„Prosím, pane. A budete si přát podávat jídlo vždycky ve stejnou dobu?“

Harry se zachechtal, čímž upoutal dívčinu pozornost. „To si tedy pište, slečno. Ani o minutu dřív nebo později.“ Všiml si, že dívka zvedla obočí v údivu. „Můj strýc je totiž děsný puntičkář, pokud jde o přesnost,“ vysvětloval a povzneseně ignoroval rozzlobený pohled džentlmena sedícího na opačném konci stolu. „Nedochvilnost přímo nesnáší. Celý jeho život se řídí podle hodin.“

Šedé oči, v nichž to blýsklo pochopením, že si mladík ze strýce utahuje, se opět zadívaly na mužné rysy staršího muže, na nichž dosud setrvaly stopy podráždění. „Můj ty smutku. To by mi asi připadalo nesmírně fádní. Ale každý podle svého gusta, že, pane...“

Benedict jaksi automaticky povstal a chopil se štíhlé pravé ruky, jako by dívka byla některou z mladých dam, s níž se seznamuje v nějakém salonu. „Grantley, slečno, Benedict Grantley. A tady tento nenapravitelně drzý výrostek, jak jste si již mohla všimnout, je můj synovec Harry Fenchem,“ dodal, když Harry podle jeho příkladu rovněž vstal a dívka se uklonil.

„Je mi ctí, že vás poznávám, pánové, a budu se těšit na shledanou ráno.“

Zamířila ke dveřím, ale Benedict ji předběhl a úslužně jí je otevřel, čímž si vysloužil půvabný vděčný úsměv, než dívka zmizela v jídelně.

„No tohle!“ reptal Harry, když do sebe hodil portské a znovu se natáhl po láhvi, aby si dolil. „V životě jsem si nepomyslel, že se někdy budu uklánět před nějakou holkou z kuchyně.“

Benedict se zamyšleně vrátil ke stolu. „Slečna Emma Lynnová není žádná holka z kuchyně.“

„No, musím uznat, že je to doopravdy pěkná kůstka.“

Benedict zvedl oči od vína ve své sklenici. „A čeho sis na ní ještě všiml?“

„Má prvotřídní figuru.“

„Už ničeho?“ Benedict viděl, že se další odpovědi asi nedočká. „Copak sis nevšiml, jak se vyjadřuje? Mluví vzdělaně, jako pravá dáma.“

„No, vlastně máš pravdu, teď, když jsi to řekl...“ poznamenal Harry po chvilkovém přemýšlení. „Vážně mluvila jako vzdělaná osoba. A to je tedy po čertech divné.“

„Ano, nanejvýš pozoruhodné,“ souhlasil Benedict. „Myslím si, že by bylo záhodno seznámit se se slečnou Emmou Lynnovou blíže.“

Harry se ani nepokoušel skrýt své překvapení. „Cože, ty že by ses odchýlil od svého zlatého pravidla nikdy si nezačínat se sloužícími?“

„Ale ne. Nemám nejmenší úmysl – s někým si začínat, to vůbec ne.“ Benedictův zamyšlený výraz, s nímž pozoroval obsah své sklenice, se nezměnil. „Ale přesto si myslím, že pokud jde o sléčnu Emmu Lynnovou, hostinská by měla i nadále být ve střehu.“

TŘETÍ KAPITOLA

Martha ani Samuel se nikdy neukládali k spánku, dokud nebyl výčep prázdný a všechno nebylo řádně uklizeno a srovnáno, a tou dobou Emma už většinou tvrdě spala. Ráno to ale byla zpravidla zase ona, kdo vstával jako první, a ani následující jítro nebylo výjimkou.

Zatímco se zaměstnávala v kuchyni přípravou rohlíků k snídani, musela se v duchu smát, když si připomněla, jak se včera večer jistá osoba zatvářila poté, co se Emma vynořila ze soukromého salonku, kde se seznámila s novými hosty. Ovšemže si Emma nemyslela, že ta dobračka Martha je tolik znepokojená kvůli tomu hezkému mladíčkovi Harrymu Fenchamovi. Kdepak! S mnohem větší pravděpodobností to byl ten uhlazený a pohledný džentlmen s tmavě modrýma očima, který rozbouřil klidné vody Marthiny mysli. A možná má hostinská skutečně důvod k neklidu, musela si Emma poctivě přiznat, protože takového muže, jako je pan Benedict Grantley, nepotkáte každý den.

Emma si o sobě vždycky s určitou dávkou hrdosti říkala, že je nesmírně praktická. Ačkoli dostala do vínku pěknou postavu a příjemný obličej, nikdy se nesnažila těžít ze skutečnosti, že se na ni většina mužů dívá se zalíbením, a nikdy ani na chvíli nebyla v pokušení podlehnout svodům mužské galantnosti. Přesto si musela přiznat, že když pan Grantley, nepochybně muž velkého světa, zdvořile vstal, aby jí otevřel dveře do jídelny, pocítila něco dosud neznámého.

Potřásla hlavou a na rtech jí zahrál trochu melancholický úsměv. V tom okamžiku si totiž téměř představovala, že je nějakou významnou dámou, která se účastní prvního ohromného plesu a dostává se jí pozornosti ze strany džentlmena, kterého by si ze všech nejvíce přála za tanečníka.

To je přece nevýslovná pošetilost! okřikla se v duchu. Ještě že ji matka příroda vybavila i notnou dávkou zdravého selského rozumu! Nesmí nikdy zapomenout, čím je – při nejlepším dcerou džentlmena – zdvořilá, vzdělaná, dobře vychovaná a nesmírně cudná. Jenže v

žádném případě není urozená dáma, aby si mohla vybírat manžela mezi nejžádanějšími nezadanými muži v celé Anglii. Kdyby se oddávala takovým hloupým představám, mohlo by to pro ni skončit hotovou katastrofou. Ta dobráčka Martha má nakonec pravdu – bude asi nejmoudřejší držet se od takového příjemného pána, jako je pan Grantley, co nejdál!

Jenže Štěstěna, ta vrtkává ženština, se zřejmě rozhodla, že to zařídí jinak. To Emma zjistila, jakmile ráno vešla do soukromého salonku, aby prostřela k snídani. Spatřila muže, jímž se v myšlenkách zabývala, už pečlivě oblečeného a hledícího z okna.

Nepodařilo se jí zcela potlačit překvapený výkřik, načež se muž obrátil a zkoumavě se na ni zahleděl.

„Promiňte, slečno Lynnová. Vylekala vás moje nečc kaná přítomnost?“

Zapamatoval si, jak se jmenuje! Opět se vrátil ten zvláštní pocit, zčásti příjemný, zčásti mučivý. „Ano, trochu,“ přiznala a byla moc ráda, že alespoň její hlas zní normálně, i když srdce se jí splašeně rozbušilo. Vrhla pohled na hodiny. „Asi jsem se přeslechla, pane. Myslela jsem, že jste si snídani objednal na osmou, ne na sedmou.“

„Musím vás uklidnit. Slyšela jste mě dobře, slečno Lynnová. Jenom jsem vstal dříve, než jsem předpokládal.“

Lehce se usmál a Emma si pomyslela, jak ho úsměv ještě zkrášlil. Zároveň si uvědomila, že si pod laskavým pohledem jeho modrých očí připadá jako neohrabaná školačka. Cítila, že se určitě červená a v duchu se za to peskovala. Někdo by si mohl pomyslet, že se na ni snad ještě žádný pán neusmál.

Ve snaze zachovat alespoň navenek zdání vyrovnanosti jala se prostírat stůl. „Jak dlouho máte v úmyslu se zdržet, pane Grantleyi?“ zeptala se a uvědomovala si, že host bedlivě sleduje každý její pohyb.

Pokud ten dotaz považoval za nevhodný, rozhodně to na sobě nenechal znát. „Žádné pevné plány nemám. Chci tady navštívit nějaké pamětihodnosti. Můj synovec je dosti výtvarně nadaný a velmi rád by si nakreslil různá zajímavá místa v okolí.“

Emmě to připadalo jako rozumné vysvětlení. „O zajímavá místa tady není nouze. Hlavně doufáme, že vám bude přát počasí. Po tom včerejším dešti se vyčáslilo a zdá se, že bude pěkně po celý den.“ Když

zvedla hlavu, zjistila, že si ji Grantley stále prohlíží – ne snad dotěrně, ale v každém případě pozorně. Hned si pomyslela, že těm inteligentním očím sotva něco ujde.

„A jestli se ten můj líný synovec dostane včas z postele, snad bychom si toho pěkného dne mohli i užít.“

Emmě se zazdalo, že v jeho chování se objevil mírný náznak podráždění. Konečně od ní odvrátil pohled, otočil se k oknu a kochal se vyhlídkou. Je rozmrzelý, že má kvůli synovci marnit čas v hospodě, nebo je za změnou jeho chování ještě něco jiného?

„Žijete v krásném koutku země, slečno Lynnová,“ poznamenal, čímž ji vytrhl z jejího přemítání. „Jste tady spokojená?“

„Mám ten kraj moc ráda, pane. Jsem tady také zvyklá. Myslím, že většina lidí, kteří bydlí v Ashworth Magna, to považují za výsadu, že mohou žít v takovém krásném místě. Vaše přítelkyně, paní Lavinie Hammondová, zde byla rozhodně velmi spokojená.“

„Měl bych vás opravit, že to je přítelkyně mé sestry,“ prohodil, aniž by odvrátil hlavu od okna. „Vy budete určitě vědět, kde přesně bydlí. Když jsem se včera večer byl projít po vesnici, nevšiml jsem si žádného vývěsního štítu nebo tabule, která by naznačovala, že tam sídlí lékař.“

„Máte pravdu, Lavinie ji před několika týdny sundala. Očekává se, že každým dnem se má objevit nový lékař, a ona by si nepřála, aby se tím cítil uražen nebo zaskočen, kdyby nechala tabuli na místě. Paní Lavinie bydlí v tom domě z červených cihel kousek od silnice. Je to předposlední dům vedle hlavní silnice na Salisbury.“

„Aha, vybavuji si ho. Děkuji, slečno Lynnová. Hned po snídani ji půjdu navštívit.“

Lavinii Hammondovou trochu překvapilo, že vidí Henedicta tak časně, neboť vstoupil do jejího útulného salonu chvilku poté, co hodiny na krbové římse odbily devátou, ale přesto byla jeho příchodem potěšena.

„Kdykoli jsem na venkově, nedodržuji městské zvyky, takříkajíc městský rozvrh hodin, madam,“ vysvětloval na její jemné škádlení. „Nikdy mi nedělalo nejmenší potíže jej změnit. Nejsem jako někteří.“ Výrazné tmavé obočí se poněkud zmačkalo. „Nechal jsem svého synovce, toho mladého nezdobu, u naprosto nevidaného množství

šunky s vejci, a podle toho, jak se do nich pustil, by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby si ještě přidal!“

„Vy s sebou máte mladého Harryho!“ Lavinie byla tím zjištěním potěšena a vůbec se to nesnažila skrývat. „To bude mít Debora radost. Považuje ho skoro za bratra. Tedy ne že by Harry potřeboval nějakou další sestru. Troufám si tvrdit, že těch svých čtyř vlastních má až až, chudák chlapec.“

Pokynula milému návštěvníkovi ke křeslu, aby se posadil, a pak teprve si sedla sama. „Nejsem tak naivní, abych si myslela, že jste sem přišel jenom kvůli ukrácení dlouhé chvíle. Takže určitě budete mít nějaké otázky. Jenže já vám toho mnoho nepovím.“ Benedictovi najednou začalo připadat, že je jakási nesvá, podobně jako když za ním byla v hlavním městě. „Víte, od té doby, co jsem byla u vás v Londýně, jsem začala přemýšlet o tom, jestli jsem si po tom nečekaném setkání s Evadne Spearsovou jenom něco nenamluvila.“

„Já jsem vás ale nikdy nepovažoval za osobu dávající se příliš unést fantazií, Lavinie,“ ujistil ji. Rozhodl se upustit od přílišných formalit a usmál se tak, že i té dámě středních let se rozbušilo srdce. „Prosím, osvěžte mou paměť a vypovězte mi znovu všechno, co vám slečna Spearsová pověřila, tak přesně, jak jen toho budete schopna.“

„Setkala jsem se s ní čistou náhodou v Salisbury, když tenkrát ráno čekala na londýnský dostavník,“ vyprávěla znovu Lavinie po chvilce přemýšlení. „Řekla mi, že má v úmyslu strávit čtrnáct dní u sestry, která se necítí dobře. Připadalo mi, že je rozčilená, a protože jsem si myslela, že je nervózní z toho, že má cestovat sama, podařilo se mi ji přesvědčit, aby počkala na příjezd dostavníku v hostinci. Tam se zcela nečekaně rozhovořila o mladé komorné, která zemřela krátce poté, co nastoupila do práce v Ashworth Hallu, a naznačila dosti jednoznačně, že smrt té dívky nepovažuje za náhodu.“

„Ale jak přesně ta služebná měla přijít o život?“ otázal se Benedict, když se Lavinie odmlčela.

„Vysvětlovalo se to tak, že asi zakopla a spadla z hlavního schodiště Ashworth Hallu. Tedy rozhodně ji našli ležet v hale dole pod schodištěm.“ Zamračila se. „Já se jasně pamatuji, že mému manželovi určitě něco vrtalo hlavou, když se toho dne vrátil ze sídla Ashworthových. Se svým podezřením se mi nesvěřil, ale jak už jsem

vám řekla v Londýně, po setkání onoho rána se slečnou Spearsovou jsem pak přišla na tohle.“

Lavinie vstala a přešla k psacímu stolu, z nějž vytáhla zápisník v kožených deskách. Otevřela ho na stránce, kterou měla založenou, a podala Benedictovi. Chvilku mu trvalo, než rozluštil poslední zápis pořízený trochu špatně čitelným rukopisem zesnulého doktora Hammonda, ale nakonec četl: *Ne zcela spokojen se závěrem, že smrt Sally Pritchardové byla nešťastná náhoda. Zranění vůbec neodpovídají následkům pouhého pádu. V pátek konzultovat se sirem IJonelem Brentem.*

„A setkal se váš manžel se sirem Lionelem?“

„To je na tom právě podezřelé,“ prohlásila Lavinie a znovu se posadila. „V pátek večer se scházeli dosti často na partii šachu. A ten večer, kdy můj manžel přišel o život, byli také domluvení, že se sejdou. Sir Lionel mi potom tvrdil, že ráno toho dne posílal manželovi vzkaz, aby nechodil, že předpokládá, že se bude muset zdržet v nějaké úřední záležitosti v Salisbury. Poté co bylo nalezeno manželovo tělo, sir Lionel nařídil důkladné vyšetřování, ale pachatelé nebyli dopadeni.“

Ačkoli Lavinie odpovídala na všechny otázky jasně a aniž by dala najevo sebemenší známku pohnutí, Benedict si uvědomoval, že to pro ni musí být značné utrpení. Proto trochu změnil téma a zeptal se, jestli je skálopevně přesvědčená, že na smrti lorda Ashwortha, který zemřel několik měsíců před tragickým skolem jejího manžela, není nic podezřelého.

„Ne, vůbec nic,“ ujistila ho spěšně. „Už nějaký čas předtím churavěl, což už jsem myslím říkala. Měl slabé srdce. A chudák slečna Spearsová také kvůli smrti lorda Ashwortha nebyla nijak znepokojená,“ pokračovala po chvilce odmlčení. „Ale zřejmě se domnívala, že je v nebezpečí život jeho synovce, jenže mi nesdělila, co ji k té myšlence vede. Představuji si – avšak z mé strany je to čirá domněnka – že po smrti lorda Ashwortha něco náhodou vyslechla, a to ji rozrušilo. Co to ale bylo, se už nedozvíme, když je ta nešťastná slečna také po smrti.“

„Alespoň v jedné věci vás mohu upokojit,“ řekl Benedict chlácholivě. „Úřady nemají žádný důvod se domnívat, že její smrt byla něco jiného než nešťastná náhoda.“

Prekvapeně na něho pohlédla. „Takže vy jste skutečně byl v Bow Street, pane?“

„Jistěže,“ přisvědčil a neubráníl se úsměvu prozrazujícímu náznak samolibého uspokojení. „Jsem tam totiž dosti známý a nedělalo mi žádnou potíž zjistit, co jsem potřeboval. Pokud byla Evadne Spearsová znepokojená kvůli smrti té mladé komorné a dělala si starost o blaho a budoucnost dědice Ashworthova panství, rozhodně se se svými domněnkami nikomu v Bow Street nesvěřila. A navíc, jak již jsem řekl, úřady jsou přesvědčeny o tom, že její vlastní smrt zavinila jen a jen tragická nehoda. Drožkář, který řídil vůz, jenž ji srazil, je slušný, zákonů dbalý člověk, a existuje několik svědků, kteří potvrdili, že nemohl dělat nic, aby tragédii zabránil. Ona prostě nedávala pozor a vstoupila mu rovnou do cesty.“

V Bow Street mi natolik vyšli vstříc, že mi poskytli adresu sestry slečny Spearsové, a já jsem se vydal ji navštívit,“ pokračoval, čímž dal Lavinii najevo, že po její nečekané návštěvě Londýna rozhodně nezahálel. „Po rozhovoru s Evadninou sestrou jsem nedospěl k názoru, že by se jí slečna Spearsová s něčím svěřila. Řekla mi však, že Evadne navrhla, aby zůstala bydlet u ní a pomohla jí vést její penzion. Slečna Spearsová zřejmě nadšeně souhlasila a ráno toho dne, kdy zahynula, ještě poslala dopis své zaměstnavatelce, v němž jí oznamovala, že se do Ashworth Hallu už nevrátí. Její sestra mi prozradila, že slečna Spearsová v Ashworth Hallu nikdy nebyla moc spokojená a že považovala svou službu téměř za utrpení.“

„Tomu celkem ráda věřím,“ poznamenala Lavinie, jen co vstřebala všechna nečekaná fakta. „Clarissa Ashworthová je velice krásná dívka, ale bohužel dosti rozmazlená.“

Podívala se na něho trochu zahanbeně. „Asi vám dlužím omluvu, že jsem vás připravila o tolik času, pane.“

„Ale naopak,“ odporoval, „ta záhada není ani zdaleka rozluštěná. To, že slečna Spearsová nebyla v Bow Street nebo že se nesvěřila se svým podezřením sestře, nutně neznamená, že to neměla v úmyslu. Uvědomte si, že její sestra byla nemocná, a slečna Spearsová byla tedy

jistě plně zaměstnána ošetřováním a nechtěla sestru zatěžovat svými problémy. Ne, já jsem pevně odhodlán toto tajemství rozlousknout, pokud se mi to podaří... za předpokladu, že vy mi na oplátku vysvětlíte něco, čemu zase nerozumím já.“

Lavinie se na něho soustředěně zahleděla. „Můžete mi vysvětlit, Lavinie, jak to, že ve venkovském hostinci pracuje mladá žena nanejvýš vybraných způsobů, která určitě pochází z nějaké dobré rodiny?“

„Ach ano! Tak vy už jste se seznámil s tou božskou slečnou Lynnovou, že?“ Usmála se a zavrtěla hlavou. „Tak to si nechte vyprávět, Benedicte!“

Pohodlněji se usadila v křesle. „Doufám, že tím nezradím Emminu důvěru, když vám řeknu, že je skutečně dcerou džentlmena. Její otec byl duchovním a sloužil v Dorsetu. S Emminou matkou se oženil poměrně pozdě. Už mu bylo přes čtyřicet. Ale jsem přesvědčená, že to byl sňatek z lásky. Emmina matka až do sňatku vedla domácnost svému o hodně staršímu bratrovi, který byl společníkem prosperující právnické firmy v Bristolu. Asi rok nebo dva předtím, než se provdala za Josepha Lynna, se bratr sám také znovu oženil. Vzal si vdovu s malým synkem. Ale i potom prý sestru pravidelně navštěvoval, protože ji měl moc rád.

Z toho, co mi Emma o své minulosti prozradila, soudím, že to bylo veliké štěstí, že udržovali se strýcem tak dobré vztahy. Ačkoli důstojný pán Joseph Lynn byl vzdělaný člověk, v peněžních záležitostech nebyl příliš zběhlý, a kdyby se rodinných financí neujala Emmina matka a neměla ještě podporu svého bratra, byl by všechno rozdál chudým do posledního penny.

Na neštěstí pro Emmu jí matka zemřela a brzy po ní i milovaný strýček. Veškerá finanční pomoc tím ustala, ale strýc naštěstí v poslední vůli Emmě odkázal nějaké peníze. Byl to muž prozíravý a myslím si, že se bál, aby jeho altruistický, ale nepraktický švagr Emmino dědictví nepromrhal. Proto dal do poslední vůle dodatek, že se Emma peněz nesmí dotknout, dokud jí nebude dvacet pět let nebo dokud se nevdá. A proto se také po otcově smrti musela protloukat sama.“

„Ano, to chápu, ale proč si hledala zaměstnání zrovna v takové hospodě? Určitě by sehnala nějaké lepší místo jako společnice nebo vychovatelka.“

Lavinii udivilo, když zaslechla v jeho příjemném, kultivovaném hlase náznak znechucení, a pokrčila útlými rameny. „Já si myslím, že to by Emmě nevyhovovalo. A pak se domnívám, že hledala útočiště u někoho, koho měla ráda a komu mohla důvěřovat. Majitelka hostince totiž bývala Emminou chůvou, než se vrátila sem a vzala si Samuela Rudge.“ Konejšivě se na něho usmála. „Věřte mi, Martha hlídá Emmu jako nejprísnější gardedáma.“

Zdálo se, že ho tato informace ani v nejmenším nenadchla. „Možná ano. Ale to nic nemění na faktu, že dívka jejích kvalit by neměla pracovat v hostinci.“

„Ano, já vám rozumím,“ přisvědčila a teď už vnímala jeho podráždění zcela zřetelně. „Mnohokrát jsem jí nabízela, ať se ke mně nastěhuje a zůstane tady se mnou. Mám tu dívku velmi ráda.“ Mračila se stejně nespokojeně jako on. „Jenže ona je bohužel mimořádně umíněná. Vášnivě si cení nezávislosti a za žádnou cenu nechce přijímat milodary.“

Benedictovou jedinou odpovědí bylo nesouhlasné odfrknutí. Pak vstal a vzal do ruky zápisník vázaný v kůži.

„Mohu si ho půjčit, Lavinie? Rád bych si ho ve volných chvílích přečetl.“

„Ale jistě. I když nevěřím, že tam najdete ještě něco zajímavého. Henry si totiž nevedl deník v pravém slova smyslu. Někdy si třeba celé měsíce nic nepoznamenal. Myslím, že tady někde bude ještě jeden. Vyhledám ho, a až se Debora vrátí ze Salisbury, pošlu ji s ním za vámi.“

Doprovodila ho k hlavnímu vchodu, a než mu dovolila, aby se rozloučil, musel jí slíbit, že s ní druhý den večer povečeří.

Když zůstala stát v přední zahradě a dívala se za ním, jak pružným krokem odchází, teprve ji napadlo, jak je to zvláštní, že se Benedict tak zajímal o blaho Emmy Lynnové... Ano, velice zvláštní, přemítala. A nanejvýš zajímavé!

Slečna Debora Hammondová patřila k těm nemnoha lidem, kterým nedělalo žádnou potíž vyloudit na rtech majitelky hostince U Ashworthského erbu přátelský úsměv. Martha byla vždy velmi spokojena, že mezi dcerou váženého místního lékaře a její chráněnkou vyrostlo tak pevné přátelství. Deboru vždy ráda viděla a její nečekaný příchod toho dne nebyl výjimkou.

Martha ji ihned pozvala, aby si na chvilku sedla s ní a s Emmou ke kuchyňskému stolu a popovídala si s nimi o tom, co je ve vesnici nového. Teprve pak si Debora vzpomněla, proč vlastně přišla.

„Není tu náhodou pan Grantley?“

„Dopoledne si vyjel se synovcem jejich kočárkem,“ řekla Martha poněkud pichlavě. „Ani se neobtěžoval mi říct, kam jedou, ani kdy přesně se vrátí, leda že budou chtít večeři.“

Deboře neunikl nesouhlasný tón Marthiny řeči a vrhla rychle pohled na přítelkyni. Ještě zahlédla, že Emma se snaží potlačit úsměv. Bylo jí dobře známo, že Martha se o Emmu bojí a snaží se ji chránit před veškerými životními nástrahami jako kvočna. Jenže to je naprosto zbytečné, říkala si v duchu Debora a sama musela tajit úsměv. Naše milá Emma má hlavu na pravém místě a dokáže sama účinně odrazit veškeré nevíтанé pozornosti příslušníků mužského pohlaví.

„Harry Fenham je roztomilý mladík, vid, Emmo? Já ho znám odmalička.“

„S jeho strýcem se znáš také tak dobře?“ neubránila se Emma otázce, čímž si vysloužila nevlídný pohled hostinské.

Debora odpověděla, že moc ne, že se s ním setkala jenom jednou, před mnoha lety, když ji k sobě na nějaký čas pozvala lady Fenhamová. Ale pokusí se ukojit přítelkyninu zvědavost, jak jen toho bude schopna.

„Možná jsem ti už říkala, že jeho sestra, lady Fenehamová, je moje kmotra. Když se s ní někdo setká poprvé, působí na něho jako nepřístupná a povýšená osoba, ale ve skutečnosti je moc hodná. Víím, že svého mladšího bratra má hrozně ráda. Harry říká, že on je z celé rodiny jediný, kdo se jí dokáže vzepřít. A ona se ho prý snaží už celé roky přesvědčit, aby se oženil.“

„No! To je tedy škoda, že se jí to nepodařilo!“ skočila jí do řeči Martha k nemalému obveselení obou slečen.

„Jak už sis asi všimla, Deboro, moje milá Martha proti tomu velmi příjemnému panu Grantleyovi něco má. Zřejmě si myslí, že se chystám podlehnout jeho nespornému kouzlu. Jenže se jí hodí zapomenout, že pan Grantley je pravý džentlmen a zkrátka je jenom zdvořilý.“

„A ty asi zase zapomínáš, slečno Em,“ odsekla Martha, která měla břitkou odpověď vždy pohotově, „že aby někdo mohl být džentlmen, musí být nejdřív muž. A nikdo nepopře, že pan Benedict Grantley je muž každým coulem. Všimla jsem si, jaký pohled na tebe vrhl, když dnes ráno odcházel z hostince. Nejsem slepá.“

„Ale prosím tě, nebud' směšná!“ vykřikla Emma, ale v duchu si lámala hlavu, jaký to pohled na ni pan Grantley vrhl. „Džentlmen v takové vysokém postavení jako pan Benedict Grantley se přece nebude zajímat o nikoho, jako jsem já.“

„To tedy nevím, proč by nemohl,“ odporovala Debora. „Ty jsi moc hezká, Emmo. I maminka to často říká. Jo, a když mluvíme o mamince... chtěla by vědět, jestli bys mohla přijít zítra k nám na večeři. Dneska totiž přijel ten nový doktor. Maminka se s ním už seznámila a pozvala ho na večeři. Říkala, že kdyby se ti to nehodilo, byl by nás u večeře lichý počet.“

Jindy by se Emma ani na chvílku nerozmýšlela. Večery strávené u Hammondových byly vždy velmi příjemné. Lavinie ani její dcera jí nikdy ani v nejmenším nedaly zakusit pocit, že by ji považovaly za někoho níže postaveného jenom proto, že nyní žije a pracuje v hostinci. Ale tentokrát cítila, že by neměla zanedbávat své povinnosti a bude si tedy muset to potěšení odepřít.

„Přirozeně, že bych přišla moc ráda, Deboro. Jenže tady máme ubytované hosty, a já –“

„Ale ovšemže můžeš jít,“ přerušila ji Martha. „Možná nevařím tak skvěle jako ty, ale pana Grantleyho ani toho jeho vzácného synovce neotrávím.“

Vzhledem k tomu, že paní Rudgeová jistého džentlmena tak neschvalovala, Debora se moudře rozhodla, že o faktu, že jak pan Grantley, tak jeho synovec budou mezi hosty zítřejší večeře, raději

pomlčí. „Aha, když je řeč o panu Grantleyovi...“ Debora zalovila ve velké pompadurce a vytáhla poněkud omšelý zápisník v kožených deskách. „Maminka mě požádala, abych mu tohle předala. Je to tatínkův starý zápisník. Tedy nevím, proč se o něj zajímá. Ale ty mu ho dáš, vid', Em?“

Když dívka přisvědčila, Debora se brzy rozloučila a nechala Emmu jejím úvahám, co připravit k večeři. Jak odpoledne ubíhalo, ani jí nepřišlo na mysl, že sestavování jídelníčku na večer ze zvláště lákavých pokrmů věnuje až příliš velkou pozornost. Musela si však uvědomit, že Martha ani v nejmenším nemíní polevit ve svém ostřížím sledování, pokud šlo o ty dva nejnovější návštěvníky hostince. Chvilku před tím, než se hotové pokrmy měly nandat na mísy, se hostinská totiž objevila v kuchyni se servírkou v patách a oznámila, že jídlo bude toho večera podávat Lucy.

„Opravdu?“ Emma neměla v úmyslu se kvůli tomu pouštět do diskuze, i když si pomyslela, že Martha zachází se svým ochranitelským přístupem už trochu příliš daleko. „No, doufejme, že žádný chod neskončí na podlaze nebo těm pánům na klíně.“

Vůbec to nebyla nepřípadná poznámka. Ačkoli Lucy byla nesmírně příjemná a přičinlivá mladá žena, byla poněkud rozložitějších proporcí a občas měla nešťastný sklon k nešikovnosti.

Marthin výraz prozrazoval jistý neklid, když viděla, jak se oblíbená servírka cestou do kuchyně pořádně uhodila do lokte o rám dveří komory s prádlem, když si uvazovala zástěru přes své bujné tvary.

„Dávej pozor, Lucy, ne abys něco upustila,“ nařizovala jí a kritickým pohledem si měřila baculatou rudolíci dívku, jejíž záliba v pánské společnosti nebyla žádným tajemstvím. „Zapni si pořádně tu blůzičku! A nenakláněj se nad stůl! Pánům budou úplně stačit ta kuřecí prsa, co budou mít k večeři!“

Emma se dusila smíchem. „Pojď,“ řekla Lucy, která se nepokrytě řehonila na celé kolo, „pomůžu ti s prostíráním.“

Přinesla z prádelníku čistý ubrus a ubrousky, a právě když vešla do jídelny, spatřila Lucy, jak širokou zadnicí vrazila do jednoho stolu a shodila na podlahu kreslířský náčrtník. „Tak Lucy, dávej přece

pozor!“ napomenula ji a sehnula se, aby zvedla blok, který, jak si ráno všimla, bral mladý pan Fencham s sebou na vyjížďku.

Jelikož sama ráda kreslila, na chvíli zapomněla na diskrétnost, neodolala a ze zvědavosti nahlédla do desek. Když uviděla výsledek páně Fenchamova snažení, její zvědavost se proměnila v komický úžas.

„Hm,“ zašeptala si, „možná je Martha podezíravá právem. Nemůže být pochyb o tom, že pan Grantley je nebetyčný podvodník!“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Benedict se co nejtíšeji kradl ze schodů dolů do jídelny. Nemohl se zbavit pocitu, že od chvíle, kdy se ubytoval v tomto hostinci, se mu jaksi rozházely jeho vnitřní hodiny. Jak řekl předešlého dne Lavinii Hammondové, nikdy mu nedělalo potíže přizpůsobit se odlišnému dennímu rozvrhu života na venkově. Ani tentokrát neměl problémy s usínáním; jakmile ulehl do místní velmi pohodlné postele, usínal, jen co spočinul hlavou na podušce. Jenže se začal budit v nemožně časnou hodinu, což bylo mrzuté. Včera procitl v šest hodin, a dnes dokonce v pět. Jestli to bude takhle pokračovat dál, za chvíli nebude mít cenu, aby vůbec chodil spát!

Jelikož usoudil, že při malé procházce věnované průzkumu nejbližšího okolí hostince i přilehlých budov mu čas uběhne příjemněji, než kdyby seděl v soukromém salonku a čekal, až se Harry vyspí, nyní potichu odsunul bytelné zástrčky a vyšel ven. Bylo další krásné jitra pozdního jara, vzduch byl příjemně svěží a prosycený vůní růží, které kvetly před hlavním vchodem.

Když včera večer zamířil do výčepu, aby si před spaním dal džbánek výtečného domácího piva, dozvěděl se od dobrosrdečného hostinského, že hospoda je do značné míry soběstačná. Kromě toho, že si pěstují většinu zeleniny do kuchyně, chovají ještě krávu, prasátka a různé druhy drůbeže. Dokonce tam mají i mléčnici, kde ta nepříliš přátelská hostinská odstředuje mléko na smetanu a stlouká máslo. Benedict se sám pro sebe usmíval, když prošel podél stodoly a vydal se po zarostlé pěšince na luka, jiskřící tisíci krůpějemi ranní rosy a vyzdobená pestrou směsicí lučního kvítí. Snad nikde se nenajde pár lidí tak odlišných, jako jsou nesmírně přátelský hospodský Rudge a jeho věčně zmařená manželka. Ale měl-li být spravedlivý, musel sám přiznat, že hostinská má asi skutečně důvod proč být stále ostražitá, i a není tedy divu, že je tak rezervovaná.

Popravdě by také musel přiznat, že byl včera víc než jen mírně zklamán, že jim večer ta milá slečna Lynnová nepřišla do soukromého salonku nabídnout portské. Nicméně večere, při níž je obsluhovala

ona nová, kyprá servírka, měla řadu zábavných momentů. Zejména ten, kdy polévka málem skončila na klíně chudákovi Harrymu, a když se pstruh vymrštil přes celý stůl a střetl se s jeho sklenkou, jejíž obsah vyšplíchl na běloskvoucí ubrus.

Jeho pohled upoutal panský dům, stulený v údolíčku a zahalený do jitřního oparu. Zastavil se u branky z lomového kamene, aby si jej prohlédl důkladněji. Ačkoliv byla budova zasazena do malebného okolí, patřila snad k nejošklivějším, jaké kdy viděl. Původní část sídla pocházela patrně z alžbětinského období, ale v průběhu staletí byl dům zvětšován bez sebemenšího ohledu na symetrii či styl, takže vznikla obludnost dávno postrádající jakoukoli architektonickou krásu, kterou kdysi zřejmě oplývala.

Vtom mu k uším dolehlo příjemné melodické prozpěvování. Obrátil se a spatřil štíhlou postavu, která se vynořila z hájku na druhém konci louky. Hnědé vlasy, lesklé jako hedvábí, spadaly mladé ženě na ramena, a když vyšla ze stínu stromoví, slunce se do nich opřelo a zvýraznilo zlatavé záblesky v bohatých kaštanových pramenech.

Nedokázal od ní odtrhnout pohled a sledoval ji, jak se k němu blíží po cestičce. Trochu pohupovala košíkem, který nesla v ruce, a zdálo se, že se ani nedotýká země, nýbrž se vznáší jako nějaká křehká, nadpozemská bytost, o jakých čítáme v pohádkách. Jenže tato bytost byla reálná; stejně reálná jako okamžitá reakce jeho těla, když se dívka na chvíli zastavila, poté co ho poznala, a její půvabná ústa zvlnil rozkošný úsměv.

„Ale to je přece pan Grantley! Vy jste si dnes ráno hodně přivstal.“

Když se přiblížila, zlatisté proužky v lesklých vlasech byly ještě výraznější a podivuhodně ladily s jantarovými skvrnkami v nádherných šedivých očích. „Totéž se dá říct o vás, slečno Lynnová,“ odpověděl a v duchu se musel ptát, čím to, že se mu náhle újí dech, jako by mu prsa svíraly ocelové pásy.

„Na jaře a v létě jsem vždycky vzhůru takhle brzy ráno. Myslím si, že je to nejlepší část dne. A dnes jsem měla kromě toho ještě jeden dobrý důvod.“ Zvedla ubrousek, jímž byl zakryt košík. „Žampiony, udělám vám je k snídani. A při té procházce jsem si usušila umyté

vlasý. Tak mi doufám odpustíte můj – hm – trochu neformální vzhled.“

Ačkoli se to snažila ze všech sil zakrýt, Benedict věděl, že je dívka trochu zneklidněna skutečností, že při tomto setkání není dokonale upravená. On však právě naopak blahořečil Prozřetelnosti, že mu tuto příležitost seslala, a nebyl ani v nejmenším zklamán tímto neočekávaným setkáním. Bohatá hřívá dívčiny vlasů byla nádherného, teplého odstínu hnědé barvy, splývavá a jemná jako hedvábí. Jak nesmírně se liší od módních kudrlinek a zastřižených ofinek, v nichž si libují dnešní dámy, říkal si, zatímco mužně odolával pokušení natáhnout ruku a prsty pročísnout ty lesklé prameny.

„Máte krásné vlasý, slečno Lynnová. Já bych myslel, že byste si je vůbec neměla stříhat,“ odvážil se rady, čímž dívku na okamžik uvedl do rozpaků, při nichž vypadala tak rozkošně, že ho zachvátila touha sevřít ji v náručí a políbit, ale ovládl se.

„Řekněte mi,“ vymýšlel zoufale nějaké téma, které by odvedlo jeho myšlenky jiným směrem, „kdo bydlí tam v tom záměcku v údolí?“

„To je sídlo Ashworthových, Ashworth Hall.“ Ačkoli se nedokázala ubránit výmluvnému ruměnci, který jí vehnala do tváří jeho neočekávaná poklona, Emma pocítila úlevu, když zjistila, že alespoň její hlas ji nezradil. „Kromě služebnictva tam nyní žije jenom slečna Ashworthová a její neter Clarissa. Lord Ashworth zemřel loni v létě.“

Z jeho výrazu ihned poznala, že to na něho nijak nezapůsobilo. „Musím přiznat, že ten dům vypadá trochu strašidelně, zvláště v tomto ročním období, když je zahalen ranní mlhou. Ale mám spolehlivé informace, že vevnitř je velmi elegantní a zařízený s veškerým přepychem.“

„Cožpak vy jste ho zevnitř nikdy sama neviděla, slečno Lynnová?“

„To těžko, pane Grantley,“ odpověděla a v duchu si kladla otázku, jestli Grantley jenom nejapně nevtipkuje. „Já nepatřím k lidem, které by tam zvali na návštěvu.“ Na okamžik jí přišlo, že se mu v očích objevil podrážděný výraz, ale pak usoudila, že se jí to jenom zdálo. Proč by mu také mělo záležet na tom, jestli ji Ashworthovi považují za hodnou sedět s nimi u jednoho stolu? „Ale v jejich kuchyni jsem už

byla. S kuchařkou Ashworthových si totiž vyměňujeme recepty. A paní Wrightová zase často chodí k nám do hostince, když má volné odpoledne.“

S neproniknutelným výrazem se znovu zadíval na ten chaotický stavební výtvar z cihel a kamenných kvádrů v údolí. „Vy se znáte se všemi lidmi, co tam slouží?“

„Ano, skoro se všemi,“ odpověděla a divila se, proč ho tak zajímají domácí poměry na Ashworth Hallu.

„Nepřátelila jste se náhodou s tou mladou komornou, která před několika měsíci zemřela?“

„Ne, ani nevím, jestli jsem ji vůbec někdy viděla. Ona tam sloužila jen pár týdnů. A jak už jsem říkala, paní Wrightová spíš chodí za mnou k nám do hospody, když má nějaký nový recept a chce, abych ho vyzkoušela.“

Chvilku ho mlčky pozorovala a rychle v ní sílilo podezření, že Grantley má k návštěvě Ashworth Magna nějaký určitý důvod. „Pane Grantley, proč jste vlastně přijel do tohoto zastrčeného koutu?“ zeptala se, neboť neukojitelná zvědavost převážila nad zdrženlivostí. Odpovědi se nedočkala. Nedala se odradit a pokračovala: „Jestli chcete, můžete mi samozřejmě říct, abych se starala o své záležitosti, ale neurážejte prosím mou inteligenci tím vyloženým výmyslem, jak chcete navštěvovat malebná místa v okolí, aby váš synovec uplatnil své kreslířské nadání. Mám to říct bez obalu? Žádné nadání nemá. Vždyť on snad neumí nakreslit ani rovnou čáru!“

Jeho poněkud zamračené rysy změkčil spontánní úsměv.

„Takže vy jste si prohlédla výsledek jeho včerejšího snažení?“

Byla trochu v rozpacích. „Totiž když šla Lucy přes jídelnu, shodila náčrtník na zem.“

„Tomu celkem rád věřím.“

Ta chladná odpověď způsobila, že Emmino sebeovládání bylo téměř u konce. Lucy asi na hosty příliš nezapůsobila, pokud šlo o umění podávat pokrmy. „No, ano,“ zamumlala trochu nejisté. „Abych to tedy dopověděla. Pravda je taková, že já sama ve volných chvílích ráda kreslím. Takže když jsem náčrtník sebrala ze země, neodolala jsem a nahlédla jsem do něj.“ Pohled, který k němu vyslala, byl plný jemného posměchu. „Předpokládám, že to mělo být to slavné

Stonehenge na Salisburské pláni. Ale podle mě to vypadá spíš jako hromada kamení!“

Hlučný výbuch bohatýrského smíchu byl tak nakažlivý, že se Emma také rozesmála, a teprve když se oba uklidnili, Benedict si ji znovu změřil pronikavým pohledem.

„Myslím, že vám mohu důvěřovat, slečno Emmo Lynnová, a tak vám popravdě povím, co mě do vaší vesnice přivedlo... Zatím si tím nejsem zcela jist, ale začínám mít stále silnější dojem, že smrt doktora Hammonda byla zcela chladnokrevně naplánována předem. Pokud se nemýlím, ten útok na něho byl promyšlený tah, jak ho umlčet.“

Benedict si okamžitě všiml, že dívce přes obličej přeběhl stín. „Snad mi odpustíte, že to říkám, ale zdá se mi, že vás to příliš nepřekvapilo, slečno Lynnová.“

„Mám-li být upřímná, ani ne.“ Ještě více se zachmuřila. „Hned od začátku jsem si myslela, že to nebylo jen loupežné přepadení, které náhodou skončilo I ragicky. Já vím, že od konce války s Francií se případy loupežných přepadení množí. Mnoho mužů zůstalo bez práce, ale musí přece jen živit rodiny, takže se není co divit, že se rozmáhá zločinnost. Ale většina takových přepadení se odehrává ve velkých městech, a ne v takových hnízdech, jako je Ashworth Magna, a už vůbec ne na tiché venkovské silniče, kudy skoro nikdo nechodí. Ti lupiči by tam mohli nakrásně číhat třeba celou noc, a nikdo by jim nepřišel do rány.“

„Víte přesně, kde k tomu přepadení došlo?“

„Ano... tedy, vím.“ Okamžitý impuls, který ji nutil, aby Benedictovi byla v jeho úsilí nápomocná, přehlušil tichý vnitřní hlásek, který ji upozorňoval, že by bylo moudřejší vystříhat se společnosti tohoto záhadného muže po zbytek jeho pobytu. „Dnes dopoledne musím zajet do Salisbury nakoupit nějaké potraviny. Kdybyste si přál, můžu vám to místo, kde se to stalo, ukázat.“

Natáhl ruku po uchu jejího koše, Emma mu ho automaticky přenechala a vydali se společně na zpáteční cestu k hostinci.

„Myslím, že Lavinie Hammondová chová určité podezření, pokud jde o smrt jejího muže. To ona vás požádala, abyste sem přijel?“

Přikývl. „Ale nerad bych jí působil větší utrpení, než jakým si už prošla, takže rád přijímám vaši laskavou nabídku, že mi ukážete, kde k

přepadení došlo, a zároveň vás požádám, abyste si skutečný důvod mé přítomnosti zde ponechala zatím pro sebe.“

To mu Emma bez zaváhání přislíbila, ale po chvilce přemýšlení se zeptala: „Pan Fencham je do skutečného stavu věcí také zasvěcen?“ Když Benedict přisvědčil, Emma stěží potlačila spokojený šelmovský úsměv. „V tom případě vám budu moct být užitečná ještě více. Přinejmenším se postarám o to, aby vaše historka o důvodu pobytu v Ashworth Magna byla věrohodnější.“

„Budu vám nesmírně vděčný za jakoukoli pomoc, kterou mi můžete poskytnout, slečno Lynnová,“ řekl upřímně, a jakmile došli ke kuchyňským dveřím, podal jí zase košík. „Teď si budu až do snídaně číst starý zápisník zesnulého doktora Hammonda. Nikdy se nedá vyloučit, že narazím na něco zajímavého, co by vneslo do případu světlo.“

Když se Harry o hodně později objevil v soukromém salonku, našel strýce hluboce ponořeného do četby zápisníku v omšelých kožených deskách. Prázdný talíř od zřejmě velmi vydatné snídaně byl odsunutý vedle. Harry si uvědomil, že jeho oblíbený strýc, který normálně jedl velmi střídme, se začíná chovat nanejvýš netypicky!

„Musím říct, Bene, že nechápu, co se to s tebou v poslední době děje,“ prohlásil Harry, který se nikdy se svými názory netajil. „Od té doby, co jsme sem přijeli, věčně nejsi k zastížení! V přízemí jsem náhodou potkal Emmu, a ta mi řekla, že jsi byl zase vzhůru v nějakou nekřesťanskou hodinu.“

Benedict na chvíli přestal s luštěním neúhledného doktorského písma a podíval se na synovce trochu překvapeně. „Emma...? To jsem netušil, že jste spolu lak zadobře.“

„No, to bych zrovna netvrdil... Ale dej s tím pokoj, Bene! Přece nemusíme být tak upjatě formální. A kromě toho jsem dospěl k názoru, že slečna Lynnová je docela fajn. A po čertech pěkná kůstka!“

Jedno černé obočí se zvedlo v předstíraném údivu. „Je to zvláštní, ale ani mně to neuniklo.“

Harry se zachechtal té zdrženlivé odpovědi, pak se posadil a začal pomalu listovat v náčrtníku, který se mu dostal před pár minutami do ruky. „Předpokládám, že jsi Emmu zasvětil do svých plánů.“

„Ano. A náhodou i ona si myslí, že na smrti doktora Hammonda je něco podezřelého. Laskavě se mi nabídla, že mi ukáže, kde k přepadení došlo.“ Benedict na chvilku přerušil četbu a odložil zápisník nebohého doktora stranou. „A až budu pryč, ty si zatím můžeš odbýt společenskou povinnost a navštívit paní Hammondovou a její dceru. Ale před Deborou si dej pozor na jazyk. Lavinie má patrně podezření, že s manželovou smrtí to bylo trochu jinak, ale vůbec si nejsem jistý, jestli se s ním svěřila dceři.“

„Jasně,“ odpověděl Harry a dál si prohlížel Emminy kresby. „Jářku, Bene, tyhle obrázky jsou vážně moc povedené! Rozhodně o mnoho lepší než ty ohavnosti, které vytvářejí a pořád mi vnucují moje sestry.“

„To ovšem ještě mnoho neznamená.“ Benedict se natáhl přes stůl a vzal synovci náčrtník z ruky. Při prohlížení pochvalně přikyvoval do chvíle, kdy se za ním otevřely dveře a on jasně uslyšel, jak si synovec úlevně oddechl.

„Zaplať Pánbůh, že jste to vy, Emmo!“ zvolal Harry, když dívka postavila na stůl konvici s čerstvou kávou a rohlíky. „Aspoň nebudu potřebovat brnění. Ta Lucy je přece taková nešika!“

Podívala se na něho s hraným zděšením. „Prokristáčka! Doufám, že vám nic nehodila do klína.“

„To ne, ale ne že by se nesnažila!“

„Přestaň si stěžovat, ty kluku!“ napomenul ho Benedict. „Dnes večer se nebudeš muset uhýbat před žádnými mísami. Což mi připomíná...“ Obrátil se k Emmě, která už mířila ke dveřím. „Dnes nám nemusíte na večer nic chystat. Dostali jsme pozvání na večeři.“

I když to nedala najevo, Emmě se ulevilo. Bude moci jít na večeři k Lavinii a Deboře s klidným svědomím a nebude se trápit myšlenkou, že tady nechala Marthu na všechno samotnou.

Potom si vzpomněla ještě na něco. „Bude se vám hodit jet se mnou asi tak za půl hodiny, pane Grantleyi? Jenom se převléknu. Počkám na vás na dvoře.“

Pro Benedicta to byl nezvyk nechat se vézt ženou. Ani vůz, kterým jeli, zdaleka neodpovídal módním standardům, na jaké byl při cestách po venkově zvyklý. A ani v nejbujnější fantazii nebylo možno nazvat

to tažné zvíře zapřažené do jejich kočárku ohnivým hřebcem. Ale Emma je dokázala řídit lehkou ručkou a bylo jasné, že je zvyklá s touto jednospréžnou koleskou jezdit často.

Když zkušeně odbočila z hlavní silnice, jež vedla středem vsi, na úzkou vedlejší cestu, prohodil, že mohli jet jeho kočárem, čímž si vysloužil zkoumavý pohled.

„Jste nesmírně laskav, že dáváte najevo takovou důvěru v mé schopnosti, ale rozhodně si myslím, že bych potřebovala zvláštní zaškolení, než bych si troufla řídit čtyřspřeží. Nebo jste tím myslel, že bych měla sedět vedle vašeho kočího na kozlíku?“

Čím dál víc si uvědomoval, že roztomilá slečna Lynnová má poněkud uličnický smysl pro humor, který se kupodivu příliš neliší od jeho. „Takhle jsem to opravdu nemyslel, vy šibalko!“

Ani trochu se jí to nedotklo a naopak propukla ve smích. „Tak ať, možná jsem šibalka, ale nejsem tak nevědomá, pokud jde o panské způsoby. Je přece nanejvýš nevhodné, jak jistě také sám víte, aby neprovdaná žena cestovala v uzavřeném kočáře s pánem, který není její blízký příbuzný. I v mém věku musí žena dbát na svou pověst.“

„Vy mi to třeba nebudete chtít věřit, slečno Lynnová, ale zachování vašeho dobrého jména mi začíná velice ležet na srdci.“

Ani ne tak samotný obsah tohoto prohlášení jako spíše způsob, jakým bylo proneseno, způsobil, že Emmě okamžitě zmizel úsměv z tváře a málem se zatvářila nechápavě, protože jí neunikl upřímný tón hlubokého, melodického hlasu. Dokonale zmatena si v té chvíli nedokázala vymyslet nic, co by na to odpověděla. Tím méně dokázala pochopit, proč by panu Grantleymu mělo ležet na srdci její blaho. Proto pocítila nemalou úlevu, když se přiblížili k místu, které pan Grantley chtěl vidět, a mohla úplně změnit téma rozhovoru.

„Tak tady ho nebožáka našli.“ Emma zastavila kolesku a ukázala na určité místo v příkopu, které bylo nedaleko otvoru v živém plotě, a pak už s obdivem pozorovala Benedicta, jak seskočil jediným plavným pohybem z vozu.

Nemohla si nepovšimnout vrásek, které zbrázdily jeho vysoké čelo, když upřel pohled těch neobyčejně modrých očí na zem. A také si ovšem všimla, jak lehce a půvabně se pohybuje, což bylo u člověka jeho výšky překvapivé.

Pomyslela si, jak tato přirozená elegance pohybů musí ještě více vyniknout na tanečním parketu a že pan Grantley je jistě vyhledávaným partnerem všech těch krásně oblečených bohatých slečen. Kdyby jí se někdy poštěstilo strávit společenskou sezónu v hlavním městě, určitě by stála o to, aby měla ve svém tanečním pořádku jeho jméno zapsané víckrát než jednou –

Tu si uvědomila, že na ni Benedict mluví, a rychle se přestala zaobírat těmi pošetilými myšlenkami. „Promiňte, pane Grantleyi, zamyslela jsem se. Co jste říkal?“

„Říkal jsem, že chápu, proč si Hammondovi vrazi vybrali právě tohle místo.“ Vrátil se zpátky mezerou v živém plotě a rozhlédl se na obě strany úzké silničky. „Když tudy člověk šel, a tím spíše večer, mohli ho lehko zaskočit nepřipraveného. Chudák Hammond nic netušil, a proto neměl vůbec šanci. Ti lumpové po něm jistě skočili, dřív než si uvědomil, co se děje.“

Emma sebou náhle trhla. „Ale ovšem! Lavinie se již kolik týdnů před tím zmínila, že její manžel má v plánu zajít toho dotyčného večera za sirem Lionelem. Ti lumpové o tom tedy věděli předem, a na chudáka pana doktora si počíhali. To jsem ale hloupá, že jsem si to už dávno neuvědomila!“

Jakýsi zlomyslný šotek ho ponoukl, aby mlčel a neřekl, že si o ní myslí všechno možné, ale že ji v žádném případě nepovažuje za hlupačku. Když se obratně vyšvihl zpátky na vůz a posadil se zase vedle ní, všiml si, že si ho Emma trochu podezíravě měří.

„Jak daleko je odtud k domu sira Lionela?“ zeptal se a s vynaložením nemalého úsilí se mu podařilo tvářit se jakoby nic.

„Hned za dalším ohybem cesty. Je to vlastně jediná nemovitost tady tím směrem. Proto taky po té cestě jinak skoro nikdo nechodí nebo nejezdí.“

Když dojeli k majestátnímu vjezdu k domu sira Lionela, Emma se chystala, že tam bryčku obrátí, ale Grantley ji zarazil a položil ruku na její. „Nemusíte mě vozit zpátky do hostince. Rozhodl jsem se, že vás doprovodím do Salisbury. Tedy za předpokladu, že proti tomu nic nenamítáte.“

Emmu to překvapilo, ale rozhodně nebyla proti a pokračovala dál po úzké silničce, která se posléze napojila na mnohem širší silnici.

Obratně zatočila směrem na Salisbury a brzy si ještě vysloužila slovo pochvaly od svého společníka, na něhož udělalo dojem, jak bravurně předjela jistý loudající se kočár.

„Peg skoro vůbec nepotřebuje pobízet. Je to hodně citlivý a spolehlivý koníček. Cestu zná tak dobře, že bych ho ani nemusela řídit.“

„Peg?“ Benedict zvedl jedno klenuté černé obočí. „To je dosti zvláštní jméno pro valacha, nezdá se vám?“

„Ale to je zkráceně místo Pegas,“ neubránila se Emma úsměvu. „Klidně se můžete smát. Já vím, že zrovna nelétá. Samuel se totiž zamiloval do mytologie, když se naučil číst, a proto ho takhle pojmenoval.“

„To vy jste pana Rudge učila číst?“

„Kdepak, naučila ho to Martha. A tu to zase naučila moje maminka.“

„Ano, už si vzpomínám! Martha byla přece jeden čas vaše chůva.“ Emma na něho překvapeně pohlédla. „Už jste si snad všimla, slečno Lynnová, že mám zálibu v luštění záhad. Vy jste mě zaujala a překvapila, a proto jsem se odvážil zeptat se Lavinie Hammondové, jak to, že dívka z nepochybně dobré rodiny pracuje v hospodě.“

Emma pokrčila rameny. „Já ale nejsem nijak záhadná, pane Grantleyi. Když mi zemřel otec, dostala jsem nabídku od vdovy po strýci, abych se odstěhovala k ní do Bristolu. Naneštěstí jsem získala silný dojem, že ona nestojí ani tak o mne jako o ty peníze, které mi strýček laskavě odkázal. Myslím si, že měla v plánu mě provdat za svého syna Edwina. A já bych si nedokázala vzít člověka, který má tak tlusté rty, že mi pokaždé ze všeho nejvíc připomínaly prasečí rypák. Nechtěla bych strávit zbytek života s někým, kdo jako prase nejen vypadá, ale má i jeho móresy.“

„To chápu,“ souhlasil trochu nejistě, „ale snad se vám nabízely i nějaké jiné možnosti, ne? Dívka vaší nepochybné inteligence a jemných způsobů by určitě neměla mít potíže při shánění nějakého lepšího uplatnění.“

„Myslíte jako vychovatelka nebo společnice?“ Stěží potlačila ironický úsměv a zavrtěla hlavou. „Děkuji vám za poklonu, pane, ale ujišťuji vás, že něco takového by mi nevyhovovalo ani trochu!

Chuděra slečna Spearsová právě takové místo zastávala, a já jsem měla možnost vidět, co to s ní udělalo. Nechť dá Bůh lehké odpočinutí její duši!“

„Ale!“ Pohlédl na ni s dychtivým zájmem. „Tak vy jste se se slečnou Spearsovou znala?“

„Nijak zvlášť dobře jsem ji neznala,“ přiznala se klidně. „Povídávaly jsme si spolu nějaký čas vždycky v neděli po kostele, to bylo všechno. Ubohé utiskované stvoření! Vždycky byla tak nervózní a neklidná, téměř se lekala vlastního stínu. Což je ovšem pochopitelné pro toho, kdo zná povahu její rozmazlené světenkyně. A než se mě stačíte zeptat – tedy s tou božskou Clarissou Ashworthovou se neznám. Ale slyšela jsem toho o ní dost, abych si byla jistá, že vychovatelku bych jí dělat nechtěla. Jestliže toho chcete vědět o Ashworthových více, budete se muset zeptat sira Lionela. Pokud vím, je už léta jejich rodinným přítelem.“

Na to Benedict usoudil, že se Emmy už dál vyptávat nebude, protože víc už mu toho asi povědět nemůže. Proto úplně změnil téma a začal jí vyprávět střípky ze své minulosti a také jí leccos odhalil o zajímavých postavách ze společnosti, což ji nesmírně bavilo. Než zabočila do vrat jednoho pěkného salisburyského hostince, kde nechala vůz a koníka v péči známého podkoního, Benedict si několikrát všiml jejího toužebného, byť prchavého výrazu, podle nějž usoudil, že kdyby se ocitla v jiných podmínkách, vůbec by jí nebylo proti mysli strávit společenskou sezónu ve městě.

Benedict rychle vytáhl zpod sedadla velký koš, než mu v tom Emma mohla zabránit, a pak ji doprovázel po rušné hlavní ulici, a kdykoli se dívka zastavila u některé výkladní skříně, pozorně si prohlížel, jak je ustrojená. Měla na sobě hezké modré šaty a přes ně barevně ladící pláštěnku a nesla se s přirozenou elegancí. Roztomilý čepeček, pod nímž vykukovaly ty nádherné kaštanové kadeře, byl přidržován modrou stuhou, uvázanou na mašli po jedné straně půvabně rozhodné brady. Vypadala rozkošně a byla hezká jako obrázek. Ale ani nová kraječka na čepci nebo na šatech nedokázaly zamaskovat, že její oblečení není podle poslední módy a bylo ušito z materiálů, které, jak odhadoval, byly vybrány pro svou trvanlivost.

Zcela nečekaně pocítil rozmrzelost. Tak krásná mladá žena by měla chodit v nejjemnějším hedvábí a krajkách a účes by jí měla upravovat nějaká šikovná komorná. Kdyby se takhle vystrojila, mohla by se objevit v kterémkoli módním salonu, a určitě by každý, kdo by neznal její situaci, lehce uvěřil, že ta mladá žena, která má tak vybrané způsoby a vyjadřuje se tak vzdělaně, je dcerou některého vysoce postaveného džentlmena.

Emma zachytila odraz jeho nespokojeného výrazu ve skle výkladu a otočila se, aby ještě zahlédla, jak se Benedictovo inteligentní čelo chmuří. „Prosím vás, pane, nemyslete si, že musíte jít se mnou. Určitě vám čas uběhne příjemněji, když se podíváte trochu po městě,“ navrhla mu, neboť se domnívala, že důvodem jeho mrzutosti je nuda. „Můžeme se později setkat v hostinci.“

„To bychom jistě mohli, slečno Lynnová, ale já mnohem raději zůstanu ve vaší společnosti.“

Tak docela ji nepřesvědčil, ale když se natáhla po koši, rychle si ho přehodil do druhé ruky, čímž jí další pokusy o jeho získání znemožnil, pokud se s ním o něj nechtěla nedůstojně přetahovat.

„Tak tedy dobře, pane,“ poddala se. „Můžete jít se mnou, přejete-li si to, ale jsem si jistá, že se budete srdečně nudit.“

„Já zase ujišťuji vás, že se nudit určitě nebudu,“ odporoval. „Ve vaší společnosti se nikdy nenudím, slečno Lynnová. Je mi nesmírně milá.“

Emma se sice domnívala, že to říká z pouhé zdvořilosti, ale rozhodla se, že to nebude dále rozvádět, a změnila téma hovoru. Zeptala se Benedicta, co by asi dělal v tuto denní dobu, kdyby byl ještě v hlavním městě.

Podíval se na kapesní hodinky. „Hm, listoval bych asi v posledním vydání Morning Postu. Zakázal jsem svému majordomovi Fingleovi, aby ke mně nikoho nepouštěl před druhou hodinou odpoledne. Takže nikdo, kdo ke mně chce přijít, nezaklepe na dveře ani o minutu dříve.“

„Vážně?“ K jeho nesmírnému překvapení se Emma zvonivě rozesmála. „To je nesmírně osobité! Vy jste poránu vždycky tak nespolečenský? Vím, že někteří lidé jsou taková.“

„To určitě ne!“ odsekl břitce, a nebýt toho, že ho zradilo nepatrné zvlnění koutku úst, mohla si Emma myslet, že se doopravdy urazil, že ho z něčeho takového podezírá. „Rád bych, abyste věděla, slečno Lynnová, že mám pověst jednoho z nejvyrovnanějších a také nejvíce společenských mužů v Londýně. Nejenom jsem si prostě během let vypěstoval zálibu v přesně regulovaném životním stylu a pouze zřídka se odchyluji od svých zaběhaných zvyků. Ráno vstávám vždy ve stejnou hodinu a večer ve stejnou hodinu také pravidelně uléhám a během dne málokdy vybočuji z obvyklé rutiny.“

Emma se rozesmála tak, že se ne jeden chodec podíval jejich směrem, co asi vzbudilo její veselí. „Tak už jsem pochopila, že si ze mě, pane, utahujete! Tak fádni a jednotvárný život může vést jenom nějaký nudný suchopárný chudák. A to vy nejste!“

Napůl pobavený, napůl podrážděný shlédl Benedict ze své výšky na rozesmátý dívčin obličej. „Takže vy neschvaluje dochvilnost a spořádanost, slečno Lynnová?“

„To jsem přece neřekla, pane. Nechovilnost se mi nesmírně protiví, ale nikdy bych nepřipustila, aby mě ovládaly hodinové ručičky.“ Šla dál a Benedict se k ní automaticky připojil. „Podmínky, ve kterých žiji, vyžadují, abych v určitou denní dobu dělala určité úkony. Ale když mám volno, mohu si je rozvrhnout podle svého a dělat si, co se mi zachce. Trochu spontánnosti vnese do života nějaký vzruch, bez něhož by všechno bylo mnohem těžší.“

Benedict se musel nad tímto postojem zamyslet. Šel s Emmou do různých obchodů a ona nakupovala, rychle, ale s rozmyslem, čímž dokázala, že i když není příznivkyní přísného a přesně regulovaného životního stylu, rozhodně dokáže jednat promyšleně.

Když dokončila nákup, vyšli opět na ulici. Trvalo to chvilku, než si jejich oči přivykly na světlo venku oproti přítmi uvnitř obchodu, a vtom si Emma všimla dvou postav kráčejících proti nim po téže straně ulice. „Zdá se, pane Grantleyi, že dnes máte šťastný den. Neblíží se k nám nikdo méně významný než dámy Ashworthovy.“

Kradmo pohlédla na jeho profil a udivilo ji, když zjistila, že na něho nepopíratelná krása slečny Clarissy Ashworthové zřejmě neudělala dojem. Tento viditelný nedostatek zájmu jí přišel nesmírně zvláštní, protože kdykoli Clarissa byla na nedělní mši, snad žádný z

přítomných pánů od ní nedokázal odtrhnout oči. Všichni ji považovali za jednu z největších krasavic v celém hrabství. Avšak pan Grantley, což Emmě přišlo ještě podivnější, byl zřejmě mnohem více zaujat svou společnicí.

Viděla, jak zdvořile zvedl klobouk, když se obě dámy přiblížily, a zaznamenala lehký úklon hlavy, jímž slečna Isabela Ashworthová za pozdrav poděkovala. Ve chvíli, kdy se míjeli, zaslechla, jak se Isabelina neter ptá: „Prosím tě, teto Isabelo, kdo myslíš, že byl ten pán, co šel s tou ženou z hospody?“

Emmu to spíš pobavilo než co jiného a vrhla rychlý pohled na svého příjemného společníka, a tu ke svému překvapení zjistila, že se mračí. Avšak dobrá nálada ho naštěstí neopustila nadlouho, protože na zpáteční cestě do Ashworth Magna ji opět bavil humorným vyprávěním o leccjakých příhodách, které zažil během společenských sezón v hlavním městě.

Hned jak Emma zajela do dvora hostince a Josh převzal koně a bryčku, Benedict vzal opět těžký košík a odnesl jej Emmě do kuchyně. Tam si však za svou snahu vysloužil nevraživý pohled hostinské.

„Váš synovec čeká v soukromém salonku, až se vrátíte, pane, kdybyste se tam laskavě obtěžoval,“ informovala ho Martha, čímž mu dala nadmíru jasně na srozuměnou, že si nepřeje, aby hosté chodili do jejího výsostného území.

Benedict naštěstí porozuměl a rychle vyklidil pole, takže se Martha mohla plně soustředit na peskování Emmy, která vypadala trochu zasněně. Poplašné zvonce se rozezněly hlasitěji než dříve.

„Hosty mi do kuchyně víckrát nevod'. To by tě snad mohlo napadnout.“

Starost způsobila, že její hlas zněl příkřeji, než měla v úmyslu, ale káravý tón zřejmě neměl na její bývalou svěřenku sebemenší účinek. Emma si sundala čepeček, držíc ho za stuhy pohupovala jím sem a tam a stále měla v očích ten zasněný, nepřítomný výraz.

„Vždyť on mi jenom nesl košík... vlastně mi ho nosil i ve městě celou dobu.“

Martha nesouhlasně zavrtěla hlavou, když se dívala za Emmou, která vyšla do chodby. Čím dříve pan Benedict Grantley z hostince U Ashworthského erbu odcestuje, tím lépe pro všechny zúčastněné!

PÁTÁ KAPITOLA

Benedict nebyl daleko od pravdy, když předpokládal, že látky na Emmino oblečení byly vybírány zejména s ohledem na trvanlivost a už méně s přihlédnutím k panující módě. Emma však přece měla ve svém šatníku několikery dosti elegantní šaty, které nosívala v neděli do kostela, a potom jedny nebo dvojce, které si brala, když byla pozvána někam na večeři mimo dům. Jelikož to nebyvalo právě často, tyto večerní šaty byly velice málo obnošené a byly stejně elegantní a neposkvrněné jako toho dne, kdy na nich šikovná Martha Rudgeová započala poslední steh.

Emma si přehodila přes ramena svůj jediný hedvábný šál a pak se na sebe ještě podívala ve vysokém zrcadle. To, co tam viděla, ji docela uspokojilo. Dnes věnovala zvláštní pozornost úpravě vlasů a na krku měla zlatý medailonek, který jí dal milý strýček k dvacátým narozeninám. Nechtěla si namlouvat, že je elegantní mladá dáma, ale přece jenom měla pocit, že na první pohled nevypadá tak úplně jako nějaká vesnická děvečka.

Ovšemže Lavinii ani Deboře na tom nesejde ani za mák, co má na sobě, říkala si, když vycházela z ložnice. I kdyby se u nich objevila v zástěře, kterou nosí k mytí nádobí, určitě by ji u stolu uvítaly stejně srdečně.

Od chvíle, kdy se přistěhovala do hostince U Ashworthského erbu, jí byly obě velkou oporou, a ačkoliv byla Debora skoro o pět let mladší, brzy se z nich staly nerozlučné kamarádky. To byl asi také jeden z důvodů, proč Lavinie Emmě před několika málo týdny udělala jistý návrh. Dům v Ashworth Magna se chystá prodat a má v úmyslu přestěhovat se do Bathu. Kdyby se Emma chtěla přestěhovat také, mohla by bydlet u nich. Ačkoli Emma tu myšlenku nepustila rovnou z hlavy, v této chvíli nechtěla těžít z Laviniiiny velkomyslnosti. Až dostane svoje dědictví a bude si schopna platit byt a stravu, určitě se k tomu nápadu ještě vrátí.

Martha přešla prachovkou nábytek v soukromém salonku a pak se vydala do jídelny právě ve chvíli, když Emma scházela z několika posledních schodů. V Marthiných tmavých očích se objevil něžný

pohled, když se zadívala se zalíbením na postavu v růžových hedvábných šatech, které loni s takovou láskou sama ušila.

„Tak už jdeš?“ zeptala se. V jejím hlase však nebyl ani náznak něžnosti. „Hlavně tam nebud’ moc dlouho,“ nařizovala. „Nechci, aby ses vracela sama až v noci. V poslední době tady není moc bezpečno.“

Emma ji chvilku zamyšleně pozorovala a lámala si hlavu, jestli jí nemá prozradit skutečný důvod pobytu obou pánů v jejich hostinci, ale pak se rozhodla mlčet. Pokud si pan Grantley bude přát zasvětit do svých plánů někoho dalšího, udělá to sám. Musela potlačit úsměv, když ji napadlo ještě něco jiného. Kdyby se pan Grantley opravdu rozhodl vyjavit své záměry Marthě, určitě by ji to vůči němu naladilo příznivěji.

„Ne, to víš, že tam nebudu moc dlouho, moje milá,“ uklidňovala ji Emma a láskyplně ji políbila na hubenou tvář. „Jsem si jistá, že Lavinie se mnou pošle nějakého sloužícího, aby mě na zpáteční cestě doprovodil. Skoro vždycky to tak dělá.“

K doktorovu domu to bylo pěšky sotva pět minut, ale Emmě to trvalo nesrovnatelně déle, protože se nejmíň třikrát musela zastavit a pohovořit s některým přátelským vesničanem. Když konečně došla k hlavnímu vchodu Laviniina domu, slyšela, jak hodiny na kostelní věži odbíjejí celou. Jelikož hodiny šly vždycky o něco pozadu, bylo jí jasné, že jde pozdě, a když ji sluha Gregory pustil dovnitř, nijak ji nepřekvapilo, že ze salonu už je slyšet živý hovor.

Ve chvíli, kdy Emma překročila práh, Lavinie vyskočila a šla jí naproti, aby ji přátelsky přivítala, jak bylo jejím zvykem; vzala ji za obě ruce a pochválila ji, že jí to dnes moc sluší.

„Opravdu jí to sluší,“ ozval se jí u ucha hluboký, hrdelní hlas, až sebou Emma leknutím trhla. „Ale to ji neomlouvá, abychom kvůli ní museli všichni čekat na večeři. Spíš to vypadá, že to, co jste dnes dopoledne tvrdila o své dochvilnosti, není pravda, co říkáte, vážená slečno?“

Jelikož Emma neměla možnost, aby se někde trochu vzpamatovala z počátečního šoku, že zde pana Grantleyho potkává, přinutila se podívat zpříma do těch uličnický znepokojivých mužských očí. Zároveň se v duchu musela vypeskovat, že mohla být tak hloupá a okamžitě ji nenapadlo, že pozvání na večeři pro pana Grantleyho

nemohlo pocházet od nikoho jiného než od Lavinie. Snad jedinou její omluvou, říkala si, je skutečnost, že po návratu ze Salisbury se snažila ze všech sil, aby na něho vůbec nemyslela, protože když přišla do svého pokoje, aby se převlékla a podívala se na sebe do zrcadla, viděla, že má zasněný pohled jako roztoužená školačka. Kdyby ale k sobě byla upřímná, musela by si přiznat, že toto její úsilí nebylo příliš úspěšné.

„Vůbec na něho nedbej, milá Emmo,“ ozvala se Lavinie, která přispěchala na pomoc své mladé přítelkyni, která tonula v roztomilých rozpacích. „Kvůli tobě na večeři rozhodně nečekáme. Jídlo se bude podávat až o půl osmé. Pojď, seznámím tě s dalšími hosty. Harryho už samozřejmě znáš a tohle je pan doktor Fielding, náš nový lékař.“

Emma pocítila pevný, vřelý stisk pravé ruky muže, který byl asi stejného věku jako až příliš pohledný pan Grantley. „Vážená slečno Lynnová, jestli tváře všech mladých dam ve vesnici a okolí zdobí tak zdravý ruměnec jako ty vaše,“ prohodil, neboť jeho zkušenému oku neuniklo její zardění, „tak tady určitě nezbohatnu.“

Emma rychle vymanila ruku z jeho sevření, než jí stačil změřit puls, který se jí zase rozběhl jako splašený. Když se tak nečekaně ocitla tváří v tvář s panem Grantleyem, z jakési nevysvětlitelné příčiny ji to úplně vyvedlo z míry a připadala si trochu pošetile, že tak lehce ztrácí sebeovládání.

Naštěstí do doby, kdy se začala podávat večeře a Emma pozřela několik vybraných soust, už se jí podařilo nabýt ztracenou vyrovnanost; jenom by si byla přála, kdyby ji Lavinie nebyla posadila do bezprostřední blízkosti pana Grantleyho, který seděl v čele stolu.

„Ano, pro několik prvních týdnů se spokojím s pronájmem toho domku, paní Hammondová,“ odpovídal doktor Fielding, sedící po Emmině levici, na Laviniinu otázku. „Ale jakmile se za mnou koncem příštího měsíce přistěhuje manželka s dětmi, budu se muset přirozeně poohlédnout po něčem větším. Chudák Elizabeth, nechal jsem ji, aby se postarala o uskladnění nábytku a prodej našeho domu v Bathu.“

„Ale jistě! Ted’ si vybavuji, že jsem slyšela, že předchozí praxi jste měl v tom městě,“ odvětila Lavinie. „Víte, že sama vážně uvažuji o tom, že bych se tam usadila?“ Vrhla významný pohled směrem k

dalšímu ze svých hostů. „A doufám, že se mi podaří přesvědčit jistou osobu, aby se přestěhovala s námi, pokud k tomu dojde.“

Ačkoli si Emma uvědomovala, že se v této chvíli na ni upírají pohledy všech stolovníků, znepokojovaly ji pouze jedny temně modré oči.

„Víš, Lavinie, že jsem ti slíbila, že o tvé nabídce budu velmi vážně uvažovat.“

„Tedy já to město absolutně nesnáším,“ vpadl do toho Harry. „Je to tam nudné k uzoufání. A snad nikomu tam není míň než sedmdesát.“

„Trochu přeháníš, mladíku,“ mírnil ho Benedict a pak se obrátil k doktorovi. „Tady asi najdete hodně odlišné choroby, jimiž se budete zabývat, pane doktore.“

„To máte pravdu. Potíže pacientů, kteří přijíždějí do Bathu, pramení z nestřídmosti. To je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl přesídlit sem. Připadá mi mnohem smysluplnější snažit se pomáhat těm méně šťastným.“

Benedict přikývl a pak se obrátil k Emmě. „A vy doopravdy uvažujete o tom, že byste se odsud odstěhovala, slečno?“

„Ano. Nikdy jsem si nemyslela, že tady zůstanu natrvalo. Původně jsem měla v plánu zdržet se jen pár týdnů, než si najdu nějaké místo, kde bych se slušně užívala.“ Pokrčila rameny. „Já nevím. Prostě jsem nenašla nic, co by mi líp vyhovovalo, a tak jsem zde zůstala.“

„Ano, je náramně snadné uvíznout ve vyjetých kolejích,“ řekl a ji ta poznámka velmi překvapila. „Člověk může být dostatečně zaopatřen, aby si mohl dovolit veškerý luxus, a přece nemusí být dokonale spokojený.“

„Snad nechcete říct, pane, že vás váš způsob života neuspokojuje?“ Tomu se jí ani nechtělo uvěřit. „Působíte dojmem člověka dokonale vyrovnaného a spokojeného.“

„Nenechte se zmást vnějším zdáním, milá slečno Lynnová.“ Sáh po sklence vína a zamyšleně se do ní na chvíli zahleděl, než ochutnal její obsah. „Když si člověk dopřeje jistou pauzu, může náhle zjistit, že život, jehož uspořádání věnoval tolik úsilí, mu nakonec neumožňuje plně se rozvinout.“ Usmál se trochu křivě. „Naštěstí jsem ještě nedospěl do toho stadia, které by mi nedovolilo, abych se změnil.“

Lavinie ho posléze odvedla od těchto úvah dotazy na různé členy jeho rodiny a jeho zdaleka ne lichotivé poznámky zejména na adresu jeho sestry, lady Fenchamové, způsobily všem nesmírné veselí, až Lavinie vyzvala Emmu a Deboru, aby se vrátily do salonu, zatímco pány nechala o samotě, aby si vychutnali portské.

Benedict se odhodlal jako první připojit se k dámám, ale když vstoupil do salonu, zjistil, že ta, kvůli níž si pospíšil, tam není. Přešel rovnou k francouzskému oknu otevřenému do zahrady, z níž dovnitř proudil vlahý večerní vzduch, prosycený vůní růží. Lavinie, která seděla poblíž, ho slyšela, jak si pro sebe cosi polohlasem říká, ale slovům nerozuměla. Nestřežený výraz v jeho očích byl však nadevše výmluvný a Lavinie pootočila hlavu směrem jeho nezastírané obdivného pohledu. Spatřila Emmu, orámovanou kaskádou něžně růžových růží téměř stejného odstínu jako její šaty, stojící pod dřevěnou besídkou.

Velmi potěšitelné, pomyslela si, a honem zarazila Harryho, který se náhle objevil v salonu a chystal se, že bude následovat strýcova příkladu a také se půjde projít do zahrady.

Emma se otočila, když zaslechla blížící se kroky. „Podívejte se, pane, nejsou to naprosto dokonalé ukázky svého druhu?“ poznamenala, přičemž se snažila opět získat vládu nad svou tepovou frekvencí, která zřejmě měla svou vlastní vůli a tendenci chovat se často zcela neukázněně.

„Naprosto dokonalé,“ odpověděl, ale nespouštěl pohled z jejího obličje.

Náhle se zdálo, jako by se ve večerním vzduchu vznášelo ještě něco víc než jen silná vůně růží. „Doktor Hammond měl své růže velice rád.“ Na okamžik k němu zvedla oči, ale hned toho litovala. Co se to s ní jen děje? Někdo by si mohl pomyslet, že není zvyklá pohybovat se ve společnosti opačného pohlaví. Což v žádném případě nebyla pravda! Jedině ji mátl, že zakouší takové zvláštní pocity, jakmile se octne v blízkosti pana Grantleyho, a že je navíc není schopna ovládat.

„Doufám, pane, že máte ve svém pátrání úspěch,“ pokračovala, pevně rozhodnuta neztratit úplně půdu pod nohama, jak už se jí to dnes

večer jednou stalo. Povzbudilo ji, že se jí podařilo promluvit, aniž by se jí trásl hlas. „Doktor Hammond byl výborný člověk, který vždy kladl blaho druhých na první místo. Nezasloužil si takovou smrt.“

„S vaší pomocí, slečno Lynnová, se mi snad podaří tu záhadu rozluštit.“

„Víte, že vám ráda budu pomáhat, jak to jen svedu, to už jsem vám přece řekla. Jenže v této chvíli mě vůbec nenapadá, v čem bych vám mohla být užitečná.“

Emma zvedla ruku v bezmocném gestu a v tu chvíli se jí chopily dlouhé štíhlé prsty a podvlékly si ji pod svalnatou paži ohnutou v lokti, takže jí nezbylo nic jiného, než Benedicta doprovodit na průzkumné procházce krásně udržovanou zahradou.

Ihned si uvědomila pevnost jeho paže a vůbec skrytou sílu v každém svaly jeho dokonale formované postavy. Od první chvíle, kdy na něm spočinul její zrak, si uvědomovala jeho jemnost a ušlechtilost. Bez debat to byl každým coulem dobře vychovaný džentlmen, dvorný a důstojný. Ale pod tím nablýskaným povrchem se skrýval i stoprocentní muž. Už nemělo smysl si něco namlouvat – pan Grantley ji nemálo přitahoval, a to hned od prvního okamžiku.

Nebyla tak naivní, aby si nedomyslela, že ani ona mu není lhostejná. Jakkoli byla nevinná a nezkušená, přece jí neunikl toužebný žár v jeho očích, který zřejmě nedokázal nebo už nechtěl skrývat, když se s ní vydal na procházku parkem. Ano, toužil po ní – to bylo více než jisté. Ale jaké místo bylo pro ženu jejího druhu v životě takového muže? Snad místo milenky? Ano, napovídal jí zdravý rozum, to je patrně vše, v co by mohla doufat. A to by ovšem znamenalo její zkázu, kdyby byla tak hloupá a na něco takového byt' jen pomyslela. Ale jestli se ty city, které už nedokáže déle ignorovat, budou i nadále prohlubovat, a jestli pak přijde vystřízlivění –

„Mám dojem, že jste se zmínila, že se přátelíte s kuchařkou Ashworthových,“ pronesl najednou nečekaně Benedict a Emma se musela přinutit, aby se soustředila na to, co říká. Zavdalo jí to vítanou příležitost opustit zneklidňující úvahy a odvést své myšlenky jiným směrem, který by ji tolik nevyváděl z rovnováhy. „Kdy se s ní zase máte vidět?“

„Zrovna zítra, brzy odpoledne.“

„To je skvělé! Zjistíte toho co nejvíc o smrti té mladé služebné, která zemřela v Ashworth Hallu. A snažte se také vyzvědět, v jakém duševním rozpoložení byla slečna Spearsová, než odjela na návštěvu ke své sestře do Londýna. Víím, že se mohu spolehnout na vaši diskrétnost. Zatímco vy budete páčit informace z té úctyhodné kuchářky, já se zase pokusím něco vymámit ze sira Lionela, který, jak jsem zjistil, se dnes vrátil z několikadenní návštěvy u přátel. Budu se snažit ho přimět, aby mi vypověděl co nejpodrobněji historii rodu Ashworthů.“

Zmatená Emma svažila obočí. „Ale snad si přece nemyslíte, že Ashworthovi mají něco společného se smrtí pana doktora Hammonda?“

„Milá zlatá, v této chvíli ještě pořád tápu ve tmě a hledám cokoli, co by mohlo vrhnout trochu světla na celou tuto záležitost. Když jsem si přečetl Hammondovy deníky, nabyl jsem dojmu, že měl ohledně smrti té komorné jisté podezření. A jestliže to nebyla nešťastná náhoda, pak se obávám...“

„Že byla možná také zavražděna,“ doplnila Emma. Potřásla hlavou, protože nedokázala pochopit, proč by se někdo chtěl zbavovat takové bezvýznamné služičky, a také to hned řekla nahlas.

„Ano, já víím, že to vypadá nepravděpodobně, ale musíme se snažit nedat se odradit tím, že něčemu můžeme těžko uvěřit. Jak jsem slyšel, ta dívka tam pracovala jen krátce. Z toho usuzuji, že se dozvěděla něco, co si někdo v domě velice přál uchovat v tajnosti. S trochou štěstí bychom toho měli vědět zítra víc.“

Zvedl varovně prst. „Mám dojem, že ostatní taky dostali ten nápad jít se ven nadýchat trochu čerstvého vzduchu,“ řekl polohlasem, a když ji vedl zpátky přes trávník, Emma se nedokázala rozhodnout, jestli pociťuje úlevu, nebo zklamání nad tím, že chvíle strávené v jeho společnosti, které jí začínají být tak drahé, musí náhle skončit.

Pro sira Lionela Brenta to bylo nemalé překvapení, když pohlédl na vizitku, kterou mu příštího odpoledne podal jeho vrchní lokaj. Přesto ani na chvíli nezaváhal a poručil sloužícímu, aby nečekaného návštěvníka ihned uvedl.

„Můj milý Grantleyi, to je ale milé překvapení!“ Šel návštěvníkovi, který byl členem stejného klubu jako on, naproti a vřele mu stiskl ruku. Potom přimhouřil oči, neboť si všiml, že ve dveřích stojí ještě jedna postava, a na Benedictovi tedy bylo, aby svého společníka představil.

„Nevím, pane, jestli znáte mého synovce Harryho Fenchama.“

„Ne, nevzpomínám si, že bychom se už někdy setkali,“ připustil sir Lionel klidně, avšak potřásl mladíkovi rukou neméně přátelsky. „Ale s vaším otcem se znám moc dobře. Jak se mu daří?“

„Má se docela fajn, pane, ale myslím, že není vůbec rád, že je ve městě. On si moc nepotrpí na společenské povinnosti. Mnohem víc mu hoví klid a mír, jaký je na venkově.“

„Hm, život ve městě každému nevyhovuje,“ poznamenal sir Lionel a hned zval hosty, aby se posadili, a lokajovi dal pokyn, aby jim přinesl nějaké občerstvení. „Každý rok strávím docela rád nějaký čas ve městě, ale musím se přiznat, že jsem pokaždé šťastný, když jsem zase tady.“

Sir Lionel se pohodlně uvelebil ve svém oblíbeném křesle, a když jim sloužící přinesl občerstvení a odešel z místnosti, zeptal se jako obvykle bez jakýchkoli okolků: „Tak co vás přivádí do těchto končin, Grantleyi?“

Ačkoli si dal chvílku načas, aby mohl vychutnat doušek výtečného burgundského, Benedict viděl, že nemá smysl snažit se vyhnout nepříjemnému tématu. „Jsem tady na žádost Lavinie Hammondové.“ Nespouštěl oči z tváře svého posluchače, který najednou velmi zpozorněl. „Není totiž zcela přesvědčena, že smrt jejího manžela byla prostě výsledkem toho – jak to mám říct? – že se v nesprávnou chvíli ocitl na nesprávném místě. Jinými slovy: myslí si, že jeho smrt byla naplánována. A já musím říct, že vzhledem k tomu, co jsem až dosud odhalil, jsem nakloněn dát jí za pravdu.“

„Aha,“ to byla prozatím jediná odpověď. Sir Lionel se opřel v křesle a svraštil šedivé huňaté obočí nad nápadným orlím nosem. Pak pronesl: „Jsem si vědom vašich nemalých úspěchů při řešení různých záhadných případů, s nimiž si příslušné úřady nevěděly rady, milý Grantleyi – třeba jak jste vypátral, kde byly ukryty proslulé penticotské perly, abych jmenoval alespoň jeden váš významný počin.“

Proto tedy vaše podezření neberu na lehkou váhu, ale smím se vás zeptat, na jakém základě jste je pojal?“

Do chování sira Lionela se vkradl jakýsi náznak rezervovanosti. Za těchto okolností je to pochopitelné, pomyslel si Benedidct, neboť baronet nepochybně vynaložil veškeré možné úsilí, aby odhalil totožnost vrahů svého přítele.

„Než vám na to odpovím, pane, smím vám položit také jednu otázku? Vy jste byl dokonale srozuměn se závěrem, že smrt nebohého Hammonda byla čistě a prostě tragická nehoda?“

V koutku úst sira Lionela s tenkým rty se objevil zdráhavý úsměšek. „K čertu s vámi, Grantleyi! Ne, nebyl. Ale co nechápu, je, proč se vydal ke mně na návštěvu, když věděl, že nebudu doma. Já jsem mu totiž napsal vzkaz a naši schůzku jsem odvolal. A než se zeptáte,“ pokračoval, „řeknu vám rovnou, že můj dopis mu byl určitě doručen. Alice, jedna mladá děvečka, kterou zde zaměstnávám, mi přísahala, že dopis strčila pod dveře, a já nemám důvod se domnívat, že lže.“

Sir Lionel se na chvíli odmlčel a zadíval se do své sklenice. „Přirozeně jsem vyslechl všechno Laviniino služebnictvo a dospěl jsem k přesvědčení, že nikdo z nich dopis z rohožky nezvedl. Takže mohu jenom předpokládat, že dopis objevil sám Hammond, rychle si jej přečetl a pak jej zahodil. V té době totiž v celém kraji řádila chřipka. Já sám jsem se tehdy také sotva zotavil. Epidemie zachvátila půlku hrabství a chudák Hammond nevěděl, kam dřív skočit. Měl s tím jistě tolik starostí, že si dokážu představit, že prostě zapomněl, že jsem své pozvání na páteční večer odvolal.“

„Možné by to bylo, Bene,“ ozval se Harry, za což si vysloužil souhlasný pohled od hostitele.

„Z celého srdce bych si přál, abych s tebou mohl souhlasit,“ odpověděl mu Benedidct, „jenže jsem si téměř jistý, že útočníci na něho číhali, protože byli přesvědčeni, že půjde na schůzku se sirem Lionelem.“

Pak sáhl do kapsy u saka a vytáhl zápisník zesnulého lékaře. Otevřel ho na stránce s posledním záznamem a podal hostiteli. „A proto, pane, se domnívám, že váš přítel byl zavražděn.“

Výraz údivu, který se objevil na baronetově tváři, když si přečetl poslední slova napsaná přítelovou rukou, byl tak spontánní, že nebylo pochyb o tom, že je upřímný. „Ale – ale... to je směšné! Co mu mohlo pro Boha živého připadat podezřelého na smrti toho děvčete? Zemřela následkem pádu – prostě klopýtla a spadla z hlavního schodiště v Ashworth Hallu.“

„Vy jste viděl její tělo, sire Lionele?“

„Ne, Grantleyi, náhodou neviděl,“ přiznal. „V té době jsem totiž byl u sestry v Bathu, zotavoval jsem se z té chřipky, jak jsem se už zmínil, a pil jsem ty jejich zpropadené léčivé prameny. Tedy ne že by mi nějak zvlášť pomohly. Byl jsem pěkně zdrchaný.“ Smutně potřásl hlavou. „Škoda že s tím Lavinie nepřišla za mnou, i když na druhou stranu to chápu. Já sám jsem záměrně udržoval náležitý odstup.“

Zahlédl trochu překvapený pohled v Grantleyho očích. „Pro pána jána, človče! Copak nevíte, jaká jsou tahle malá hnízda hrozná drbárna? Lavinie Hammondová je po všech stránkách báječná žena. Nikdy jsem se netajil tím, že ji hrozně obdivuji. Ale neměl jsem v úmyslu ještě zhoršovat její nešťastnou situaci tím, že bych ji chodil pravidelně navštěvovat a zavdával tak podnět ke klepům. Tohle ale,“ řekl, podáváje Benedictovi zpátky zápisník zemřelého přítele, „zcela mění situaci a bude třeba se té záležitosti věnovat.“

„Mohu s vámi jen souhlasit, pane.“ Benedict zastrčil zápisník do kapsy. „Ale jestli smím něco navrhnout, rád bych, abyste to nechal prozatím na mně... Ano, já vím, v přesném slova smyslu by ten případ měl zůstat ve vašich rukou,“ pokračoval, když viděl, že se sir Lionel chystá protestovat, „a ani v nejmenším nemám v úmyslu podkopávat vaši autoritu místního smířčího soudce. Nicméně jestliže začnete znovu s vyšetřováním, okamžitě vzniknou různá podezření, zatímco když se bude vyptávat člověk odjinud, všichni si pomyslí, že je prostě jenom zvědavý. Dejte mi na to týden, nanejvýš dva, a jestli do té doby nic nezjistím, ochotně vám celou tu záležitost zase přenechám.“

Chvíli se zdálo, že baronet svádí vnitřní boj, ale nakonec souhlasně přikývl. „Tak tedy dobrá, Grantleyi. Ale pod jednou podmínkou, že všechno, co zjistíte, budete hlásit přímo mně.“

Když se mu dostalo tohoto ujištění, sir Lionel se vážně zadíval na své návštěvníky. „Už jen kvůli Lavinii bych si přál, aby se ten případ

objasnil. Je to krásná a milá žena a malá Debora je rozkošné děvče.“ Zamračil se. „Kéž bych mohl říct totéž o své svěřence!“

„Já jsem netušil, že máte nějakou svěřenku, pane,“ řekl Benedict, ani ne tak z touhy ukojit nevhodnou zvědavost, jako záminku k prodloužení návštěvy. Bylo toho ještě hodně, na co se chtěl sir Lionela vyptat. „Ona tady žije s vámi?“

„Kdepak, nežije, a zaplať Pán Bůh za to! Je to ta Ashworthovic dcera, Clarissa. Vykonáváme poručenskou péči spolu s Isabelou Ashworthovou. Ta žába žije se svou tetou v Ashworth Hallu – což mi velmi vyhovuje, to tedy musím přiznat. Clarissa je opravdu moc hezká, ale rozmazlená až hrůza.“ Pokrčil rameny. „Jenže vzhledem k okolnostem je to skoro pochopitelné. Začalo to tím, že Roderick Ashworth jí kladl za vinu smrt její matky. Clara Ashworthová totiž zemřela na horečku omladnic, víte. Ono to ze začátku bylo nahnuté i s Clarissou, nebylo jisté, jestli vůbec přežije. Ale přežila, a to jenom díky své tetě. Isabela se vrátila, chopila se péče o domácnost a najala novou chůvu, aby se o nemluvně postarala. A tím malou Clarissu zřejmě zachránila. Dítě přežilo, ale Roderickovi trvalo hezky dlouho, než dcerku vůbec vzal na vědomí. Ale jak se říká, čas všechny rány zhojí, a nakonec po takových dvou nebo třech letech se jeho postoj začal měnit a on se na dcerušku přímo upnul, snad proto, že po matce zdědila světlé vlasy a modré oči. Ale musím říct, že se ani jednomu z rodičů moc nepodobá. Snad s výjimkou mladšího bratra, George, nikdo z Ashworthovy rodiny moc krásy nepobral.“

„Vy se tedy s tou rodinou jistě dobře znáte,“ prohodil Benedict, který hbitě využil této promluvy, a k jeho radosti se sir Lionel zřejmě ochotně chystal ukojit jeho zvědavost.

Benedict pozorně naslouchal dosti podrobnému líčení historie rodiny Ashworthových a snažil se zapamatovat si některé zajímavé detaily. „Takže rodina automaticky předpokládala, že George Ashworth zemřel, když se nevrátil do domu svých předků?“ nadhodil, když se sir Lionel odmlčel. „Cožpak se lord

Ashworth nepokusil zjistit, co se stalo s jeho mladším bratrem?“

„Myslím, že nějaké pátrání podnikl, to ano, ale když zjistil, že ani Georgeovi nejbližší přátelé od něho od té doby, co přistál v Americe, nedostali žádné zprávy, usoudil, že bratr je po smrti. Což bylo pro Ro–

dericka bohužel typické. On se nikdy s ničím moc nenamáhal, když se tomu mohl vyhnout. To jeho sestra Isabel mu vedla dům a celá léta spravovala panství! Oni totiž byli dvojčata, Isabela a Roderick. Ona se narodila o půl hodiny dřív než bratr. Vždycky jsem říkal, že je škoda, že se nenarodila jako chlapec. Z těch dvou ona měla hlavu na správném místě a nechyběla jí rozhodnost.“

„Fakt, že George Ashworth nejen přežil, ale dokonce zplodil potomka, musel některým členům rodiny způsobit asi – hm – pěkný šok,“ řekl Benedict a sir Lionel se ponuře usmál.

„Byla to určitě těžká rána pro Cedrika, který, měl bych dodat, od Roderickovy smrti začal pravidelně navštěvovat Ashworth Hall. Ale není sporu o tom, že právoplatným dědicem je Georgeův syn, Richard Ashworth. Nedávno jsem zjistil, že se ho podařilo vypátrat a nyní je právě na zpáteční cestě do Anglie. On se tady dokonce narodil.“ Sir Lionel vykládal dál a vlastně potvrzoval, co Benedict už věděl od Lavinie Hammondové.

„George se vrátil se svou ženou, Američankou, a usadili se v Yorkshiru, kde se jim narodil syn Richard. O dvanáct let později George i jeho žena bohužel zemřeli na neštovice a malého Richarda poslali do Ameriky, kde se ho ujal dědeček z matčiny strany.“

Benedict se zamračil. „To je ale divné, že se George nepokusil po návratu do vlasti navázat kontakt s žádným členem rodiny, nemyslíte?“

„Bodejťže si to myslím,“ přisvědčil sir Lionel. Pak pokrčil rameny. „Ale jak už jsem řekl, George dvakrát dobře nevycházel s bratrem ani se sestrou. A jenom doufám, až sem dorazí mladý Richard, že bude trochu přátelštější. Ovšem o Isabelu a Clarissu je pro každý případ dobře postaráno.“

Obrátil se k oknu, neboť zaslechl zvuk nějakého vozu, který zastavil před domem. „Aha! To se náramně hodí! Jestli jste se, pánové, dosud nesetkali s dámami Ashworthovými, hned se vám k tomu naskytne příležitost.“

Benedict nebyl nijak nemístně překvapen, když viděl, jak spodní čelist jeho synovce viditelně poklesla, jakmile o několik okamžiků později vešla do místnosti Clarissa Ashworthová doprovázená tetou. Ačkoli se mu to včera podařilo mistrovsky zakrýt, když Clarissu

poprvé spatřil během návštěvy Salisbury, musel uznat, že slečna Ashworthová je jedno z nejpůsobivějších mladých stvoření ženského rodu, na němž kdy spočinul jeho zrak. Velké oči modré jako chrpa, zasazené do dokonale tvarovaného obličejce, orámovaného záplavou lesknoucích se zlatavých kadeří, to vše stačilo, aby se i světažnému muži náhle nedostávalo dechu. Rozhodně to byla tvář, na jakou se jen těžko zapomíná. Pokud se jí dalo něco vytknout, tak snad jen to, že její krásně vykroužené rty nesly nepatrný náznak rozmrzelosti, když se právě neusmívaly.

Ted' však jakýkoli nádech mrzutosti postrádaly, neboť když sir Lionel ukončil představování, mladé dámě neušlo, že se nachází v ohnisku zájmu hezkého mladíka, který vůbec nezastíral svůj obdiv. Benedict ale svůj zájem soustředil jako už předtím na starší z obou žen, jejíž překvapivě přímý pohled nesl jasné známky pronikavé inteligence.

„Nemýlím se, když si myslím, že už jsme se někde setkali, pane?“

„Formálně jsme si zatím nebyli představeni, madam,“ odpověděl Benedict, který zaujal opět své místo, jakmile se dámy pohodlně posadily na pohovce, „ale naše cesty se zkrížily včera ráno v Salisbury. Možná proto vám připadám povědomý.“

„Ale ovšem, už si vzpomínám!“ vpadla mu do řeči Clarissa. „Potkaly jsme vás tam s tou osobou, co pracuje v hospodě ve vsi.“

Nikdo jiný si toho asi nevšiml, ale sir Lionel měl dojem, že svaly kolem hranaté, výrazné Benedictovy brady se trochu napjaly, a rychle odváděl řeč.

„A čemu vděčím za potěšení z té nečekané návštěvy, Isabelo?“

„Přišly jsme vám připomenout, abyste určitě přišel na oslavu, kterou v pátek pořádám, pane,“ odpověděla Clarissa, než stihla její teta promluvit. „A jestli nepřijdete, tak tam sotva někdo bude!“

„Clarisso, mírní se, to přece není pravda,“ odporovala teta, čímž dokázala, že neváhá použít pravé slovo, když to uzná za vhodné. „Skoro všichni, jimž jsme poslali pozvánku, pozvání přijali.“

„Jenže já mluvím o lidech, kteří něco znamenají,“ odsekla neter se vzrůstající podrážděností. „Spousta významných rodin je dosud v Londýně a užívá si společenské sezóny. A proč jsi považovala za

vhodné pozvat vikáře s rodinou, plukovníka Meechama a jeho ženu a Hammondovy, to tedy už vůbec nepochopím!“

Benedict si všiml, jak se obdivný pohled z očí jeho synovce rychle vytrácí; na baronetově tváři zahlédl výraz, který věstil, že by mu působilo nesmírné potěšení, kdyby svou svěřenku mohl plácnout přes pusy, a pokud šlo o Benedicta, ten by mu to vůbec nezazlíval.

„Rád bych tě upozornil, milá mladá dámo,“ řekl sir Lionel ostře, „že paní Hammondová i její dcera se zde těší náležitě úctě. Jejich chování je vždy naprosto bezvadné.“ Už nedodal: „Což se bohužel nedá říct o tvém,“ ale nevyřčená věta stejně jako by visela ve vzduchu.

„Ano, opravdu jsou velmi kultivované,“ souhlasila slečna Ashworthová a rychle zahlazovala nepříjemný dojem z výměny názorů. „Je ale pochopitelné, že Clarissa je trochu rozladěná. Nebýt toho, že její drahý papá loni zemřel, její osmnácté narozeniny by se oslavovaly plesem v hlavním městě, a nyní se musí spokojit se skromným venkovským večírkem uspořádaným k té příležitosti. Nicméně,“ dodala, obracejíc inteligentní pohled k Benedictovi, „jestliže budou pánové Grantley a Fenham dosud dlít v těchto končinách, mohli by snad uvažovat o tom, že by tento večírek poctili svou přítomností.“

„Jelikož tady chceme navštívit ještě mnoho pamětihodností, nemáme prozatím v úmyslu odjet, a proto s potěšením vaše pozvání přijímáme, madam,“ řekl Benedict a vtom mu v očích blýsklo čirou zlomyslností. „Smím se zeptat, jestli bychom vaše laskavé pozvání mohli rozšířit pro třetí osobu, kdybych s sebou chtěl ještě někoho přivést?“

Poté, co snadno získal její souhlas, Benedict vstal a rozloučil se s dámami Ashworthovými. Sir Lionel je doprovodil ke kočáru a ještě si vynutil na Benedictovi slib, že s ním on i jeho synovec povečeří.

„Járku, Bene,“ prohodil Harry, když vyjeli z příjezdové cesty na silničku, kde nebohý doktor Hammond tehdy našel smrt, „jsem rád, že jsi přijal pozvání sira Lionela na dnešní večer. Ten chlap se mi vážně líbí. Je sice drobátko suchar, ale přece má smysl pro humor.“

„A to je jeho štěstí. Opravdu ho potřebuje, když má být poručíkem takové holky.“

„To máš tedy pravdu, Pán Bůh mě netrestej,“ souhlasil Harry a zašklebil se. „Přiznám se, že když jsem ji uviděl poprvé, nemohl jsem z ní spustit oči a byl jsem dočista paf. Ale ty její manýry! Naše máti by žádné z mých sester nic takového netrpěla.“

„Ne. A mně jen vrtá hlavou, jak dlouho to sir Lionel vydrží, aby jí nedal patřičné školení.“

Harry se upřímně rozesmál. „Musím říct, že mě dost překvapilo, že jsi přijal pozvání na oslavu jejích narozenin. Tedy ne že bych měl něco proti tomu objevit se tam, kde bude i Debbie a její matka.“ Náhle se nad něčím zamyslel a zamračil se. „Ale prosím tě, řekni mi, koho to vlastně s sebou chceš přivést jako třetího?“

Na Benedictových rtech se objevil úsměv, když se opřel do sametových podušek a zavřel oči. „Dívku, v jejímž jediném prstíku upracované ručky je víc zjemnělosti, než slečna Clarissa Ashworthová kdy dosáhne.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Ačkoli si Emma o sobě vždycky myslela, že patří mezi vyrovnané a umírněné příslušnice svého pohlaví, nikdy by se neoznačila za rozenou optimistku. Na druhou stranu se ale rovněž snažila nikdy nepropadat malomyslnosti. Dnes ji však zřejmě její jindy usměvavé rozpoložení zcela opustilo a nikdo, kdo pracoval v hostinci u Ashworthského erbu, nemohl pochybovat o tom, že má špatnou náladu, jakkoli to bylo u ní vzácné.

V noci špatně spala, dlouho se převalovala a nemohla usnout a ze všech sil se snažila potlačit city, které jí zmítaly, neboť se obávala, že nemohou skončit ničím jiným než trápením a bolením srdce. Z toho důvodu vstala později než obvykle a od té chvíle byla stále pozadu s prací.

Situaci moc neprospělo, že ještě musela strávit dost času povídáním s kuchařkou Ashworthových, z níž se snažila vytáhnout nějaké podrobnosti o smrti mladé komorné. A ještě ke všemu, zrovna když se paní Wrightová konečně rozloučila a odešla, nešikovná Lucy strčila do plechu na stole, kde se chladily čerstvě upečené bochníčky chleba, a půlka se jich rozkutálela po celé kuchyni. Takže nyní, v největším horku zvláště dusného červnového odpoledne, aby Emma zadělávala na novou várku.

Jenže za svou špatnou náladu nemůže obviňovat Lucy, plísnila se v duchu Emma a ustala na chvíli v hnětení těsta, aby si odhrnula neposlušnou kadeř, která jí padala do očí. Současný rozbouřený stav její mysli byl jen a jen její záležitostí. Měla vyvinout více síly odolávat hned od počátku půvabu jistého velmi pohledného džentlmena s tmavě modrýma očima. Jenže dokázala by vůbec některá žena odolat takovému šarmu? tázala se v duchu. Až příliš živě se totiž rozpomínala na nanejvýš ušlechtilý způsob, s jakým jí políbil ruku poté, co ji doprovodil domů, než se konečně v přízemí hostince rozloučili. Ještě dlouho jí ulpíval zvláštní pocit na tom kousíčku pokožky na hřbetu ruky, kterého se jeho rty letmo dotkly, a probouzel v ní touhu po dalších a mnohem důvěrnějších dotycích.

Tiše se proklínajíc za svou pošetilost a slabou vůli, Emma uhodila vší silou pěstí do bochánku těsta. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že džentlmen ražení pana Benedicta Grantleyho představuje pro nezkušené dívky skutečné nebezpečí. Zejména pro takové, které se jako ona hloupě domnívají, že zdravý selský rozum je může ochránit před nevidanými projevy mužské dvornosti. Ale ať se snažila, seč byla, přece si v nejtajnějším koutku srdce musela přiznat, že nelituje toho, že jí osud přivedl pana Grantleyho do cesty. Kdyby byla k sobě upřímná, musela by si uvědomit, že její hlavní problém spočívá v tom, že se stále hůře dokáže smířit s pomyslením, že tento muž jednou z jejího obzoru zmizí, a obávala se, že už asi žádný jiný muž nedokáže zaujmout jeho místo.

„To mi nejde do hlavy, kdo ve vás mohl vzbudit takovou nelibost, že pocítíte potřebu vylít si svůj stěžl potlačovaný vztek na tom nevinném kusu těsta?“

Emma se prudce otočila a ve dveřích uviděla stát muže, který byl zodpovědný za její současný nanejvýš rozháraný stav mysli. Na rtech mu hrál pobavený úsměv, jenž ho činil ještě přitažlivějším. Pouhý pohled na něho způsobil, že se její poblázněné srdce rozbušilo jako o závod. Naštěstí jí přišla na pomoc její špatná nálada.

„Sem se nesmí, pane Grantley!“

K jejímu nemalému rozhořčení však tato nedůtklivá poznámka měla přesně opačný účinek, než předpokládala. Benedict klidným krokem vstoupil do kuchyně, a jelikož Emma nemínila uznat porážku, dodala ještě: „Majitelka hostince si nepřeje, aby hosté vstupovali do těchto prostor.“

„A podle vašeho tónu, milá slečno, soudím, že není zřejmě sama.“ Bleskurychle ji vzal štíhlými prsty za bradu a natočil si její obličej tak, že jí nezbylo nic jiného, než se vystavit jeho pronikavému pohledu. „Co se přihodilo? A prosím vás, nepokoušejte mou trpělivost tím, že budete tvrdit že nic,“ řekl, když se Emma chystala právě k této odpovědi. „Když jsme se včera večer loučili, připadala jste mi – jak to mám říct? – ano, dokonale spokojená. A najednou vás dneska nacházím –“

„Nepochopitelně popuzenou,“ dokončila větu za něho a konečně se jí podařilo vymanit bradu ze sevření, které ji vzrušovalo. „Vy byste

byl taky vzteklý, kdybyste měl péct chleba v takovém horkém odpoledni. Tahle kuchyně je jako pec!“

Zdalo se, že se Benedict našťestí spokojil s tímto mrzutým vysvětlením, neboť pružným krokem přešel ke dveřím na dvůr a otevřel je dokořán. „Tak se alespoň pokusíme to nepříjemné vedro trochu zmírnit, drahoušku,“ řekl a Emma jen doufala, že její náhlý ruměnec vyvolaný tím nečekaně něžným oslovením se dá přičíst energii, s jakou se znovu pustila do hnětení těsta.

„Jestli tady zůstanete sedět, budete samá mouka,“ řekla výhrůžně, uchylujíc se opět ke kousavému tónu, jímž se snažila statečně zakrýt, jak ji jeho přítomnost vyvádí z míry. Nebylo divu, že tato taktika se setkala se stejně malým úspěchem jako předtím zákaz vstupu, a Benedict se klidně usadil u stolu a usmál se na ni tak, že by pod méně statečnou ženou asi povolila kolena. „Tak tedy dělejte, jak myslíte, ale varovala jsem vás!“

„Jen buďte klidná. Jste roztomilá, i když mě hubujete.“ Benedict si s uspokojením všiml, že dívka se opět zarděla. „Ale smím se zeptat, pokud to není moc hloupá otázka, proč pečete, když je takové horko?“

„Protože Lucy shodila první plech a bochníčky se vyválely na zemi.“

S námahou zadržel úsměv. „V tom případě byste mi měla být vděčná, protože jsem vám ušetřil další práci. Podařilo se mi zachránit rohlíky k snídani, které dnes ráno v salonku už už také letěly na zem.“

„Můj ty bože! Ta holka je čím dál nemožnější!“ Emma zvedla oči ke stropu a pak sáhla do hrnce pro mouku, ale ke svému rozladění zjistila, že je hrnec prázdný.

Benedict se rychle chopil kameninové nádoby, a aby dokázal, že je v kuchyni alespoň trochu užitečný, nabídl se, že pro mouku dojde. Jen co zmizel v hloubi výtečně zásobené spíže, Emma vší silou musela potlačit zasténání. Ozval se za ní totiž až příliš dobře známý hlas: „Pohled na ty půvabné obnažené ručky, zamoučené až k předloktí, mě rozechvívá, zlatíčko moje!“

Emma se obrátila, a jak se dalo očekávat, spatřila objemnou postavu plukovníka Meechama, který přicházel dveřmi ze dvora. Od té doby, co přibyla do hostince, což bylo už skoro pět let, si vždycky našel záminku, aby mohl Emmu navštívit; jeho návštěvy byly našťestí

krátké, ale o to častější. S veškerou prohnaností ostříleného stratéga si vždycky dokázal najít vhodnou chvíli, kdy zrovna nebyla poblíž Emmina samozvaná gardedáma Martha Rudgeová, která by ho dokázala rychle vypoklonkovat.

Emma dnes rozhodně neměla náladu na toto neškodné flirtování, ale nedávala to najevo moc okatě. Koneckonců jí vůbec nehrozilo, že by někdy ztratila srdce pro tohoto korpulentního penzionovaného důstojníka, jehož zarudlá plet' jasně vypovídala o jeho zálibě v portském a brandy. Kéž by mohla tvrdit, že jí takové nebezpečí nehrozí ani v případě jistého známého džentlmena s havraními vlasy!

Když vzala v úvahu všechny skutečnosti, rychle se rozhodla, že by bylo moudré tohoto věrného obdivovatele trochu povzbudit. Mrkla ještě směrem ke špižírni a pak obdařila svého obstarožního ctitele tak zářivým úsměvem, až několikrát údivem zamrkal.

„Emmo, má nejdražší,“ zavzdychal z hloubi duše a bez úspěchu se snažil chytit dívku za zamoučenou ruku, kterou si opět odhrnovala neposlušný pramen vlasů. „Kdy už se nade mnou konečně slitujete a vezmete si mě?“

„Udělala bych to s největší radostí, pane plukovníku, nebýt toho, že vaší okouzlující paní by se to asi moc nelíbilo.“

Benedict, který se právě vynořil ze spíže, se bouřlivě rozesmál. Plukovník se otočil jako na obrtlíku. „A kdopak račte být vy, pane?“ vyštěkl podobným tónem, jakým děsival čerstvé rekruty, když ještě sloužil v armádě.

„Děkuji vám.“ Emma si nejdříve vzala od Benedicta nádobu s moukou a pak se ujala představování.

„Grantley?“ Plukovníkovo huňaté obočí se spojilo, když potřásl nabízenou pravicí. „Nepocházíte náhodou z kentské větve té rodiny...? Aha! S vaším otcem jsem se znal, už je to spousta let,“ dodal, když Benedict kývnutím přisvědčil. „Okouzlující rošťák, jak si tak pamatuji.“

„Hm! To je zřejmě dědičný rys,“ zamumlala Emma, za což si od Benedicta, který se kolem ní protáhl, aby zaujal místo jako předtím, vysloužila bolestivý štípanec hned nad loktem. Probodla ho temným pohledem a pak ponořila ruku do nádoby a vyslala do vzduchu oblak

mouky. „Pan Grantley je tady na vlastivědném pobytu se synovcem, pane plukovníku.“

Na rozdíl od Benedicta, který zůstával sedět v bezprostřední blízkosti stolu, si plukovník obezřetně odtáhl židli o kousek dál. „Vážně? No, to je tedy něco! Ale kdybyste někdy večer neměli žádný program, přijďte ochutnat, jaká jídla se podávají u mého stolu, budete srdečně vítáni! Můj dům určitě lehko najdete – je hned první zkraje vsi, trochu stranou od hlavní silnice.“

„Pan plukovník Meecham a jeho paní se před šestnácti lety nastěhovali do starého domu majorátního pána Penlowa,“ informovala Emma Benedicta, když se její manévr s rozprašováním mouky, jímž chtěla Benedicta vypudit z kuchyně, nesetkal s úspěchem. Kdyby v tom ale pokračovala, asi by se se zlou potázala, protože pohled, jaký jí Benedict věnoval, když si opášoval rukáv, nevěstil nic dobrého. „Vesničané se něco navykládali, jaké hrozné věci se v tom domě odehrávaly.“

„Škoda že teď se tam neděje už nic,“ bručel plukovník nespokojeně, čímž kupodivu vyloudil na Emmině tváři úsměv, snad první toho dne.

„Dobře víte, že to nemyslíte vážně,“ pronesla káravě. „Jak pan Penlow, tak jeho syn zemřeli následkem nezřízeného života, který vedli; mám to z dobrého pramene. Určitě děláte mnohem líp, když s paní Meechamovou žijete poklidně.“

„No jo, máte asi pravdu,“ odpověděl, ale úplně přesvědčivě to neznělo. „A když už padla zmínka o Harriet, asi bych měl pomýšlet na návrat.“ S námahou zvedl bachraté tělo ze židle. „Krom toho nestojím o to, aby mě tu načapala ta dračice. Kde vlastně je?“

„Paní Rudgeová pracuje v mléčnici, pane plukovníku,“ odpověděla Emma a vrhla na něho nesouhlasný pohled, který on ale bohorovně ignoroval.

„Děsná ženská, Grantleyi. Být vámi, koukám se jí radši klidit z cesty,“ varoval Benedicta ještě ve dveřích. „A nezapomeňte, že k nám máte někdy přijít na večeri.“

Benedict ho ujistil, že jeho laskavého pozvání s radostí využije, a jakmile s Emmou osaměli, okamžitě zase zaměřil pozornost na ni. „Inu, zdá se, že plukovníkova návštěva vám alespoň trochu spravila

náladu, vy jedna protivná čarodějko. Tak už si s tím těstem pospěšte a posaďte se! Musíte mi vypovědět, co jste se dozvěděla od kuchařky Ashworthových.“

Ačkoli se jí jeho poněkud diktátorský tón ani trochu nelíbil, spolkla svou zlost. Čím dřív mu řekne, co chce slyšet, tím dřív on odejde a nechá ji na pokoji. A právě o tohle jí jde, nebo ne?

„Bohužel moc jsem toho nezjistila,“ přiznala rovnou. Posadila se naproti Benedictovi a zoufale se snažila, aby ten vřelý, mužný úsměv ještě více neoslabil její vlažné rozhodnutí, že se ho musí zbavit. „Ta mladá komorná Sally Prichardová nepracovala v Ashworth Hallu nijak dlouho, jak asi víte. Většina personálu ji zřejmě neměla moc v lásce.“

„Měli pro to nějaký důvod, co myslíte?“ zeptal se Benedict, jehož tento detail zřejmě zaujal.

„Těžko říct,“ pokrčila Emma rameny. „Možná se na ni dívali skrz prsty jen proto, že nebyla odtud. Venkované mají tendenci držet pohromadě. Nemají rádi, když lidé odjinud dostanou práci, kterou mohl dělat někdo z místních. Sally se prý přestěhovala ke své provdané sestře do Andoveru snad teprve týden nebo dva předtím, než dostala to místo.“

„Podařilo se vám vyzvědět jméno té její sestry?“

„Myslela jsem si, že vás to bude zajímat – ano, zjistila jsem to. Jmenuje se Tylerová. Paní Wrightová si to zapamatovala, protože tak se náhodou jmenovala i její matka za svobodna.“

„Měl někdo na zámku nějaké podezření, pokud šlo o příčinu Sallyiny smrti?“

„Paní Wrightová o ničem takovém nemluvila, to ne,“ musela Emma připustit. „Zřejmě všichni v domě věří, že zemřela následkem toho pádu. Majordom Troughton ji našel ležet v hale pod hlavním schodištěm. Paní Wrightově jediné přišlo zvláštní, že to děvče použilo hlavní schodiště. Po něm smí chodit jenom výše postavené služebnictvo. Ti ostatní mají používat pouze zadní schodiště.“

Neubránila se úsměvu. „Ale poněvadž to byla taková drzá holčina, která si vo sobě myslela, že je něco lepčího, tak si asi taky říkala, že si smí dělat, co se jí zamane.“ Honem dodávám, že to jsou slova paní Wrightové, ne moje.“

Skvělé napodobení místního dialektu Benedicta pobavilo.

„Kdy se našlo tělo?“

„Brzy ráno.“ Vytřeštila oči v předstírané hrůze. „A byla už studená jako led.“

„Jestliže tedy byla studená – hm – jako led, zřejmě už byla mrtvá nějakou dobu.“

„Pokud vím, pan doktor Hammond si myslel, že zemřela už den předtím, někdy pozdě večer.“

Benedictovo černé obočí se údivem zdvihlo. „Takže byl povolán, aby potvrdil úmrtí?“

„Ne, to ne,“ uváděla to na pravou míru Emma. „Přišel tam dopoledne na předem domluvenou návštěvu ke Clarisse Ashworthové. Měla totiž tehdy chřipku. Ale když se dozvěděl, co se přihodilo, požádal, aby se mohl podívat na tělo, které mezitím odnesli do jednoho hospodářského stavení mimo dům. Paní Wrightová se dobře pamatuje, že se po prohlídce těla vyptával na spoustu věcí – chtěl vědět, kde přesně se tělo našlo a v jaké poloze. Z čehož je jasné, že se mu určitě něco nezdálo.“

Benedict přikývl.

„Jaká měla poranění?“

„Podle paní Wrightové kromě toho, že měla hlavu na pravé straně ‚ouplně promáčklou dovnitř‘ od toho pádu, neměla prý ani škrábnutí.“

„Tak prý od pádu, ano?“ bručel Benediet a mračil se. „Nebo ji někdo pořádně praštil do hlavy, až z toho měla smrt.“

Emma se ani nepokusila zastříť zděšení nad takovou hroznou domněnkou. „Ale to snad ne!“

„Když se někdo skutálí ze schodů, jsou zcela běžné polámané kosti a rozsáhlé pohmožděny,“ vysvětloval. „Také často dochází k poraněním hlavy a krku.“ Zamračil se ještě víc. „Ale jediné zranění na jedné straně hlavy a jinak žádné...? Řekl bych, že tohle asi vzbudilo podezření doktora Hammonda.“

„Takže vy si myslíte, že Sally byla zabita někde jinde a pak byla přenesena dolů pod schody, aby její smrt vypadala jako nešťastná náhoda, vidíte?“ domýšlela se Emma a opět si odhazovala z očí pramen vlasů, který jí stále padal do čela a ještě zhoršoval její podrážděnost.

To gesto se ale Benedictovi zřejmě líbilo, neboť se usmál a pak odpověděl: „Možné to je. A podařilo se vám zjistit něco také o slečně Spearsové?“

„Nabyla jsem dojmu, že služebnictvo s ní nepřicházelo často do styku, ačkoliv byla u Ashworthových zaměstnána několik let. Guvernantky a společnice,“ připomněla mu, aniž by dokázala potlačit křivý úsměv, „spadají do té nešťastné kategorie, která vlastně nikam nepatří. Jsou výše postavené než běžné služebnictvo, ale přesto jsou nuceny si vydělávat na živobytí a stále musejí být k dispozici na jediné pokývnutí svých chlebedárců.“

Ale přesto jsem se dozvěděla jednu zajímavou podrobnost,“ pokračovala po chvíli přemýšlení. „Paní Wrightová si vzpomněla, že zaslechla Sally Prichardovou, jak se bavila se slečnou Spearsovou den předtím, než zemřela. Sally měla asi zrovna náladu se ‚vytahovat‘, a vykládala slečně Spearsové, že si brzy polepší a že nebude muset po zbytek života sloužit.“

„To je zajímavé,“ zamumlal.

Emma pokrčila rameny. „Pokud to nebylo jen zbožné přání, dá se předpokládat, že očekávala v blízké budoucnosti nějaké dědictví nebo něco podobného,“ souhlasila a pak změnila téma a zeptala se, jestli Benedict zjistil něco zajímavého během návštěvy u sira Lionela.

„Dozvěděl jsem se leccos z historie rodiny Ashworthových, ale potřeboval bych, abyste mi potvrdila pár podrobností.“

„Proč?“ Upřímně ji to překvapilo. „Snad si nemyslíte, že sir Lionel lže?“

„Ne, to ne,“ ujistil ji kvapně. „Ale nesmíte zapomínat, že sir Lionel byl celá léta přítelem té rodiny, a pochopitelně by měl pocit, že není dostatečně loajální, kdyby toho vyzradil příliš mnoho. Věřím, že to, co mi řekl, bylo v podstatě pravdivé, ale myslím, že mi toho mohl říct ještě víc.“

„V tom případě byste myslím udělal nejlíp, kdybyste se svěřil Samuelovi a Marthě Rudgeovým. Oba se ve vesnici narodili a je pravděpodobné, že buď slyšeli, nebo jsou schopni zjistit cokoli, co byste potřeboval. Navíc se můžete spolehnout na jejich diskrétnost.“

Hlasité zařinčení odněkud od mléčnice a bezprostředně po něm následující Marthino láteření dávalo přinejmenším Emmě sdostatek na srozuměnou, že Lucy se zase přihodila nějaká nehoda.

„Myslím, že bych měla to těsto odklidit z cesty, než se Lucy vrátí do kuchyně, aby ještě nepřišlo k úhoně.“

„To je velmi moudré, Emmo,“ souhlasil a všiml si, že nepatrně zdvihla rozkošnou bradičku.

„Nevzpomínám si, že bych vám byla dovolila, abyste mi říkal křestním jménem.“

„To jste mi vskutku nedovolila. A musím říct, že to od vás vůbec není hezké, protože můj synovec vám tak říkat smí, a vám to nevadí. Mimochodem, já se jmenuji Benedict. Většina přátel mi říká Bene. To už nechám na vás, jak mi chcete říkat.“

Zatímco si Emma chystala nějakou sžíravou odpověď, zahlédla postavu rozzlobeně dusající přes dvůr. „Já jsem vás varovala, že Martha nehledí přátelsky na nepovolané osoby, které proniknou do kuchyně,“ připomněla mu s úsměvem jistého zadostiučinění. „Tak teď dělejte, co umíte, pane Grantleyi.“

Benedict se ani v nejmenším nedal zastrašit vražedným pohledem, jímž ho hostinská probodávala, když ho spatřila sedět u svého stolu, a než se vzmohla na nějakou sarkastickou poznámku, předešel jí mistrným protiútokem: „Ach, milá paní Rudgeová, právě s vámi jsem chtěl mluvit! Já vím, že máte hrozně moc práce, ale mohla byste mi vy a váš manžel věnovat několik minut? Mám na srdci něco, o čem bych rád mluvil s vámi oběma.“

„Ale jistě, pane.“ Na chvíli byla vyvedena z rovnováhy, a bylo to na ní znát. „Jenom doufám, že je všechno, jak si –“

„Nejde vůbec o žádné stížnosti, paní Rudgeová,“ nenechal ji domluvit a jediným pružným pohybem se postavil. „Teď mi prosím dovolte, abych si mohl vzít čistou košili, a že bychom se sešli v salonku za – řekněme – půl hodiny?“ A po tomto prohlášení zmizel v chodbě, když předtím ještě drze zamrkal Emminým směrem. Martha zůstala naprosto neschopná slova, snad poprvé v životě.

Ten muž je hotový génius! musela v duchu uznat Emma, ač nerada. Rozhodla se zachovat podle jeho příkladu a zajít si do svého pokoje trochu se upravit a osvěžit. Začala mít neodbytné tušení, že

stará dobrácká Martha neví, co si má z toho přezdvořilého pana Grantleyho vybrat. Nesmírně si totiž potrpěla na uhlazené způsoby a Emma vycítila, že Grantleyho zdvořilé chování, pořádkumilovnost a ocenění služeb, jichž se mu v hostinci dostávalo, pomalu začínají rozpouštět ledový krunýř Marthiny rezervovanosti.

Když vešla do své ložnice, Emma se musela znovu posmutněle usmát. Panu Grantleymu se velice snadno podařilo prolomit její krunýř! Ne že by se nějak zvlášť snažila vybudovat mezi nimi nějakou přehradu, ale nyní, když se nad tím zamyslela, bylo jí jasné, že to udělat měla. Byla to z její strany vážná chyba v úsudku. Jenže jak mohla tušit, že právě tady se setká s někým, kdo by byl v každém ohledu pro ni jako stvořený? Kdyby bývala měla jen matnou představu, co se jí přihodí, dokázala by se lépe vypořádat se situací, v níž se nyní ocitla.

S pramalým potěšením se rozhlédla kolem sebe po hezky zařízené a vyzdobené místnosti, která byla po tolik let jejím malým soukromým královstvím, a snad poprvé v životě si musela přiznat, že není spokojená se svým údělem. Ne snad že by se styděla za práci, kterou vykonává – to ani zdaleka ne. Vydělávala si na živobytí a mohla nosit hlavu hrdě vzhůru s vědomím, že není pro nikoho přítěží. Tato nepopíratelná skutečnost jí však najednou už nepřinášela tolik uspokojení jako dříve.

Třebaže to bylo asi pošetilé, začala během několika uplynulých dní stále častěji přemýšlet o tom, jak úplně jiný mohl být její život, kdyby byl její zesnulý otec nebyl takový filantrop, který pohrdal bohatstvím a ještě se sám odloučil od ostatních členů své zámožné rodiny. Mohlo jí bohatství otevřít cestu do Benedictova světa? Mohli se třeba seznámit na nějakém plese nebo rautu a pak se lépe poznávat ve víru společenských událostí v hlavním městě. Nikdy neměla to štěstí poznat svět, v němž se bohatí a vlivní lidé setkávají v módních salonech a mají privilegium užívat si toho nejlepšího, co jen život může nabídnout. Když však byla v Benedictově společnosti, stále více se vžívala do směšné představy, že náleží právě tam a ne sem, do těchto skromných poměrů. Benedict měl užasnou schopnost dát jí pocítit, že je mu v každém ohledu rovna a nemusí si připadat nijak méněcenná.

Podstatné ovšem bylo, že jí bylo nesmírně dobře v jeho přítomnosti; dala by jeho společnosti přednost před všemi, které dosud poznala. Jenže pokud nebude rozumná a nevybuduje rychle mezi ním a sebou přehradu, mohlo by se jí snadno stát, že se beznadějně zamiluje do vysoce postaveného muže, který je ve skutečnosti zcela mimo její sféru. Ale jakýsi tichý vnitřní hlásek se jí sarkasticky ptal, zda to nenechala náhodou dojít příliš daleko a jestli není na stavění nějaké přehrady už pozdě.

S touto velmi reálnou možností na mysli se Emma chopila úkolu dát se trochu do pořádku, a když zakrátko opouštěla svůj pokojíček, mohla alespoň načerpat jisté uspokojení z toho, že navenek vypadá upraveně a klidně, i když její nitro bylo rozbouřené a plné protichůdných myšlenek a pocitů.

Když šla po schodech dolů, jasně slyšela příjemný mužský hlas, jak zve Marthu a Samuela do soukromého salonku. Doufala, že ji z tohoto setkání vynechají. Ale někdo na to měl zcela jiný názor, a když se snažila proklouznout do jídelny, pozval ji také, aby se k tomu malému kroužku připojila.

Rychle došla k závěru, že snažit se vyhnout jakémukoli kontaktu, dokud bude pan Grantley bydlet u Ashworthského erbu, by bylo jen mařením času, zejména když on nebude váhat si ji vyhledat, kdykoli se mu zachce, jak už to předvedl, a utíkat před ním také není řešení jejího současného trápení, a proto jeho pozvání poslechla, avšak když vešla do salonku, ihned prohlásila, že se nemůže dlouho zdržet, protože se musí brzy vrátit do kuchyně.

„Dala jsem Lucy za úkol, aby ten chleba ohlídala,“ uklidňovala ji Marta a zatvářila se zlověstně. „A pohrozila jsem jí, že jestli se odváží zničit ještě tu druhou várku, už ode mě dostane pár pohlavků!“

Nikdo zřejmě nepochyboval o tom, že by hostinská tuto hrozbu splnila, ze všech nejméně Benedict. Odtáhl jednu židli vedle sebe a počkal, až se Emma posadí, a teprve potom se posadil sám. Pak už ale neotálel a odhalil skutečný důvod svého pobytu u Ashworthského erbu.

„Tak proto jste sem přijel, pane!“ zvolal Samuel a bouchl pěstí do stolu, až ze dvou džbánek, které před chvílí postavil na vyleštěnou desku, málem vyšpláchlo pivo. „Já to věděl! Hned jsem tenkrát

povídal Marthě, že se smrtí chudáka pana doktora Hammonda to nebylo jen tak.“

„A proč jste si to myslel, pane Rudgei?“

„Protože zrovinka ten den Tom Pikes viděl dva chlapy, jak se potloukají po tý silniče, a v noci, když byl – ehm, za obchodem, dalo by se říct – je viděl zas, za tím živým plotem, jako kdyby na někoho čekali.“

Benedict si rychle domyslel, jakého druhu mohl asi být obchod pana Pikea, což by také vysvětlovalo, proč se se svým svědectvím nepřihlásil. Emma to správně odhadla, když si myslela, že bude užitečné, aby Benedict hostinského a jeho ženu zasvětil do svých plánů!

Benedict usoudil, že by nebylo moudré v tomto raném stadiu příliš šťourat do záležitostí podnikavého pana Pikea, a proto jen prohodil: „To tedy patrně znamená, že ti dva věděli, že doktor nebo někdo jiný bude toho jistého večera cestovat po té málo užívané silniče.“ Potom je stručně seznámil s tím, co se dozvěděl během dne od sira Lionela.

„Náhodou Alice je moje neteř, pane,“ řekla Martha trochu znepokojeně. „A jestli řekla, že psaníčko sira Lionela doručila, pak vůbec nepochybuju o tom, že to opravdu udělala. Práci u sira Lionela končí skoro vždycky v šest večer nebo tak nějak. Až budu mít čas, zaskočím k sestře a s Alicí promluví.“

„To by pro mě bylo nesmírně cenné, děkuji vám, paní Rudgeová,“ odpověděl Benedict, což na tváři přísné hostinské téměř vyloudilo úsměv. „Od Emmy vím, že jste se oba narodili tady ve vesnici a skoro celý život tady také žijete. Možná byste mi mohli laskavě říct všechno, co víte o Ashworthově rodině.“

I když ho ta žádost možná trochu překvapila, Samuel se celkem ochotně rozhovořil a potvrdil to, co už Benedict věděl od sira Lionela. „No jo, je to pravda pravdoucí, pane. Slečna Isabela Ashworthová a nebožtík lord Ashworth byli dvojčata.“ Zasmál se. „A sir Lionel si taky nevymejšlel, když vám řekl, že tady si všichni mysleli, že je škoda, že se slečna Isabela nenarodila jako kluk. Náhodou ke všemu se narodila jako první. Z těch dvou ta měla hlavu na pravém místě, a umí si vážit půdy. To ona si vzala na starost dům i polnosti. Každý říká, že se o to starala, jako kdyby to bylo její.“

Martha souhlasně přikyvovala. „A také jsem slyšela, i když jsem tady tenkrát zrovna nebyla, že ji to hrozně vyvedlo z míry, když se bratr zčistajasna oženil po krátké, a dalo by se říct bouřlivé známosti.“

Benedict zvedl obočí.

„Ten sňatek tedy nebyl plánovaný?“

„Kdepak, pane,“ chopil se slova Samuel. „Po krátkým namlouvání v Londýně se lord Ashworth oženil a přivedl si mladou paní sem na Ashworth Hall. Slečna Isabela prej z toho byla pěkně přešlá.“

„Čemuž se nebylo možno moc divit, když to uvážíme kolem a kolem,“ podotkla Emma. „Isabela se nepochybně považovala za paní Ashworth Hallu, vždyť tolik let prakticky spravovala celé panství. A když se pak objevila úplně cizí osoba, která si osobovala právo na její místo... určitě ji to muselo popudit.“

„Přesně tak, dobře to říkáš, děvče,“ souhlasil Samuel. „A co se lady Ashworthová objevila v domě, slečna Isabela začala vyvádět, jako by to ani nebyla ona. Povídalo se, že je každou chvíli v domě majorátního pána Penlowa. A to nikdá předtím neudělala.“

„Aha, ano,“ rozpomínal se Benedict. „Mám dojem, že jsem něco zaslechl, že se tam po smrti starého pána děly pěkné věci.“

„Přímo odporné, co jsem tak slyšela!“ vykřikovala rozzlobeně Martha jako podrážděná kvočna. „Synáček nebožtíka majorátního pána si tam zval svoje kumpány, aby u něj pobýli. A taky tam chodily ve dne v noci všelijaké pochybné ženštiny!“

„Přece nemůžeš o slečně Isabele říkat pochybná ženština, zlato,“ napomínal ji Samuel. „A i kdyby to byla pravda, že zapadla do špatné společnosti, rozhodně to nebylo nadlouho. Vzpomínám si, že brzo odjela a nastěhovala se k nějaký svojí tetě, která nebyla vdaná.“

Benedictovo vysoké, inteligentní čelo zbrázdily vrásky hlubokého zamyšlení. „A vrátila se, teprve když se dozvěděla, že její švagrová zemřela při porodu Clarissy Ashworthové, že ano?“

„Jo, jo, přesně tak, pane,“ přisvědčil Samuel. „A zase se chopila hospodaření, skoro jako by ani nebyla pryč. A to teda bylo jediný štěstí, musím říct. Povídalo se taky, že to mimino bylo na umření. Ale slečna Isabela mu najala novou kojnou, aby se o něj starala, a tak nevím, jestli to bylo tohle, nebo že v tu samou dobu si ve vsi otevřel

praxi pan doktor Hammond, ale zkrátka to děťátko zachránili. Akorát vím, že slečna Isabela začala k nim pana doktora brzo zvat.“

„A o děvčátko se od té doby stará,“ řekl zamyšleně Benedict.

„Zrovinka, jako kdyby to byla její vlastní dcera,“ přikyvoval Samuel a Emma si všimla, že se Benedictovy modré oči zaleskly výrazným přemýšlivým pohledem.

„Vzpomněl byste si přesně, jak dlouho byla Isabela Ashworthová mimo Ashworth Hall?“ otázal se po chvílce mlčení.

Samuel si prsty přejížděl strniště na bradě.

„Asi pět nebo šest měsíců, tak nějak.“

„Aha,“ odpověděl Benedict a jeho hloubavý pohled jako by se ještě zvýraznil. Potom změnil téma a zeptal se na mladšího bratra.

„Tady ho měl každý tuze rád,“ pospíšila si s odpovědí Martha. „Byl to opravdu moc fajnový pán. Možná taky trochu zlobil, ale určitě ne tolik jako mladý pan Penlow.“

„Z toho, co jsem slyšel od sira Lionela, jsem získal dojem, že se starším bratrem a sestrou moc dobře nevycházel.“

„Tak to vám říct nemůžu, pane Grantleyi,“ odpověděla, neboť se vždycky snažila říkat jen to, co věděla přesně. „Ale ze zkušenosti vím, že když jsou v rodině dvojčata, tak skoro vždycky drží při sobě. A mezi panem Georgem a těmi dvěma byl asi šesti nebo sedmiletý věkový rozdíl. Jedno ale vím jistě, jestli se jeho syn podobá otci, bude tady jako nový lord Ashworth nadevše vítán. Tuhle jsem slyšela paní Wrightovou, že příští týden se bude na zámku pořádat oslava osmnáctých narozenin slečny Clarissy. Bylo by hezké, kdyby dorazil včas, aby se té slávy mohl zúčastnit.“

„Ještě že jste mi to připomněla, paní Rudgeová!“ Benedictovi opět blýsklo v očích, tentokrát však šibalstvím, když se obracel k Emmě. „Vy jste na tu slavnost také pozvána.“

Ani se nepokusila skrýt úžas. „Cože? To přece nemyslíte vážně!“

„A já zase nechápu, proč mě obviňujete ze lži,“ odsekl Benedict a schválně se snažil, aby to znělo povýšeně. „Ale jestli mi nevěříte, můžete se zeptat Harryho, až se vrátí z výletu do Andoveru, kam jel s Hammondovými. Což mi připomíná,“ dodal a obrátil se k paní Rudgeové, která se nyní tvářila značně znepokojeně. „Nebojte se, že Emma nebude mít pro tuto příležitost vhodnou gardedámu. V mém

kočáře pojede jak Lavinie Hammondová, tak její dcera Debora, takže všechno bude v nejlepším pořádku.“

Místo ztrápeného výrazu se po Marthině tváři rozlil spokojený úsměv. „V tom případě je to v pořádku, pane.“

„To tedy není!“ zvolala Emma a měla pocit, jako by ji unášela mohutná přílivová vlna kamsi na neznámou pevninu. „Cožpak se tam můžu objevit? Vůbec bych tam při takové příležitosti a mezi takové lidi nezapadla.“

„Nebud'te přece směšná, děvče!“ Těžko říct, kdo byl víc překvapen ocelovým tónem Benedictova hlasu. „Vy jste dcera džentlmena, a pokud se nemýlím, jste blízce spřízněná s jednou z nejváženějších a nejvlivnějších rodin v Derbyshiru.“

„No, jsem přesvědčená, že je to tak, pane,“ odpověděla Martha. „Vzpomínám si, jak nebožtík důstojný pán Lynn, Bůh mu dej lehké odpočínutí, se jednou zmínil, že jeho rodina žije v tomhle kraji.“

„No a co z toho?“ zvolala Emma, která se konečně vzpamatovala z otřesu vyvolaného zjištěním, že osobnost pana Grantleyho má i nečekaně tvrdý a neústupný rys. „Jestli vás jen na okamžik napadlo, že si budu dělat reklamu odvoláním na vlivné příbuzenstvo, abych se dostala do lepší společnosti, tak jste úplně vedle.“

„Nikoho, kdo vás zná, by nic takového ani ve snu nenapadlo,“ ujistil ji Benedict. „Půjdete na ten večírek, protože si to přeju, a budete pod mou ochranou.“

Dojata tímto ujištěním se Emma na chvíli opájela představou, že se ocitne uprostřed módní společnosti při takové příležitosti, pak jí však strach z neznáma roztrávil příjemnou vidinu, v níž se vznášela na parketu v náručí jistého pána, kterou jí vykreslil vnitřní zrak.

Zavrtěla hlavou. „Ne, není to možné. Kromě toho nemám ani nic vhodného na sebe. A než mi poradíte, abych si vzala ty šaty, které jsem měla na večeri u Lavinie,“ dodala honem, když viděla, jak Benedict posměšně zvedá jedno obočí, „radši to ani nevyslovujte. Ty šaty by se ani zdaleka nehodily na takovou velkou večerní příležitost.“

„Ale já bych ti něco takového dokázala ušít,“ překvapila všechny Martha tímto prohlášením. „Když byla paní Hammondová posledně v Londýně, poprosila jsem ji, aby mi tam koupila kus hedvábí. Chtěla jsem ti ušít nové šaty jako překvapení, Emmo. Mám na to ještě týden,

což by mělo bohatě stačit. Ty jsi sice moc šikovná na vaření,“ dodala, „ale v šití se mi zdaleka nevyrovnáš.“

Emma se chystala ještě protestovat, když náhle ucítila jistý nanejvýš podezřelý pach. „Jestli se mi tam pálí chleba...“ zamumlala a zmizela do kuchyně.

Benedict také povstal. „Nechám tedy Emmin úbor ve vašich velmi schopných rukou, paní Rudgeová,“ dodal a tvářil se náramně spokojeně.

Martha se za ním dívala, jak se džbánkem v ruce odchází, a se znepokojeným výrazem se obrátila k manželovi. „Tak nevím, Same, jestli jsem udělala správně, když jsem se nabídla, že ušiju ty šaty.“

„To víš, že jo, zlato. Určitě se ti moc povedou.“

„Takhle jsem to zrovna nemyslela.“

Natáhl ruku a objal ji kolem kostnatých ramen.

„Já vím, že ne, ale buď v klidu. Nemysli si, že si ničeho nevšímám, i když jsem mužský A já ti říkám, Martho, že s tímhle pánem se naší Emmě nemůže nic stát.“

SEDMÁ KAPITOLA

„Tobě to možná může připadat báječné, Deboro, ale mně tedy rozhodně ne!“ Emma měla nervy napjaté k prasknutí a vůbec se to nesnažila skrývat. „Že já jsem se nechala od toho bídáka přemluvit, abych s ním na tu oslavu šla. A Martha mě taky přemlouvala – věřila bys tomu? To ona mě sem dnes dopoledne poslala, abych od tvé maminky vypůjčila nejnovější módní žurnály. Nedokážu pochopit, co to do ní vjelo. Ona si snad usmyslela, že mám být na tom plese nejkrásnější.“

„A to také budeš,“ ujišťovala ji Debora, která nechtěla přítelkyni ještě víc podráždit, kdyby se dala do smíchu. Ale nedokázala prostě pochopit, proč je její milá a za jiných okolností tak rozumná kamarádka zcela vyvedena z míry, a nenechala si to pro sebe. „Emi, ty děláš, jako by ses nikdy ničeho podobného nezúčastnila. A přitom si dobře pamatuju, jak ses jednou zmínila, že jsi po mamčině smrti často doprovázela otce na nejružnější oslavy a večírky.“

Emma na to už skoro zapomněla. Připadalo jí to tak dávno, kdy s otcem navštěvovali společenské večery pořádané zámožnějšími rodinami jejich farnosti. „Jenže to bylo něco jiného, Debbie. Můj tatínek byl vážený džentlmen a já jsem byla jeho dcera.“ Pokrčila rameny. „Teď jsem jenom –“

„Ti, kdo tě dobře znají, si tě pořád váží,“ nenechala ji domluvit Debora, která nesnesla, aby se přítelkyně dále snižovala. „Nikdo, kdo se s tebou setká poprvé, nebude ani v nejmenším pochybovat o tvé vznešenosti. Je zřejmé, že pan Grantley o tobě nesmýšlí o nic hůř jen proto, že byla okolnostmi přinucena postarat se sama o sebe. A jak jsi tuhle přišla k nám na večeri, hned jsem poznala, že tě obdivuje. Nemysli si, nebyla jsem sama, kdo si toho všiml. Vždyť i Harry poznamenal něco v tom smyslu, že ještě nikdy neviděl, že by jeho strýc tak nápadně věnoval pozornost nějaké dámě.“

V Emmě toto sdělení vyvolalo příjemný pocit, který však s trochou námahy utlumila, neboť si v duchu připomněla, že projevy páně Grantleyho pozornosti nepramení z ničeho jiného než z jeho přání

zavázat si ji ke spolupráci při odhalení nejasností obklopujících smrt doktora Hammonda. A to je s největší pravděpodobností také jediný důvod, proč Benedict tolik stojí o její přítomnost na večíрку u Ashworthových. Nepochybně si myslí, že by mohla mít větší úspěch než on, kdyby se při vhodné příležitosti vyptávala sloužících. Bylo by samozřejmě lichotivé myslet si, že ji pozval jen proto, že je mu její společnost příjemná, ale odmítla se kojit takovými nadějemi a rychle obrátila myšlenky k něčemu, co jí neustále leželo v hlavě, než ji její truchlivé úvahy uvedou do stavu ještě větší deprese.

„Moc ráda bych věděla, jak se mu podařilo přesvědčit slečnu Ashworthovou, aby mě zařadila mezi pozvané.“ Najednou se vsedě narovнала, jako by spolkla pravítko, když ji napadla jistá hrozná možnost. „Vsadila bych se, že ona to ani neví! Ach ten bída k! Určitě se jí úplně drze zeptal, jestli si smí s sebou ještě někoho vzít, protože věděl, že slečna Ashworthová je dobře vychovaná a že se ho nezeptá, koho přesně chce přivést.“

Debora pokrčila rameny, čímž dala najevo, že na této dosti reálné možnosti neshledává naprosto nic závadného, a ještě se zeptala: „No, a i kdyby, co na lom?“

„Ty se ptáš, co na tom?“ opakovala Emma s obavou, že její přítelkyně už také začíná propadat zhoubnému kouzlu jistého pána s havraními vlasy. „Já bych myslela, že každému, kdo má jen za mák zdravého rozumu, to musí být nad slunce jasnější. Já tam zkrátka a dobře nepůjdu, jestli se ukáže, že –“

Emma se zarazila v půli věty, když se otevřely dveře salonu a vešla paní Hammondová s náručí módních žurnálů.

Jak začaly listovat stránkami módních návrhů a hledat nejvhodnější model pro mladou ženu, která už nevypadá jako školačka, okamžitě bylo jasné, že jak Lavinie, tak její dcera velice stojí o to, aby Emma na slavnost šla, a ta, nakažena jejich nadšením, na chvíli dokázala zapomenout na hlodavé pochybnosti. Její mysl bohužel nebyla natolik uklidněná, aby se dokázala dlouho těšit z pomýšlení, že jednou v životě bude oblečená podle panující módy, protože jakmile odešla od Hammondových, vyzbrojena třemi módními časopisy, ty protivné myšlenky se vrátily s neztenčenou

silou, a ona se rozhodla, že se pravdu o svém pozvání musí dozvědět stůj co stůj.

Neměla zůstat v nevědomosti příliš dlouho. Když o několik minut později dorazila zpátky do hostince a vešla do kuchyně, zjistila, že člověk, který byl nejvýš povoláný k tomu, aby ukojil její zvědavost, sedí u kuchyňského stolu a spokojeně klábosí s majitelkou, jako by byli po celý život těmi nejlepšími přáteli.

Toto samo o sobě Emmu příliš nepřekvapilo. Od včerejšího odpoledne, kdy se pan Grantley Marthě a Samuelovi svěřil, prodělal Marthin postoj vůči němu neuvěřitelný obrat. Teď by se kvůli němu mohla přetřhnout. Emmě to připadalo nechutné!

„Tak tady jsi, Emmo!“ Martha okamžitě dokázala, že se dokáže usmívat jako každý jiný, když se jí ovšem chce. „A určitě jsi našla v žurnálech od paní Hammondové něco, co by se ti líbilo. Výtečně! Můžu začít šít ty nové šaty hned dneska!“

„Možná si budeš moct ušetřit tu námahu.“ Emma si ani neuvědomila, že její zjevný nedostatek nadšení zmrazil Marthě úsměv na rtech, protože se nyní upřeně zahleděla na druhého člověka u stolu. „Odpovězte mi popravdě, pane Grantleyi, nemýlím se, když předpokládám, že slečna Ashworthová nemá tušení, koho chcete vzít s sebou na oslavu narozenin její neterě?“ zeptala se útočně a zoufale se snažila, aby ji vřelost, která vyzařovala z jeho modrých očí, nezviklala v jejím odhodlání.

Benedict pokrčil širokými rameny. „Já opravdu nevím, jestli to ví nebo ne, Emmo.“

„Ne, myslím, že ne.“ Hodila ledabyly časopisy na stůl a přešla místnost, aby si vzala čistou zástěru. „Na ty šaty mi nestříhej, Martho,“ dodala, když se zastavila v kuchyňských dveřích. „Já na žádnou oslavu nepůjdu.“

Benedict položil Marthě zlehka ruku na rameno, aby ji zarazil, když se chystala vyskočit a běžet za Emmou. „Ne, nechte mě, já s ní promluví. Vy se zatím v klidu podívejte do těch módních žurnálů. Já myslím, že bude ještě ráda, když jí ty šaty ušijete.“

Svou kořist našel v mléčnici zaměstnanou usilovným stloukáním másla, a podle umíněně zvednuté rozkošné bradičky usoudil, že to nebude právě snadný úkol ji přesvědčit, aby si to rozmyslela.

Nenechal se tím však v nejmenším odradit, opřel se zády o rám dveří a se založenýma rukama si ji tiše prohlížel, přičemž jeho tvář prozrazovala kombinaci pobavení a mírné podrážděnosti.

Emma nepředstírala, že o jeho přítomnosti neví, ani se nepokoušela ignorovat pohled, který ji znervózňoval. „Nevím, proč tam stojíte a díváte se na mě, jako bych byla neposlušné děcko, pane Grantleyi. Přece musíte chápat, proč s vámi na tu páteční slavnost nemůžu jít.“

„Ne, to tedy nechápu. Vysvětlíte mi to laskavě.“

Ta povýšená odpověď Emmu natolik odpudila, že málem ztratila řeč. Opravdu je tak tupý, nebo to jenom předstírá? Ale musela přiznat, že z jeho výrazu se nedalo vyčíst nic jiného než dokonalá upřímnost. Vzdychnula, poněkud obměkčena skutečností, že ji zřejmě považuje skutečně za hodnou účasti na večírku, ale nechtěla se tím nechat uchlácholit.

„Přece proto, že bych tam nebyla vítána, Bene,“ řekla mírně, pokoušejíc se ho přivést k pochopení, že ostatní ji nebudou nikdy vidět v tak příznivém světle. „Slečnu Ashworthovou by nikdy ani ve snu nenapadlo pozvat si domů někoho takového, jako jsem já. Mám podezření, že když souhlasila s vaším návrhem, že si přivedete společníci, jistě předpokládala, že přivedete nějakou dámu nepopíratelných kvalit, někoho z vaší třídy.“

„A přesně tohle se chystám udělat.“ Benedict překonal vzdálenost, která jej od Emmy dělila, třemi obrovskými kroky, pevně ji uchopil nad lokty a mírně jí zatřásl, přičemž ji donutil, aby se mu podívala přímo do očí. „Takže už nechci poslouchat ty dětinské řeči, rozumíte?“

I když ji držel jemně, jeho sevření bylo zároveň pevné, a podobně jako když z jeho hlasu zazněl ocelový tón, byl to pro Emmu další příklad, že ten roztomilý pan Grantley dokáže být rozhodný a neústupný, když se mu zachce. S překvapením si však musela přiznat, že ji tato ukázka mužské nadvlády nikterak neodpuzuje. Ba naopak, ke svému neskonalému úžasu objevila, že se jí vlastně líbí, zejména ten úžasný pocit bezpečí, jaký v ní probouzel dotek rukou s dlouhými prsty. Nebylo pochyb o tom, že tento muž dokáže ochránit, co mu náleží. Šťastná by byla ta žena, která by si dokázala získat jeho úctu a

kteřá by pak mohla zakoušet tu nezkalenou radost z jeho ochranitelského sevření v silných, svalnatých pažích. Jak by si jen přála...

Emma se zděsila, kam ji vedou její zcestné myšlenky, a vyprostila se z jeho sevření, přičemž se znovu musela střetnout s jeho trochu šibalským pohledem, který v ní zanechal nepříjemný pocit, že tuší, co jí proběhlo hlavou.

Pocítila touhu uposlechnout impulsu utéct z mléčnice, aby se dostala co nejdál z jeho blízkosti, ale odolala. Přece se před ním nemůže donekonečna skrývat; ještě horší však bylo, že ani nemůže doufat, že uprchne před stále sílícím obdivem, který k němu pociťuje.

Nakonec se jí podařilo sebrat tolik odvahy, že řekla: „Už jsem se zmínila, pane, že se nikdy nesnížím k tomu, abych se odvolávala na příbuzenský vztah s bohatou větví Lynnových z Derbyshiru, s nimiž jsem se nikdy ani nesetkala, jen proto, abych si získala přístup do vznešené společnosti.“

„A na to já jsem vám odpověděl, že mě nic takového ani na chvíli nenapadlo. Ale vzal jsem na sebe, že jsem již napsal Charlesovi a informoval ho o vaší existenci.“ Neubráníl se úsměvu, když spatřil nefalšovaný výraz zděšení, který se zmocnil jejích ušlechtilých rysů. „Pokud se nemýlím, Charles Lynn je váš bratranec, Emmo, a je hlavou této větve vaší rodiny. A čirou náhodou je to i můj dobrý přítel. Studovali jsme spolu v Oxfordu.“

„A vy jste mu o mně napsal, pane?“ Zděšení vystřídala zuřivost. „Aby vás čert vzal!“

„Ale, ale, takové výrazy bych od ušlechtilé mladé dámy nečekal!“ řekl přísně a pohrozil jí prstem. „Ať už nic takového od vás neslyším, rozumíte? Ani už nechci poslouchat žádné neslané nemastné výmluvy, proč na tu oslavu nemůžete jít. Ovšemže na ni půjdete!“ pokračoval diktátorsky a opět musel potlačit úsměv, když viděl, jak se její výraz mění na pobouřený. „Debora i její matka by byly velice zklamané, kdybyste s námi nejela v mém kočáře, a to ani nemluvím o Harrym. A navíc odmítám se nechat připravit o potěšení doprovázet jedinou dámu, které jsem kdy toužil nabídnout rámě.“

Po tomto projevu vyšel volným krokem z mléčnice a zanechal za sebou Emmu neschopnou slova. Nemohla se stále rozhodnout, jestli

má být uražená jeho vel– kopanskými způsoby, nebo být šíleně šťastná, že ji Grantley doopravdy chce doprovázet na oslavu.

Jelikož se Benedict z důvodů známých pouze jemu rozhodl přijmout pozvání plukovníka Meechama na večeři, Emma ho toho dne už neměla spatřit. To jí ovšem nezabránilo, aby se jím v myšlenkách nezabývala až příliš často, a ačkoliv se ze všech sil zoufale snažila zahnat ty romantické představy sebe samé sevřené v jeho silných pažích, jak večer pokračoval, už se ani nesnažila přesvědčovat, že se zoufale, beznadějně nezamilovala, poprvé v životě.

Hrčení kol kočáru, který zastavil na dvoře, způsobilo, že jí srdce v hrudi splašeně poskočilo, a když se chvíli nato zjevil ve dveřích Benedict, vůbec to k uklidnění toho nevypočitatelného orgánu nepřispělo. Tak ať, říkala si přísně, i když je nyní bezbranná a nedokáže potlačit něžné city, které vůči panu Grantleymu cítí, alespoň se pokusí je skrýt. Benedict přicestoval do Ashworth Magna za jistým cílem a ona nesmí tuto skutečnost ztrácet ze zřetele; nechce mu zkomplikovat situaci tím, že by dala najevo své city, jakkoli těžké to pro ni bude.

Naštěstí se v tomto okamžiku objevila pomoc v podobě Marthy, která na rozdíl od Emmy vůbec neskrývala radost z časného Benedictova návratu. „Pane Grantleyi! Myslela jsem, že se vrátíte tak nejdřív za hodinu!“

Benedict přenesl svůj pohled z mladé ženy, která usilovně utírala desku stolu a jeho přítomnost vzala na vědomí nepatrným pokývnutím hlavy, na majitelku, která se k němu měla mnohem přátelštěji.

„U Meechamových se večeří brzy, a jelikož jsem si pomyslel, že můžu strávit čas rozumněji tady než promarnit ho u kulečníku, rozhodl jsem se, že nechám plukovníkovi napospas Harryho.“ Přimhouřenýma očima pohlédl znovu směrem ke stolu. „A vidím, že mladou dámu její mrzutý rozmar ještě nepřesel...“

Marta se tlumeně uchechtla. „Až tak zlé to snad není, pane, ale máte pravdu, že dnes je celý den nějaká divná. Jako by byla v nějakém svém vlastním světě, dalo by se říct.“

„Mohli byste se vy dva přestat chovat, jako bych tu nebyla?“ okřikla je Emma zostra a na oba najednou se zaškaredila. „A nechtěla jsi, Martho, panu Grantleymu náhodou něco říct?“

„A jo! Chtěla,“ přisvědčila, čímž si okamžitě získala jeho pozornost. „Byla jsem navštívit sestru, pane, a podařilo se mi promluvit v soukromí s neteří Alicí. Nakonec vyšlo najevo, že tenkrát ten dopis doktoru Hammondovi sama nedoručila. Pode dveře ho zastrčil Lucius Flint.“

Benedict zbystrčil pozornost. Jasně se rozpomněl, že při večeři u sira Lionela toto jméno zaznělo. „Mám pravdu, když se domnívám, že Flint je správcem u Ashworthových?“

„Ano, je to tak, pane.“ Přísný výraz, který se před chvílí vytratil, se znovu usadil na Marthiných ústech. „A tady není dvakrát oblíbený, to vám tedy povím. A vůbec,“ pokrčila rameny, „myslím, že nikoho, kdo zaujal místo pana Grangera, bychom tady dobře nepřijímali. To byl opravdu moc fajnový pán. Všichni ho měli rádi a nikdo nevěřil, že by si mastil kapsy z výtěžků –“

„Promiňte, paní Rudgeová,“ přerušil ji Benedict.

„Já vám asi úplně nerozumím. Mohla byste mi to vysvětlit podrobněji? Za prvé kdybyste mi mohla říct, kdo je pan Granger.“

„Ten zastával místo správce, než ho pak převzal Flint. Pracoval tam asi pět let a podle všeho si vedl moc dobře. A pak jsme se najednou dozvěděli, že byl propuštěn kvůli nějakým nesrovnalostem, které našla slečna Ashworthová po svém návratu na zámek v účetních knihách, a místo pana Grangera přijali toho úlisného Flinta.“

Emma si všimla, jak Benedict přemýšlivě přimhouřil tmavě modré oči. „Myslíte si, že to může být důležité?“ nadhodila, když viděla, že Grantley stále upírá pohled na podlahu. „Vůbec nechápu, jakou by to mohlo mít spojitost se smrtí doktora Hammonda. Vždyť už je to tak dávno.“

„Máte pravdu. Ale stejně bychom měli vždy brát v úvahu i to, co vypadá na první pohled jako nepodstatný detail.“ Benedict se opět obrátil k Marthě. „Vraťme se ještě k tomu dopisu sira Lionela. Co přesně vám neteř řekla?“

„Říkala, že dopis jí dal komorník sira Lionela, aby ho vzala s sebou, protože stejně toho rána musela kvůli něčemu do vsi. Cestou

potkala Lucia Flinta. Alice je naštěstí slušné děvče, zrovna jako tady Emma, a proto se k němu nechovala nijak vyzývavě, ale zřejmě jí nevadilo, že mají stejnou cestu. Když došli k doktorovu domu, Flint se nabídl, že tam psaní vezme. Alice říkala, že ho neviděla, že by klepal, protože se s ní zrovna dal do řeči jeden vesničan, ale přesně si pamatuje, že se Flint sehnul, jako by zastrkoval dopis pod dveře.“

„Což nutně neznamená, že to doopravdy udělal,“ poznamenala Emma, která s obdivuhodnou přesností četla Benedictovy myšlenky. Benedict ji za její bystrost odměnil vřelým souhlasným pohledem. Trochu svráстила čelo, neboť ji ještě něco napadlo. „Myslím, že můžeme vcelku bezpečně předpokládat, že Alice věděla, že ten večer se její pán zdrží v Salisbury. Je rovněž možné, že věděla, co je v dopise sira Lionela.“ Zamračila se ještě víc. „Tak mě napadá, jestli cestou do vesnice náhodou Flintová neřekla, že sir Lionel odvolává schůzku se svým dobrým přítelem doktorem Hammondem.“

„To mě nenapadlo, abych se jí zeptala,“ přiznala Martha a vypadalo to, že se za to na sebe hněvá. „Ale zeptám se jí, hned jak ji příště uvidím.“

„To bych byl rád, kdybyste to udělala, paní Rudgeová, protože by to mohlo mít velký význam,“ ujistil ji Benedict a přešel ke dveřím vedoucím na chodbu. „A já zatím budu s vaším přispěním rozvíjet známost s vašimi hosty ve výčepu.“

Emma se za nimi dívala, jak odcházejí, a znovu si zrekapitulovala svou ne právě idylickou situaci. Co na tom, že se Martha začala k Benedictovi chovat přátelsky, stejně není pravděpodobné, že by chtěl zůstat v jejich hostinci déle, než to bude nezbytně nutné. Takže se Emma může klidně těšit z jeho společnosti ten jeden nebo dva týdny, po něž se snad Grantley zdrží.

Nebyla tak naivní, aby si myslela, že to bude lehké skrýt po dobu jeho pobytu hloubku svých citů, a udržet to báječné kamarádství, které se mezi nimi od samého začátku vytvořilo.

Kdyby se mu začala záměrně vyhýbat, určitě by to naopak probudilo jeho zájem a jeho bystrosti by neunikl skutečný stav jejího srdce. A to by nevyhnutelně vedlo k tomu, že by nakonec musela utrpět ponížení z jeho odmítnutí. Pánové Benedictova postavení, připomínala si, se bláznivě nezamilovávají do kuchyňské děvečky.

Když si hledají manželku, poohlédnou se mezi vysoce urozenými, elegantními dámami.

Zoufale se snažila, aby se nenechala touto nepříjemnou pravdou svrhnout do hlubin zoufalství, a raději se soustředila na paštiky, které už měla upečené; nyní je srovnala na tác a odnesla do výčepu, kde našla Benedicta opřeného o jeden konec nálevního pultu a zabraného do živého hovoru s několika štamgasty. To ji nikterak nepřekvapilo, neboť ačkoliv jeho oděv prozrazoval, že patří k mnohem vyšší třídě, Benedict měl vrozenou schopnost konverzovat s lidmi nižšího postavení, aniž by jim dal ten rozdíl sebemeně pocítit.

Emma se hned chopila práce, načepovala několik džbánek výtečného Samuelova vlastního piva, když tu si všimla jednoho nově příchozího. Vzápětí si začala razit cestu zpátky k pultu, ale snažila se, aby to nebylo příliš nápadné.

„Tohle vás možná bude zajímat,“ řekla Benedictovi, který okamžitě zbystřil pozornost, „právě nás poctil svou dosti vzácnou návštěvou pan Lucius Flint.“

Benedict se jakoby náhodou ohlédl přes rameno a jediným mrknutím oka si prohlédl šlachovitého mužika středního věku, který okamžitě zamířil k nálevnímu pultu, a byl nemálo překvapen, když zjistil, že si ho Flint pozorně měří přimhouřenýma očima.

„Nedivte se, že jste vzbudil jeho pozornost,“ řekla Emma polohlasem, protože si také všimla zkoumavého pohledu dvou pichlavých černých očí. „Vy do tohoto prostředí moc nezapadáte. Není to častý zjev, že by se nám tu o nálevní pult opíral někdo tak vyšňořený. Vaše přítomnost tady zavdává podnět k mnoho dohadům.“

Na to Benedict nic neřekl, jenom si ji mlčky měřil a na rtech se mu neobjevila ani stopa jeho okouzujícího úsměvu, na nějž si Emma už skoro zvykla. Z toho usoudila, že se mu dnes večer něco nezdá.

„Tak od našich pravidelných hostů jste se nedozvěděl nic zajímavého?“ odvážila se zeptat, protože předpokládala, že to je určitě důvod jeho rozmrzelos– ti. „Nezapomeňte, že jste tady teprve krátce. To chvíli trvá, získat si jejich důvěru.“

„Ale ne, něco jsem se přece dozvěděl. A další zajímavý detail jsem se dozvěděl ještě předtím, na večeři u plukovníka Meechama. Jeden nebo dva sloužící v tom domě pracovali, ještě když patřil majorátnímu

pánovi Penlowovi, a dobře si pamatují na ty hrozné věci, které se tam odehrávaly. Což mi připomíná," dodal, když si zavdal piva ze džbánku, „plukovník měl velkou radost, že máte v úmyslu se v pátek zúčastnit slavnosti v Ashworth Hallu, a pověřil mě, abych vám vyřídil, že doufá, že mu věnujete jeden tanec.“

„Můj ty smutku!“ Její výraz jasně prozrazoval nefalšovaný zmatek. „To bude tedy pohled pro bohy!“

Benedict se pousmál. „To je prazvláštní, jaký účinek může mít hezký vzhled i na zocelené muže.“ Očima přelétl ke dveřím, které se za Emminými zády otevřely. „Á, paní Rudgeová! Jdete právě včas!“

Marthin úsměv povadl v tom okamžiku, kdy zahlédla Emmu. „A co ty tady děláš, mladá dámo, jestli se smím zeptat? Sam a Lucy to zvládnou docela dobře sami. Dneska večer nemáme moc plno. Pojď radši se mnou nahoru, ať mi pomůžeš s těmi novými šaty.“

Jestliže Emma doufala, že Benedict zareaguje na její prosebný pohled, který vyslala jeho směrem, a zastane se jí, pěkně se zklamala. „Máte svatou pravdu. Výčep není pro vás vhodné prostředí, mladá dámo.“

Náhle ucítila na zádech pevnou mužskou ruku, která ji vystrčila ze dveří, a vzápětí je za ní zavřela. To ale nebylo to nejhorší, co Emmu tak popudilo.

Dusíc se vztekem dupala po chodbě směrem ke kuchyni. Ten bídák si začíná moc dovolovat. Ona si může dovolit beznadějně se do pana Benedicta Grant– leyho zamilovat, ale ať ji vezme čert, jestli si od něho nechá předepisovat, co smí, a co nesmí!

OSMÁ KAPITOLA

Když Emma v pátek v podvečer seděla před zrcadlem toaletního stolku a nechala si od Marthy upravovat složitý účes na večerní oslavu, přemítala o tom, jaký vliv a autoritu si pan Benedict Grantley v hostinci u Ashworthského erbu začal získávat.

Druhý den poté, co ji ten ohavný aristokrat tak drze a vlastně násilím vyšťval z výčepu, za ní přišel Samuel a taktně ji požádal, aby už do výčepu obsluhovat nechodila. „Totiž,“ vysvětloval trochu bojácně, „pan Grantley si myslí, že se pro dámu nehodí, aby pracovala za nálevním pultem, a to si myslí správně.“ A jako by to nestačilo, o něco později ji Martha ještě informovala, že už také nemá servírovat pokrmy v soukromém salonku, protože si jeho vysokourozenost přeje, aby je obsluhovala Lucy, i když nemá prozatím nejmenší námitky proti tomu, aby jim Emma i nadále připravovala jídlo.

V nitru se v ní všechno vařilo zlostí nad tím vysloveným zasahováním do věcí, do kterých mu nic není, a už už se chystala, že Benedicta vyhledá a pěkně od plic mu řekne, že si od něho nenechá předpisovat, co smí dělat a co ne, ale pak přece jen zachovala chladnou hlavu. Spolkla svou pýchu, i když ji to v tu chvíli stálo velké úsilí, a smířila se s těmi příkazy s takovou elegancí, jaké jen byla schopna, prostě proto, že to nevyhnutelně znamenalo, že se s Grantleyem bude vídat méně často. K čemuž, jak se ukázalo, stejně došlo.

Musela si v duchu přiznat, že zejména v uplynulém týdnu ji to nestálo až tak velké úsilí, aby náhodou neprozradila nic z těch něžných citů, které vůči Benedictovi chová. Benedict byl totiž po většinu času někde mimo. Dostal několik pozvání na večeri. Jedno z pozvání, jakkoli to bylo překvapivé, pocházelo od samotné Isabely Ashworthové, a on je bez váhání přijal.

Co konkrétně se tam ale dozvěděl, to Emma nemohla zjistit, protože Benedicta neviděla od chvíle, kdy předešlého večera nasedal do kočáru směrem na Ashworth Hall. Neměla ani možnost vytáhnout

z Harryho, jak strýc ve svém pátrání pokročil, protože i on byl věčně někde v prachu; buď doprovázel strýce, nebo využil laskavého pozvání sira Lionela, aby si zarybařil v jeho pstruhovém potoku.

Při těch několika málo příležitostech, kdy se Emma v uplynulých dnech s Benedictem setkala, nějak se jí podařilo překonat pokušení, aby na něho vrhala zamilované pohledy jako nějaká školačka. Ale přesto, kdykoli se nečekaně objevil v kuchyni, pokaždé způsobil, že se Emmin puls zrychlil a její poblázněné mladé srdíčko se rozbušilo tak silně, až měla pocit, že to musí být slyšet. A dnešní večer pro ni bude určitě dosud nejnáročnější zkouška. Mohla snad jen doufat, že jí pomůže přítomnost Lavinie a Debory a že nebude muset zůstatvat příliš často pouze ve společnosti onoho džentlmena, který si získal její lásku, aniž ho to stálo sebemenší úsilí.

„Tak se, Emmo, na sebe podívej a řekni mi, co si o lom myslíš.“

Takto vyzvána, zvedla oči a spatřila záplavu umělých květín, zhotovených z téhož materiálu jako její šaty, umně připevněných mezi lesklými kadeřemi. „Neztratila jsi nic ze své dovednosti, Martho. Víš, v posledních letech jako bych pozapomněla, jak všestranně schopná komorná jsi bývala.“

Bylo vidět, že Marthu ta chvála těší. Přešla ke skříni, aby odtud vyndala šaty, jejichž ušití věnovala tolik láskyplné péče a nad nimiž strávila mnoho hodin, aby byly hotové včas na dnešní slavnost. Emma si zatím připjala perlový náhrdelník a náušnice, které patřilyvaly její matce, a pak teprve vklouzla do šatů.

Jakmile byl na šatech zapnut poslední knoflíček, Martha vyzvala Emmu, aby se na sebe šla podívat do dlouhého zrcadla a aby posoudila konečný výsledek. Snad ještě nikdy jí nepřipadala její bývalá svěřenkyně lak půvabná. Šaty na Emmine štihlé postavě dokonale seděly a barva látky jako by ještě zvýrazňovala sytý odstín jejích bohatých hnědých vlasů a ladila se zlatavými záblesky v jejích nevšedních očích. Pojednou Marthu zarazilo, že jindy dokonale hladké Emmino čelo jako by se zachmuřilo.

„Copak je, drahoušku? Něco se ti nelíbí?“

Emma nespouštěla zrak z odrazu v zrcadle; rýha mezi řadry, kterou odhaloval hranatý výstřih, jí teď připadala příliš neslušná, a hořce litovala, že nevěnovala větší pozornost výběru správného střihu

nových šatů. Jemné plisování na živůtku a podobný detail na balonových rukávech, což byly jediné ozdobné prvky šatů, přirozeně přitahovaly pozornost k horní části šatů.

„Ty šaty jsou krásné, Martho... já jenom... víš, připadá mi, jestli nejsou trošičku... jak to říct... trošičku moc odvážné.“

„Ale nesmysl, dítě! Mám to ze zcela spolehlivého pramene, že londýnské dámy nosí výstřihy ještě mnohem hlubší.“

Emmu okamžitě napadlo něco hrozného. „A z jakého že pramene, jestli se smím zeptat?“ otázala se ostře a přimhouřila podezřívavě oči.

Martha neodpověděla, ale její rozpačitý výraz byl dostatečně výmluvný. „Chceš mi snad říct, že ten – ten člověk měl poslední slovo při výběru střihu mých šatů?“ Bylo už dost těžko stravitelné, že se musela podřídít jeho rozhodnutí, co smí a nesmí v hostinci dělat, a teď ještě aby strpěla tu drzost, s jakou rozhodoval o tom, co má mít na sobě! „Tedy to už je vrchol! Zdá se mi, že pan Grantley zachází trochu moc daleko!“

„Ale Emmo, milánku, on se mi jenom snažil pomoci,“ uklidňovala ji Martha a honem jí přehodila přes útlá ramena bílý šál, jemně vyšíváný zlatou nitkou, a do ruky v rukavičce vtiskla vkusně malovaný vějíř z jemné kůže.

Emma na chvíli zapomněla na své rozhořčení a užasle se zahleděla na ty krásné doplňky. „Ale ty přece nejsou moje. Kde se tu vzaly?“

„Ten vějíř je dárek ode mě a od Samuela. A ten šál, to je taková maličkost od – ehm – pana Grantleyho. Zkraje týdne kvůli tomu speciálně zajel do Salisbury, aby ti to koupil, a byl také tak laskav, že za nás vybral

ten vějíř. Ubezpečil mě, že je to úplně normální, aby mladé dámy přijaly jako dárek nějakou maličkost, když se chystají na první bál.“

„Tohle tedy není žádná maličkost, milá Martho,“ opravila ji Emma. „A já také nejdu na první ples.“ Sváděla těžký boj se svým svědomím. „Opravdu bych neměla přijímat takový –“

„Ale ovšemže musíš!“ nenechala ji domluvit Martha. „Je to jenom malý výraz díků za tu těžkou práci, co tady u nás celé roky děláš. Sam i já bychom byli moc nešťastní, kdybys náš dárek odmítla.“

Emma popravdě neměla na mysli právě vějíř. Ten snad přijmout může, ale měla by odmítnout šál. Jak se zdálo, pan Grantley nebyl

povznesen nad žádnou průhlednou taktiku, když mu šlo o to, aby dosáhl svého cíle.

Emma se sklonila a políbila Marthu na tvář zbrázděnou jemnými vráskami. „Děkuju vám oběma, Martho. Ten vějíř je překrásný a budu si ho vždycky moc považovat.“

Zdálo se jí, že zaslechla něco jako tiché popotažení, ale to už ji Martha strkala z ložnice a posílala ji, ať jde rovnou dolů do jídelny. Emma zjistila, že oba pánové, kteří ji mají doprovázet, už na ni čekají. Jelikož oba stáli zády ke schodišti a byli zabráněni do hovoru se Samuelem, ihned si neuvědomili její přítomnost, což jí poskytlo vítanou příležitost, aby si mohla prohlédnout, jak jsou ustrojeni oni.

Ani na chvíli ji nenapadlo, že by některý z mužů při odjezdu do Ashworth Magna počítal s tím, že se bude muset zúčastnit nějaké formální společenské události, a množství oblečení, které si s sebou brali, bylo tedy omezené. Ale jak strýc, tak synovec byli vždy dokonale oblečení a tento večer nebyl žádnou výjimkou.

Jistě hlavní zásluhu na bezvadném stavu jejich oblečení měla Lucy Lamptonová, neboť ačkoli ji Martha často plísnila za její nešikovnost, sama uznávala, že druhou takovou, která umí tak obratně zacházet s žehličkou, aby pohledal, a vynikající péče, kterou Lucy věnovala oblečení obou pánů, byla toho dostatečným důkazem. Jak dlouhé, přiléhavé kalhoty, tak šosatá tmavá saka obou mužů byla nažehlená k naprosté dokonalosti, nikde žádný záhyb ani varháněk, alespoň pokud Emma mohla posoudit.

Náhle ji zahlédl Samuel a zarazil se v půli věty. „No ne, slečno Em,“ zvolal, čímž k ní okamžitě přitáhl pozornost svých společníků, „vy jste hezká jako obrázek! A vypadáte jako opravdická dáma.“

„To tedy ano,“ přisvědčil Harry trošku překvapeně, jako by čekal, že se snad Emma objeví v zástěře.

K její hrůze jí vyšel Benedict v ústrety, aby jí pomohl při sestupování z posledních dvou schodů. Už lehounký dotek jeho horkých prstů na obnažené paži byl skoro víc, než se dalo snést, ale dlouhý a pomalý znalecký pohled, který cítila mnohem víc než to lehké pohlazení, naplnil Emmu takovou směsicí pocitů, že mohla jen doufat, že barva, která jí stoupla do obličeje, se snad dá přičíst tomu, že to trošku přehnala s růží na tváře.

Harry jí nevědomky přispěl na pomoc, když strýci připomněl, že by se měli vydat na cestu, pokud nechtějí přijet pozdě, a okamžitě zamířil na dvůr k čekajícímu kočáru.

Emma by byla mnohem raději, kdyby nemusela sedět přímo naproti Benedictovi, protože si až příliš uvědomovala, že z ní téměř nespouští své sytě modré oči, dokonce i poté, co k nim přisedly dámy Ham–mondovy. Ale přesto se ze všech sil snažila, aby si tím nenechala kazit požitky z jízdy v tak úžasné pohodlném dopravním prostředku. Bohužel projížďka skončila až moc brzy a za malou chvilku už ji Benedictova pěkně formovaná mužská ruka konejšivě podpírala pod loktem a vedla ji impozantní kamennou bránou Ashworth Hallu.

Jestliže byl staříčkový majordom překvapen, když uviděl Emmu oblečenou podle poslední módy vstupovat hlavním vchodem, měl tak dobré mravy, aby to nedal ani v nejmenším najevo. Totéž se bohužel nedalo říct o slečně Clarisse Ashworthové, která se nejdřív zatvářila nanejvýš vyjeveně, když Emmu poznala, a pak se ani nedokázala přimět, aby jí odpověděla na uctivý pozdrav.

Clarissino mrazivé uvítání však vyvážil vřelý pozdrav sira Lionela i zdvořilé přivítání ze strany slečny Isabely Ashworthové. Přesto by si byla Emma přála, aby mladá žena, na jejíž počest se oslava konala, počkala, až budou z doslechu, než vykřikla: „Proboha, co tady dělá ta ženská? Přece jsi ji nepozvala, že ne, teto? Vždyť je to ta děvečka z hospody ve vsi!“

Emma jasně cítila, jak vysoká postava vedle ní náhle jako by ztuhla, a když na svého společníka vrhla nenápadný pohled, viděla, že jeho mužné rysy ztvrdly hněvivým výrazem.

Nebyla ovšem jediná, kdo si všiml jejího náhlého nepřírozeného držení ramen. Ani siru Lionelovi neuniklo strnulé napětí Benedictovy svalnaté postavy a neváhal svou svěřenku vyplísnit.

„Dovol, abych tě informoval, Clarisso,“ využil příležitost k promluvě, protože další skupinka hostů se k nim do salonu teprve blížila vstupní halou, „že tvé chování při určitých příležitostech má daleko k dokonalosti, na rozdíl od chování slečny Lynnové, jejíž vlastní dobré mravy svědčí o jejím výtečném původu.“

Rovněž bych tě rád informoval, že ta mladá žena, kterou jsi právě tak neuváženě znectila, je blízce spřízněná s Lynnovými z Derbyshiru, což je nesmírně bohatá a vážená rodina.“

Na Clarissu toto sdělení zřejmě neudělalo žádný dojem. Zato její teta dala najevo mírný zájem. „Zdá se, že jste dobře informován, sire Lioneli.“

„O rodinné historii té mladé ženy jsem se v uplynulých dnech leccos dozvěděl od Grantleyho, Isabelo. Přirozeně už jsem se s ní několikrát setkal na návštěvě u Hammondových a pokaždé na mne dělala dojem dobře vychované mladé dámy. Avšak až donedávna jsem netušil, z jaké rodiny pochází.“

„Pochází – nepochází,“ skočila mu do řeči Clarissa a pohrdlivě ohrnula ret v nehezkém úšklebku. „Proč tedy pro všechno na světě dělá v té sprosté hospodě?“

„Ocitla se tam, mladá dámo, nikoli svou vlastní vinou!“ odpověděl sir Lionel ostře a z jeho tónu bylo znát rostoucí pobouření. „A můžeš mluvit o štěstí, jestli se nikdy neocitneš v situaci, že by sis musela vydělávat na živobytí. Tvoje postavení totiž vůbec nemusí být tak bezpečné, jak si představuješ.“

Hloupý úsměšek okamžitě zmizel z jejích úst.

„Jak – jak to myslíte, pane?“

„Chci tím říct, že tvoje další pobývání pod touto střechou není ani zdaleka jisté. Majitelem domu i panství je nyní tvůj bratranec Richard Ashworth. A právo by bylo na jeho straně, kdyby se rozhodl vykázat tebe i tvou tetu z těchto zdí.“

Benedict Emmu odvedl na opačný konec velkého salonu a zanechal ji v Laviniině péči. Emma se bezmyšlenkovitě rozhlížela po přítomných, když tu náhodou na jisté tváři zahlédla takový výraz, až jí přehěhl mráz po zádech.

„Doufám, že tě ty netaktní poznámky Clarissy Ashworthové nevyvedly z míry,“ řekla Lavinie jemně, když si všimla, kterým směrem Emma upírá své šedé oči. „Je to jen hloupá, rozmazlená žába.“

„P-prosím? Ale ne, ne,“ ujišťovala ji honem Emma a konečně odtrhla pohled od trojice u dveří a vyloudila předstíraný úsměv. „Víte,

Lavinie, abych pravdu řekla, něco takového jsem čekala, ale nemíním si tím nechat pokazit radost z dnešního večera.“

Což byla kupodivu čistá pravda a Emma se kolem sebe začala rozhlížet s oživeným zájmem. Tu a tam mezi houstnoucím davem zahlédla známou tvář.

Ovšemže si ani na chvílku nepomyslela, že by tato oslava pro většinu hostů znamenala něco víc než malé venkovské povyražení, příjemný způsob, jak strávit večer, ale rozhodně nic velkolepého. Jí to však připadalo jako úžasná událost: všechny dámy nastrojené v krajkách a hedvábí, ba i páni vypadali velmi elegantně ve fracích a běloskvoucích, pečlivě uvázaných nákrčnících.

Na chvíličku se podívala na své šaty a okamžitě si připadala směšně, když si vzpomněla, jak se bála, že jsou příliš vystřižené. Měly dekolt opravdu dosti malý v porovnání s jinými, které byly v sále k vidění, na což ji Lavinie neváhala upozornit, protože Emma se jí předtím svěřila se svými obavami.

„Tedy netvrdím, že bych takové šaty doporučila nějaké žabce, která právě vyšla ze školy, milá Emmo,“ pokračovala Lavinie, „ale to ty už taky nejsi. Kromě toho máš moc pěknou postavu a já nevím, proč bys to měla skrývat.“

Pak se trochu kriticky podívala na svou vlastní elegantní, perlově šedou róbu.

„Jestli je tady dnes večer někdo nepřiměřeně oblečen, jsem to určitě já, ale těžkou hlavu si kvůli tomu nedělám. Když už jsem se rozhodla přijmout pozvání, nechtěla jsem, abychom se tady s Deborou objevily ve smutku.“ Kolem úst jí zahrál trochu zasmušilý úsměv. „Vím totiž, že můj milý Henry by si nepřál, abychom se připravily čas od času o nějaké to malé povyražení. On ve skutečnosti ani neschvaloval přísné smuteční oblečení, protože to považoval za nesmyslné gesto, které s pravou úctou nemá nic společného.“

Pokud šlo o Emmu, ta si o Lavinii vůbec nemyslela nic špatného jen proto, že se objevila na veřejnosti tak elegantně oblečená. Jako vdova nepochybně želela manželova nečekaného odchodu, a ačkoli o něm nyní promluvila zcela bez zábran, každý by postřehl přetrvávající smutek v jejím hlase.

Což byla ovšem nanejvýš vhodná připomínka, vždyť Emma byla rozhodnuta, že bude Benedictovi pomáhat v pátrání. V tuto chvíli nevěděla, jak by mu mohla být užitečná, popravdě ani nechápala, proč se Benedict domnívá, že smrt doktora Hammonda nějak souvisí se smrtí té služebné. Ale určitě má kvůli něčemu podezření, usoudila, a když zvedla oči, spatřila jeho vysokou postavu uprostřed skupiny pánů, kteří se shromáždili na druhém konci salonu. Jestliže se naskytne vhodná příležitost promluvit s někým ze služebnictva Ashworthových, určitě ji nepropase a bude se snažit z rozhovoru vytěžit cokoli, co by mohlo při vyšetřování pomoci.

„Ne aby sis myslela, že musíš být celý večer jenom s námi,“ řekla Debora a Emma se okamžitě vrátila do skutečnosti. „I když jsem byla moc ráda, že můžu jít na oslavu, mamince jsem slíbila, že nebudu tančit. Ale těším se, že tebe na parketu uvidím.“

„To jistě,“ ubezpečila ji Emma. „Už jsem slíbila tanec Harrymu i jeho strýci.“ Už ale nedodala, že jedno vyzvání přijala velmi ochotně, zatímco druhé s vnitřním zdráháním, zejména proto, že to bylo vyzvání na první valčík, při němž nutně dochází k tělesnému kontaktu.

„A taky se mi zdá, že si tě někdo chce zadat na první sérii lidových tanců,“ pospíšila si s informací Debora, která se neubránila úsměvu. Emma obrátila hlavu ve směru šibalského kamarádčina pohledu a uviděla plukovníka Meechama, který si k ní cílevědomě razil cestu.

Benedict se také vydal za roztouženým plukovníkem přes místnost a zahlédl, jak přes Emminy jemné rysy přeběhl výraz komické hrůzy. Avšak nijak ho nepřekvapilo, když viděl, že Emma okamžitě vstává; i zavěšena do korpulentního obdivovatele míří s ním do části sálu vyhrazené k tanci. Měla tak laskavou povahu, že nikdy nechtěla ranit něčí city, pokud to jen bylo možné.

Benedict se odtrhl od hloučku mužů, kteří se vyžívali v lamentování nad všeobecným současným úpadkem světa, a obrátil svou pozornost k tančícím párům na parketu. Vůbec ho nepřekvapilo, když viděl, s jakým nenuceným půvabem Emma provádí taneční kroky a figury, lehce a půvabně jako profesionální tanečnice. Což je jediné dobře, říkal si v duchu, protože se musí pohybovat pěkně svižně, aby se vyhnula velmi pravděpodobnému střetu se svým

partnerem, jemuž sice nechybí verva, ale bohužel se mu nedostává nejmenší elegance.

„Je to okouzlující mladá žena, Grantleyi,“ ozval se za ním nečekaně jakýsi hlas, a když se Benedict obrátil, uviděl po svém boku sira Lionela. „Kéž bych mohl říct totéž o své svěřence. Doufám, že se slečny Lynnové Clarissiny netaktní poznámky příliš nedotkly.“

„Ne, myslím, že ji to nijak nemístně nerozrušilo.“

Což byla patrně pravda, ale z tónu, jakým to pronesl, bylo siru Lionelovi mimo jakoukoli pochybnost jasné, že se Benedict dosud zlobí.

Podíval se přes rameno směrem ke své svěřence, která nyní seděla jako obrázek slušnosti a zdvořilosti uprostřed hloučku stupidně rozkochaných mladíků, a pocítil návrat svého vlastního hněvu.

„Za ty roky, co jsem pracoval jako smírčí soudce, jsem byl nucen posuzovat spoustu případů násilí. Některé se mi přímo hnusily, zvláště když šlo o případy násilí na ženách. Ale nebyl bych zcela upřímný, milý Grantleyi, kdybych nepřiznal, že nastávají situace, kdy mě přímo svrbí dlaň, abych své svěřence nějakou vlepil.“

V koutku Benedictových úst se objevil malý úsměšek.

„Sebeovládání zpravidla velice obdivuji, sire Lioneli. Ale také bych nebyl zcela upřímný, kdybych nepřiznal, že bych si přál, abyste občas svému nutkání podlehl.“

Sir Lionel ocenil tuto případnou poznámku dunivým smíchem, díky čemuž se prolomila poněkud napjatá atmosféra, která mezi nimi dosud panovala, a po několik následujících minut už spolu oba muži hovořili zcela nenucené, dokud si baronet neuvědomil, že opustil své místo u dveří, aby si v soukromí promluvil s mužem, jenž si rychle získal jeho úctu.

„Mimochodem, dnes ráno jsem dostal zprávu od Richarda Ashwortha. Konečně dorazil do Anglie a momentálně je v hlavním městě. Má v plánu v blízké budoucnosti odcestovat do Wiltshiru, i když zatím nenapsal kdy přesně.“

Všiml si, že na Benedictově vysokém, inteligentním čele se objevilo několik vrásek, a pocítil mírné podráždění. „Byl bych rád, kdybyste se mi beze zbytku svěřil, Grantleyi,“ naléhal, když vycítil, že mladší muž k tomu právě není ochotný. „Přece hned na začátku jsem

vás žádal, abyste mě informoval o každé, byť sebemenší podrobnosti, na niž při vyšetřování Hammondovy smrti narazíte. Ale stále se nemohu /bavit dojmů, že mi nedůvěřujete.“

„Takové podezření si vůbec nepřipouštějte, pane. Vůbec se nezakládá na pravdě,“ ujistil ho Benedict, ale stále vypadal znepokojeně. „Zatím jsem vám nic neřekl jen proto, že si dosud nejsem jistý natolik, abych na někoho mohl ukázat prstem. A proto bych si také svá podezření – protože nic jiného to zatím není – ponechal pro sebe.“

Na chvíli se zkoumavě zahleděl na svého společníka. „Jeden úkol pro vás bych ale měl. Mohl byste se ho ujmout, až sem mladý lord Ashworth dorazí... Dobře ho hlídejte.“

„Ale kčertu, Grantleyi!“ vybuchl sir Lionel. „Jestli si skutečně myslíte, že život toho mladíka je ohrožen, musíte mi přece říct, o co své domněnky opíráte!“

Ačkoliv Benedict hněv sira Lionela chápal, přesto byl pevně rozhodnutý zatím nepromluvit. „Pane, já vás vůbec nepodezírám, že byste vynesl rozsudek nad svým bližním, dokud byste si nebyl skálopevně jist, že osoba, která před vámi stojí, se skutečně dopustila zločinu, z nějž je obviňována. A se mnou je to stejné. Jisté podezření mám – to ano. Ale nic jiného než podezření to zatím není. V hlavě se mi vynořuje zatím rozmazaný obrázek,“ přiznal, aby poněkud utišil baronetovu pochopitelnou zlost, „ale je tam ještě množství nevyřešených detailů, plno bílých míst, která se musí nejdříve vyplnit, než všechno bude dokonale zřetelné.“

Promluvu doplnil podmanivým úsměvem, jemuž těžko odolávala i většina mužů, a nakonec si vysloužil souhlasné přikývnutí sira Lionela.

„Musím se vám ještě k něčemu přiznat, pane,“ pokračoval, „po svém příjezdu do Ashworth Magna jsem zažil cosi jako nanejvýš příjemné rozptýlení, které hodně zaměstnávalo moje myšlenky – věřte, že k něčemu takovému u mne dochází velmi zřídka, ale zároveň musím přiznat, že toho nikdy nebudu litovat; nikdy, až do své smrti.“

Benedict pak opět zaměřil pozornost na dění na tanečním parketu, a to ve chvíli, kdy po jednom ušlechtilém obličejí přeběhl výraz znepokojení, a on ihned uhodl, co se přihodilo.

„Ano, je nejvyšší čas, abych nějak uspokojivě vyřešil věc související s tím příjemným rozptýlením. Potom budu schopen se lépe soustředit na záležitost, která mě přivedla do vašeho hrabství.“

Benedictovo podezření bylo správné: energické, leč zdaleka ne obratné taneční kroky Emmina partnera způsobily pohromu na lemu jejích šatů, a jakmile série skončila, Emma hledala pomoc u starého majordoma Ashwortových.

Vrhl na ni chápavý otcovský pohled a doprovodil ji ze salonu.

„Nic si z toho nedělejte, slečno Emmo,“ uklidňoval ji, když ji vedl přes honosnou vstupní halu do malého salonku. „Počkejte tu a já vám pošlu Mary. Přišije vám to, než byste mrkla okem.“

Když Emma osaměla, pohodlně se usadila v jednom křesle a se zájmem se rozhlížela po pokoji. Tady nebyla žádná elegantní kanapátka potažená hedvábím ani ušlechtilé sheratonské židle, jaké byly rozestaveny po obvodu salonu, kde se konala slavnost. Pouze jedna staromódní pohovka s nízkým opěradlem, obložená kupou polštářků, a tři mírně ošoupané ušáky. Tuto místnost nepochybně používali členové rodiny, když zrovna neměli hosty, jako místo k odpočinku a příjemnému večernímu posezení.

Jakmile se opět otevřely dveře, Emma si přestala všímat prochozené předložky před krbem a pohlédla na Mary, která měla oči vykulené nevěřícím údivem.

„Tak vážně jste to vy, slečno Em! Já jsem tomu ani nechtěla věřit, když mi starý Troughton vykládal, že mám jít přišíít utržený podsazení, a zrovinka vám.“

Emma se neubránila úsměvu nad tím trochu bezelstně neomaleným prozrazením.

„Vždyť ani mně se nechce věřit, že jsem v tomto domě jako host, Mary,“ přiznala se. „A ty šaty mi přišlápl pan plukovník Meecham.“

Mary, která přiklekla, aby zjistila rozsah škody, jenom zvedla oči k nebi.

„Člověk by si myslel, že takový dědula by už dávno měl nechat poskakování po parketu. A jenom doufám, že nevyzve zase k tanci slečnu Clarissu. Té roztrhl šaty loni při vánoční taneční zábavě. Ale jak ta kvůli tomu vyváděla! Jenže,“ Mary pokrčila rameny, „já bych

řekla, že dobře se jí stalo. Ta přece vůbec neměla tancovat, když chudák její tatínek nebyl pod drnem ještě ani půl roku.“

Pokud šlo o Clarissu Ashworthovou, Emmin zájem o ni byl v nejlepším případě vlažný. Ale nechtěla promarnit příležitost, která se přímo nabízela, aby při opravě šatů vyzvěděla něco, co by mohlo být prospěšné Benedictovi.

„Se slečnou Clarissou to asi není vždycky právě lehké, vid', Mary?“

„Někdy dovede být pěkně protivná, to vám tedy povím. Ale není zas až tak hrozná, jak to o ní někteří říkají... teda když je po jejím.“

Emma se zase musela pousmát nad přímočarostí mladé komorné. „Vlastně se divím, že jsi ještě tady. Tohle dobou už jindy býváš doma, ne?“

„Ale to já jsem tu dycky, když mají páni hosty, slečno Em. Slečna Ashworthová teďko tady má na návštěvě bratrance, pana Cedrika, i s rodinou. Tak tady budu až do příštího úterka, než odjedou.“ Na chvilku ustala v šití a vrhla na Emmu rychlý pohled. „Víte co, potřebovali bysme tady víc lidí, slečna Isabela by měla najmout další síly. Jednou za čas dycky pozve pár ženských z vesnice na výpomoc, ale to je málo, byla by tu zapotřebí eště aspoň jedna služka a jeden lokaj.“

To byla přímo ideální situace k nenápadnému zapředení hovoru, a Emma ji ihned využila. „No jistě! Vzpomínám si, že paní Wrightová se o něčem takovém zmínila. Tak slečna Ashworthová nenajala nikoho místo té mladé služky, která tady přišla o život?“ Tentokrát se odpovědi nedočkala, tak na to šla z jiné strany. „Ale v tomto domě se to v posledních měsících se hodně změnilo, ne, Mary? Myslím jako po smrti lorda Ashwortha, po – hm – nehodě – té mladé služebné, a pak ještě přišla o život chudák slečna Spearsová. Musí vám to tu teď připadat takové prázdné.“

„To teda jo. Ale slyšela jsem, že prej slečna Spearsová napsala slečně Isabele, že už se sem nevrátí a že zůstane u sestry v Londýně. Teda ne že by mě to překvapilo.“ Mary vrhla rychlý pohled přes rameno a polohlasem dodala: „Jednou jsem náhodou slyšela slečnu Spearsovou, jak se bavila se Sally. Sally jí říkala, že tady dlouho nezůstane, protože má přijít k nějakým penězům. A slečna Spersová

na to, že ona tu taky nebude a že si hledá nový místo. Ale kdo měl Sally odkázat ty peníze, to teda nevím. Její táta byl jenom podruh, zrovna jako můj. Sally mu vedla domácnost, než umřel. A kdyby měla nějaký bohatý příbuzný, přece by šla bydlet k nim, to dá rozum, ne, místo co by šla do služby. Já si teda myslím, že se jen tak vytahovala.“

„Ano, možná máš pravdu,“ přisvědčila Emma, ale přece poukázala na skutečnost, že to bylo zvláštní, že se slečna Spearsová najednou rozhodla odejít, když byla ve službách Ashworthových tolik let.

„No jo, to byla taková praštěná stará panna, a ne že ne! V jednom kuse šmejdila po domě a člověk nikdy nevěděl, kde zrovna je. Vzpomínám si na jeden případ: loni koncem léta vycházela slečna Isabela z knihovny, kde mluvila se správcem, a nachytala slečnu Spearsovou, jak se ochomýtá v hale blízko dveří. Pěkně se do ní pustila, to vám teda řeknu. Přitom slečně Isabele to vůbec nebylo podobný. Normálně mluví potichu a je skoro dycky klidná, ale tenkrát teda nebyla.“

To je zajímavé, pomyslela si Emma, ale nahlas řekla: „Třebas se slečny Spearsové to ostré pokárání dotklo, a tak se rozhodla, že odsud při první příležitosti odejde.“

„Jo tak to vám nepovím.“ Mary zapošíla poslední steh, pak ustříhla nitku a vstala. „Ale něco vám řeknu: slečna Ashworthová už není jako bývala, co její bratr umřel. A vím určitě, že neměla žádnou radost, když se dověděla, že dědit nebude ten její bratranec, pan Cedrik.“ Mary opět vrhla opatrný pohled přes rameno směrem ke dveřím. „Jen tak mezi námi, slečno Em, řekla bysem, že slečna Ashworthová si myslela, že si slečna Clarissa veme syna pana Cedrika. Povídalo se o tom už kolik let. Víte, slečna Ashworthová měla dycky velkou starost, aby se neteri dařilo co nejlíp. Takhle starat by se o ni nedokázala snad ani její vlastní ma –“ Mary se zarazila v půli slova, když se otevřely dveře a vstoupila sama slečna Ashworthová.

Jakmile zjistila, že naléhavá oprava šatů skončila, poslala služebnou pryč a obrátila se na Emmu. „Jsem tu na příkaz pana Grantleyho, slečno Lynnová. Přál si, abych vám připomněla, že jste mu slíbila první valčík, a ten má za malou chvíli začít.

Pan Grantley je opravdu nesmírně šarmantní,“ pokračovala a k Emminu překvapení ji doprovázela z pokoje a uprostřed haly se zastavila, čímž Emmu donutila, aby stanula také.

„Znáte se s panem Grantleyem už dlouho?“

„Teprve ode dne, kdy se ubytoval u nás v hostinci, madam.“

„Život v hostinci vám asi musí připadat hodně odlišný od způsobu života, jakému jste přivykla na vikářství, vidíte, moje milá,“ poznamenala slečna Ashworthová, čímž prozradila, že se někdy v průběhu večera obtěžovala něco zjistit o tomto nečekaném hostu.

Ale odkud se bere ten nečekaný zájem? divila se Emma. Vždyť za celých minulých pět let Isabela Ashworthová neprojevila sebemenší zájem se s ní lépe poznat. Dokonce s ní neprohodila ani slovo, když byly společně v neděli na mši!

„Opravdu, nesmírně odlišný, madam.“

„Máte teď asi plné ruce práce, když se vám v hostinci ubytovali dva hosté.“ Na vysokém, inteligentním čele se objevily vrásky. „Jen se trochu divím, proč se pan Grantley rozhodl pro ubytování v hostinci, když mohl jít bydlet k Lavinii Hammondové. Přece jsou dobří přátelé, ne?“

„Určitě se znají, madam, ale myslím, že bych to měli upřesnit: Lavinie se přátelí se sestrou pana Grantleyho, lady Fenchamovou.“

Ačkoliv se hostitelka s tímto vysvětlením zdánlivě pokojila, Emma přesto zůstávala ve střehu, protože Isabela z ní stále nespouštěla pátravé černé oči. „Stejně dost dobře nechápu, co ho zavedlo do tohoto koutu světa. Takové elegány a lvy salonů člověk spíše najde v Londýně ve víru společenské sezóny.“

Emma nevěděla jistě, jestli Benedict podezírá některého z obyvatel Ashworth Hallu, že by měl něco společného se smrtí doktora Hammonda, ale jedno jí bylo jasné: kdyby chtěl, aby Isabela Ashworthová znala skutečnou příčinu jeho pobytu, mohl se jí svěřit toho večera, kdy byl u ní na večeři. Je tedy zřejmé, že i nepřál, aby to věděla.

„Ale madam, on vám neřekl, když byl onehdy u vás na večeři, že podnikají se synovcem vlastivědnou cestu po venkově za různými pamětihodnostmi? Mám dojem, že mají v plánu brzy odjet do

Somersetu,“ zaimprovizovala Emma pohotově a sama se musela v duchu divit, kdy a kde se naučila tak přesvědčivě lhát.

Opět se zdálo, že je hostitelka s vysvětlením spokojená, protože lehce pokývla hlavou a zamířila k salonu, kde obě ženy našly předmět své diskuze, jak už je vyhlíží poblíž vchodu.

„Tak vám ji vedu, pane Grantleyi, jak jsem slíbila,“ oznámila Isabela a Benedictovi se na rtech okamžitě objevil neodolatelný úsměv, který pokaždé rozbušil Emmino srdíčko.

„A vidím, že všechno už je v nejlepším pořádku,“ odpověděl Benedict s lehkou úklonou k hostitelce a pak už Emmě nabídl rámě.

„Nepokoušela se náhodou před chvílí naše vážená hostitelka vytáhnout z vás, proč jsem v tomto hrabství, drahoušku?“ otázal se Emmy, jakmile osaměli, a Emma užasla.

Jeho důvtipnost občas až naháněla hrůzu, to si Emma musela přiznat. Už ji také napadlo něco hrozného: jestli svým mimořádným intelektem nepronikl až do nejtajnějších zákoutí její duše. Potom potvrdila jeho podezření. „Ovšemže jsem jí nic neprozradila. Ale nevím, jestli se váš skutečný motiv podaří udržet v tajnosti ještě o mnoho déle. Kladete příliš mnoho otázek. Lidé asi brzy pojmu podezření.“

„Pokud se nemýlím, naše hostitelka už to podezření stejně pojala. Nepodceňujte ji, Emmo. Za tou chladnou a klidnou zdrženlivostí se skrývá bystrý intelekt a také bezohlednost a úskočnost.“

Nedostalo se jí už příležitosti zauvažovat nad tím, zda je toto hodnocení správné nebo ne, neboť muzikanti, najatí na tento večer, spustili k tanci a Emminy myšlenky se musely okamžitě vydat jiným směrem. Zaujali s Grantleyem základní postoj k valčíku.

Jakmile Emma ucítila, jak ji Benedict jednou rukou uchopil v pase a druhou vzal její prsty do své dlaně, rozběhl se jí puls zcela neovladatelně, ale byla pevně odhodlána neudělat si ostudu nějakým chybným krůčkem, a když začali kroužit sálem, soustředila celou svou pozornost na pečlivě uvázaný naškrobený nákrčník svého partnera.

„Máte okouzující temeno hlavy a dnes večer jste také mimořádně půvabně učená,“ ozvalo se nad ní

trošku pobaveně, „ale přesto si myslím, že pohled do vašich krásných očí by byl ještě příjemnější, moje drahá.“

Kdyby alespoň nepoužíval ta něžná slovíčka, když na ni mluví! Emma zvedla hlavu a zahleděla se do tmavě modrých očí, které tak snadno pobláznily její nezkušené srdce. A že je poblázněná, když si nezakáže tyto pocity, to jí bylo jasné. Blázen k neuvěření! Cožpak by mohli mít nějakou společnou budoucnost? Čiré šílenství na něco takového jen pomyslet.

„Copak je?“ Jeho pohled byl náhle zkoumavý. „Co se vám stalo, proč jste najednou rozčilená?“

„Ale ne, nejsem... nic se mi nestalo, vůbec nic!“ Pochybovačně zvednuté černé obočí jasně naznačovalo, že toto ujištění Benedicta ani zdaleka nepřesvědčilo. „Jestli vám připadám trochu nervózní, tak to jen proto, že si dávám pozor, abych vám nešlápla na palec. Řekněte mi,“ pokračovala rychle, aby mu zabránila v dalším vyptávání, „už jste tančil s největší kráskou na dnešním plese?“

„Právě s ní tančím.“ Usmál se, když viděl, jak Emmě stoupá do tváří výmluvná červeně. „Emmo, já v poslední době tančím málo, a s rozmazlenými spratky vůbec ne.“

Nepředstírala, že by neporozuměla, a vrhla rychlý pohled ke Clarisse, která seděla v kroužku oddaných obdivovatelů. „Tím, co řekla, mě neurazila,“ prohlásila Emma. „Víceméně jsem něco takového čekala.“

„Buďte klidná, nic takového se už nebude opakovat,“ ujistil ji a sevřel rty do přísné čárky. Honem změnila téma a zeptala se, jestli se seznámil i s některými dalšími členy Ashworthovy rodiny.

Zatékal pohledem k jednomu rohu salonu, kde stál obtloustlý pán ve středních letech vedle křesla, v němž seděla sinavě bledá žena v přezdobených hnědofialových šatech. „To asi myslíte toho ohavného Cedrika Ashwortha, jeho nanicovatou, fádni ženu Carolinu a jejich nepříjemného synáčka Cedrika.“ Zvedl obočí. „Smím se zeptat, proč se o ně zajímáte, láska moje?“

Opět se snažila ignorovat to něžné oslovení a vypověděla mu všechno, co se před chvílí dozvěděla. Kupodivu se na ni Benedict podíval skoro káravě.

„Já jsem vás sem nepřivedl proto, abyste zpovídala služebnictvo, a od této chvíle s tím také přestanete,“ řekl tónem nesnášejícím odmluv. „Jste tady proto, abyste se bavila, děvče moje.“

Ačkoli ji zase podráždil jeho diktátorský tón, ani v nejmenším nebylo obtížné tohoto rozkazu uposlechnout. Totiž až příliš brzy, jak se Emmě alespoň zdálo, zase seděla v pohodlném kočáře a všichni mířili k domovu.

Lavinie ani Debora příliš neprotahovaly loučení a zdálo se, že Harry se už také těší do postele, protože jakmile vstoupili do jídelny v hostinci u Ashworthského erbu, kde nechala nějaká pozorná duše rozsvícenou lampu, vzal si jednu nachystanou svíčku, zapálil ji a ihned Emmě a Benedictovi popřál dobrou noc.

Jakmile jim nad hlavami dozněly jeho kroky v chodbě v prvním patře, hostinec najednou podivně ztichl a Emma si byla intenzivně vědoma Benedictovi upřeného pohledu, kterým ji sledoval z profilu. Nikdy nepociťovala sebemenší rozpaky, když s ním byla o samotě, a v rozpacích nebyla ani nyní. Přesto se atmosféra po Harryho odchodu jaksi změnila, jako by byla nabitá něčím přímo hmatatelným.

„Myslím, že je čas, abychom si také šli lehnout, pane,“ řekla a natáhla se, aby zastrčila zástrčku na dveřích, ale Benedict ji za ruku chytil a pevně stiskl.

„Ne, ještě ne,“ odporoval a v jeho příjemném hlase se ozval jakýsi neznámý, zastřený tón. „Nejdřív vám musím říct, co mám na srdci.“

Vzal Emmu za ramena a obrátil si ji přímo tváří k sobě; přitom jí sklouzl z ramen šál, což jí připomnělo politováníhodné opominutí z její strany. „A já vám také chci něco říct, pane. Za prvé bych vám ráda poděkovala za snad nejkrásnější večer, jaký jsem kdy zažila.“

„To byl jen první z mnoha, jak doufám.“

O tom Emma velmi pochybovala. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by ji Ashworthovi ještě někdy poctili pozváním, ale rozhodla se, že na to nebude reagovat.

„A za druhé vám musím poděkovat za ten nádherný šál. Schovám si ho na památku.“

„To je jen první z dárků, jimiž vás míním zahrnout, slečno Emmo Lynnová.“

Zdálo se jí, že se musela přeslechnout, a pomalu k němu zvedla oči. Téměř ji zamrazilo, když spatřila hloubku neskonalé něžnosti zračící se v té dvojí temně modré propasti, pak se těžká víčka sklopila

a zakryla ten žár, v němž její srdce tálo, a ocitla se bez odporu v objetí dvou silných paží.

Pokud jí hlavou bleskla myšlenka, že by to neměla nechat zajít příliš daleko, rychle ji opět zahнала. V okamžiku, kdy se jeho rty setkaly s jejími, stala se náhle kořistí dosud nepoznané a rychle rostoucí žádosti. Nevěděla, odkud se tato potřeba zrodila; vyvěřela nečekaně a zcela se zmocnila vlády nad jejím tělem i myslí. Když ji poté Benedict k sobě prudce přivinul, nepocíťovala ani v nejmenším, že by měla vzdorovat, a poddala se sílícímu nátlaku jeho vášnivých rtů.

Ze svého prvního setkání s mužskou vášnivostí zůstala bez dechu a poněkud omámená, ale ne natolik, aby nerozpoznala vítězný lesk v jeho očích a tón uspokojení v hlubokém, příjemném hlase. „Tohle vám snad něco odhalilo, ne, slečno Emmo Lynnová?“

Benedict bez nejmenších problémů rozpoznal v jejím výrazu omámený úžas i nesmírné rozpaky. Znovu ji k sobě přitáhl a přitiskl si ji na prsa, aby ucítila mocný tlukot jeho srdce, srdce, které nyní již nezapíralo, že náleží jí.

„Ano, miluju tě, Emmo Lynnová,“ potvrdil, když k němu vzhledla neschopna slova. „Věř mi, i mě samotného to nemálo překvapilo, když jsem zjistil, že jsem podlehl citu, o němž jsem se domníval, že ho ani nejsem schopen.“ Zlehounka jí přejel rty po čele, na němž se stále zračil údiv. „A teď už jsem si jistý, že ty mě také miluješ, tak prosím nepokaž tuto nezapomenutelnou chvíli tím, že to budeš popírat.“

Neubránila se úsměvu. Jistě, měl nepochybně v povaze trochu povýšenosti, ale zdálo se jí, že to jen zvyšuje jeho půvab. „Nic tak pošetilého by mě ani ve snu nenapadlo,“ ujistila ho a pocítila nesmírnou úlevu, že se konečně může přiznat ke svým citům, které s takovou námahou dosud skrývala. Zvedla ruku a pohladila ho po tváři. „Ano, miluju tě, Bene. Ale seběhlo se to tak rychle, že jsem z toho ještě celá zmatená. Nikdy bych nevěřila, že se dá pocítit něco takového po tak krátké známosti.“

Odpovědí jí byl radostný smích, v němž byla navíc nepopíratelně něžná nota. „A já jsem nikdy nedoufal, že najdu dívku, která by tolik odpovídala tomu, co si moje srdce žádá. Ale našel jsem ji a už ji nepustím.“ Zadíval se do tváře, která jasně vyjadřovala vše, co

potřeboval vědět. „Dovolíš mi, abych se o tebe postaral? Odejdeš odtud a svěříš svou budoucnost do mých rukou?“

Otevřela ústa k odpovědi, kterou si tolik přál slyšet, avšak zarazila se, protože odněkud seshora se ozvalo klapnutí dveří a po něm zašeptaný dotaz, jestli je tam Emma.

Ačkoli byl trochu rozladěný tím špatně načasovaným vyrušením, Benedict se musel napůl usmát. „Ano, Martho. Je tady a už jde nahoru.“

To ji zřejmě uspokojilo, protože nejdřív zmizelo světlo z podesty a pak se ozvalo klapnutí zavíraných dveří. „Tahle žena by byla perfektní gardedáma,“ zabručel Benedict, když jim zapaloval svíčky. „Ale možná je to jen dobře, že mi tím připomněla, že jsem se narodil jako džentlmen.“

Podal Emmě jednu svíci a zlehounka ji políbil na tvář. „Tak, teď si jdi lehnout, lásko moje, dokud se ovládám natolik, že tě pustím. Pohovoříme si zase ráno.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Když se Emma ráno probudila a vyhlédla z okna, připadlo jí, že nastává další dokonalý den časného léta. Avšak obláček štěstí, na němž předešlého večera vzlétla do své ložničky, se do rána když ne úplně rozplynul, přinejmenším získal povážlivé trhliny.

Poté co ulehla, ještě dlouho nespala, stále si v duchu vybavovala, co se odehrálo mezi ní a Benedictem, a žasla nad skutečností, že muž, kterého miluje, bez nejmenší pochyby také miluje ji. Znovu a znovu si vzpomínala na jeho vyznání lásky, láskyplně opakovala každé slovo, až ji nakonec napadlo, že pro její budoucnost není ani tak závažné to, co jí večer řekl, jako to, co se teprve říct chystá.

Obrátila se na záda, upřela nevidoucí pohled do stropu a těžce vzdychla. Teď se sama sobě divila, jak mohla být tak naivní a Benedictovu nabídku, že se postará o její budoucnost, si vykládat jinak než jako výzvu, aby se stala jeho milenkou. Co jiného ten jeho návrh mohl znamenat? Nabídku k sňatku? Sotva. Potřásla hlavou. Nebude přece tak hloupá, aby si sama něco namlouvala. Pokud smí vůbec doufat, že by mohla v jeho životě něco znamenat, může být nanejvýš jeho milenkou.

Nyní však před sebou měla velké dilema: ačkoliv Benedicta miluje, že se to ani vypovědět nedá, je připravena vzdát se všeho za to, aby mohla být s ním, dokud se jí nenabaží a nebude si za ni hledat náhradu? Je připravena vzdát se svých přísných morálních zásad? Je ochotna riskovat, že ztratí úctu a přátelství lidí, které má ráda? Jakkoliv je to těžké, musí se vypořádat se skutečností, že jestliže dovolí svým citům, aby převážily nad rozumem, bude nadosmrti vyděděná, všichni na ni budou hledět s opovržením a už nikdy se nebude smět objevit ve slušné společnosti. Ale snad ze všeho nejhorší byla trýznivá možnost, že i kdyby jejich vztah přetrvál, Benedict se s největší pravděpodobností jednoho dne ožení. Bude ochotna se o něho dělit s další ženou?

Při pouhém tom pomyšlení pocítila ohavný tlak v krajině žaludeční, ale přesto věděla, že nemá smysl si něco zastírat. Není

rozumné snažit se zavírat oči před skutečností, že ji čeká bolestné rozhodnutí – buď se vzdá sebeúcty, nebo bude riskovat, že navždy ztratí muže, kterého miluje.

Odhodila pokrývku stranou, vyskočila z postele a rychle se umyla a oblékla. Ještě si upravila vlasy do úhledného uzlu a pak se na sebe podívala v dlouhém zrcadle. Všední šaty vypadaly ošuměle ve srovnání s krásnou hedvábnou róbou, kterou na sobě měla minulý večer. Kdyby se stala Benedictovou milenkou, jiné než krásné šaty by nenosila. Bohatí pánové, alespoň tak to slyšela, se nikdy nezdráhali sáhnout hluboko do kapes, jen aby jejich rajští ptáčci byli pěkně ošacení. Ale toto pomýšlení jí kupodivu nepřineslo žádnou radost. Nestála o šperky, kočáry ani drahé oblečení. Hmotné statky pro ni nikdy mnoho neznamenaly a patrně ani nikdy nebudou.

Vklouzla do botek na nízkém podpatku a vyšla / ložnice. Když vstoupila do jídelny, Lucy k jejímu překvapení vycházela ze soukromého salonku s kupou špinavého nádobí na tácu.

„Propánajána!“ vykřikla Emma s pohledem na pendlovky v koutě. „To by mě ve snu nenapadlo, že panové budou vzhůru tak časně.“

„Jenom pan Harry. Vstal už před hodinou a chystá se, že půjde na ryby k siru Lionelovi,“ oznamovala Lucy a pokračovala do kuchyně, kde už se Martha zaměstnávala přípravou na pečení.

Když obě dívky vstoupily, pohlédla na ně udiveně, že vidí za Lucy i Emmu.

„Ale já jsem tě tak brzy dneska nečekala, zlatíčko. Proč sis trochu nepřispala? Musíš být po všerejšku přece unavená.“

„Tak jaké to bylo?“ vyzvíдалa Lucy, celá se třesouc zvědavostí. „Měly všechny dámy krásné šperky? A tančila jsi a pila šampaňské?“

„Ovšemže, ale ne současně. Byly tam skoro všechny lepší rodiny z celého okolí.“ Nedokázala potlačit Ironicky pobavený úsměv. „To víš, že pár lidí zvedalo obočí, když jsem se tam objevila.“

„Asi si mysleli, že si tě pan Grantley vydržuje,“ řekla Lucy s větší dávkou upřímnosti než taktu, čímž si ale vysloužila nevlídný pohled od své zaměstnavatelky.

„Ovšemže si nikdo nic takového nemyslel!“ vyštěkla Martha. „Každý, kdo má jen mozek v hlavě, musel poznat na první pohled, co Emma doopravdy je – opravdová dáma.“

Můj ty Bože! zaúpěla Emma v duchu. Nebohá Martha by byla zničená, zlomilo by jí to srdce, kdyby jen tušila, že osoba, kterou téměř považovala za dceru, by jen uvažovala o tom, že by se stala vydržovanou ženou. Co si má jen proboha počít?

„Jak vidím, zřejmě mě tu momentálně nepotřebujete, tak se půjdu před snídání na chvilku projít,“ oznámila a rychle zamířila ke dveřím, než se jí Martha nebo Lucy stačily nabídnout, že půjdou s ní.

Potřebovala být sama se svými myšlenkami, ale brzy zjistila, že čím více o svém dilematu přemýšlí, tím méně je schopna se rozhodnout.

Zastavila se na chvilku u branky, kde onehdy s Benedictem stáli a dívali se na Ashworth Hall stulený v údolíčku, opřela se lokty o zvětralé prkno a bradu si podložila rukama.

Je to možné, že jsou to teprve dva krátké týdny, co Benedict přijel do jejich hostince? Měla pocit, že ho zná už celý život. A jak se za tu krátkou dobu její život změnil! Ani v nejbujnějších snech si nepředstavovala, že by někdy mohla vstoupit do Ashworth Hallu jako host. Většina lidí, kteří byli přítomni na včerejší slavnosti, s ní jednali jako se sobě rovnou, se svrchovanou úctou. Jenže bohužel s úctou by se musela navždy rozloučit, pokud by...

Zanechala pochmurných myšlenek, jakmile za sebou zaslechla zvuk blížících se kročejů, a když se obrátila, spatřila člověka, který byl zodpovědný za její současný duševní stav. Krácel svižně po pěšině a na rtech měl onen neodolatelný úsměv, který jí pokaždé rozbušil srdce, ale jen do té chvíle, než své rty přitiskl k jejím v dlouhém polibku, po němž už nemohla pochybovat, že ji Benedict považuje beze zbytku za svou.

„Tak tímhle jsem ti chtěl popřát, dobré jitro, miláčku.“ Vzal ji za ramena a podržel si ji od sebe na délku paží. „Martha mi řekla, že jsi šla na procházku.“ Jeho pronikavému pohledu, jímž zkoumal její tvář, neunikl trochu nejistý výraz. „Copak se stalo, lásko moje? Doufám, že sis to nerozmyslela, protože v tom případě ti oznamuju, že nic takového ti prostě nedovolím.“

Emma ani na okamžik nepochybovala, že to Benedict myslí vážně, a nyní, když byla v jeho blízkosti, musela si přiznat, že její pochybnosti se začínají do značné míry rozplývat. Benedict je jistě

vášnivý muž a určitě by ji navštěvoval často. Při jeho návštěvách ona bude prožívat závrtné štěstí. Ale jaké to bude v těch nespočetných ostatních chvílích, ozýval se pochybovačný vnitřní hlas, kdy tam nebude, aby ji potěšil a dodal sil?

„Já – já myslím, že mi musíš nechat přece jenom trochu času na rozmyšlenou, Bene. Je to velmi závažný krok a bude mimo jiné znamenat, že tady zanechám všechny své přátele.“

„Pro mne je to taky závažný krok, moje milá,“ řekl, čímž ji nemálo překvapil. „Ale tak daleko zase nebudeš. Vždyť Hampshire je hned sousední hrabství. Budeš moci navštěvovat Marthu a Samuela, jak často si budeš přát.“

„Hampshire?“ Ani se nepokoušela skrýt svůj úžas. Bez mučení by přiznala, že nemá potuchy, jak to ve vznešené společnosti chodí, ale jaksi předpokládala, že takoví pánové se se svými milenkami obvykle vídají v nějakém diskrétním domě v hlavním městě. „Ale já jsem myslela, že budeš chtít, abych žila v Londýně.“

„To také, v jistých obdobích v roce. Ale většinu času budeme bydlet ve Fairview.“

Ted' už byla Emma úplně s rozumem v koncích, což bylo jasné z jejího výrazu i z nejistého hlasu, když se otázala: „Chceš říct, že by sis přál, abych žila s tebou ve tvém domě na venkově?“

Ted' byl pro změnu zase náramně udivený on. „No ovšem, ty hlupáčku! Kde jinde myslíš, že by měla být žena, než svému manželovi po boku?“

„M-manželovi?“ zakoktala Emma a málem jí klesla čelist jako nějakému prostřáčkovi. „Ale já jsem myslela...“ Dál už ze sebe nedokázala vypravit ani slovo a prudce se zarděla, což ovšem pronikavému Benedictovu zraku neuniklo.

„No... co sis myslela?“ mámil z ní a bedlivě si ji měřil přimhouřenýma očima. Najednou ho téměř omráčilo, když vytušil, co měla na mysli. „Doufám, že tě nenapadla tak nesmyslná myšlenka, že ti nabízím, aby ses stala mou milenkou?“ Výmluvnou odpověď mu bylo ještě temnější zardění. „Ty bys ale zasloužila, Emmo Lynnová! Dovol, abych tě ujistil, děvče moje, že pravý džentlmen by po mladé ctnostné dívce nikdy nic takového nechtěl.“

Když spatřil drobné bílé zoubky, jak koušou v rozpacích krásně tvarovaný spodní rtík, opustil pózu předstíraného pobouření. „A ty bys bývala ochotná stát se mou milenkou, Emmo?“

Občas dovedl být nemilosrdně přímý. Pohlédla na něho zpod dlouhých řas. „Jistě jsem o té možnosti vážně uvažovala,“ přiznala. „Ale sňatek? Bene, jsi si opravdu jistý? Vždyť se známe teprve tak krátce...“

„Jsem si jistý svou láskou, Emmo.“ Přitáhl si ji zase k sobě. „A vím, že mne také miluješ. Proč bychom měli čekat? Jediné, co potřebuji vědět, je, jestli budeš chtít velkou svatbu v Londýně, nebo dáš přednost tichému obřadu ve vesnickém kostelíku poblíž Fairview?“

Opojně štěstí té chvíle uvedlo její mysl do takového stavu, že nebyla schopna normálně uvažovat. „Snad raději malou, tichou svatbu.“

„Výborně, protože takové dávám přednost i já. Můžu to všechno zařídit rychle, jen co budu hotov lady s tou záležitostí.“ Zase si ji podržel kousek od sebe. „Musím dokončit úkol, k němuž jsem se zavázal kvůli Lavinii, ale hned jak to skončí, odcestuji do Londýna pro povolení arcibiskupa z Canterbury, které nám umožní uzavřít sňatek bez ohlášek kdykoli a kdekoli, a můžeme se vzít třebas okamžitě. Na svatební cestu pojedeme do Paříže a na podzim objedeme všechny přátele a členy mé rodiny. Tak co tomu říkáš?“

„Je to naprosto dokonalé,“ zašeptala, opět zavalena pocitem blaženosti. „Všude to bude dokonalé, pokud se mnou budeš ty. Bene.“

Za tento projev zdravého rozumu ji opět odměnil polibkem. Potom ji vzal za ruku a vedl ji po úzké pěšině na dvůr hostince, kde k Emmině překvapení Benedictův podkoní právě zapřahal ušlechtilé čtyřspřeží do kočáru.

„Ty někam odjíždíš?“

„Bohužel budu pár dní pryč, možná týden, ale doufám, že déle ne.“ Pohlédl na ni a náhle se zatvářil ustaraně. „Velice nerad od tebe odjíždím, Emmo, zvláště nyní. Ale jsem odhodlán rozluštit tajemství zahalující smrt doktora Hammonda. A mám takový dojem, že odpověď by se mohla nalézat v jedné vsi ve Worcestershire, odkud

pocházela ta mladá služebná Sally Prichardová, což jsem nedávno zjistil, když jsem byl u její sestry.“

„V tom případě samozřejmě musíš jet,“ souhlasí –

la a snažila se ze všech sil, aby nebylo znát, jak jí zklamaná. „Kdybys ti tak mohla být v něčem nápomocná.“

„Můžeš, moje milá.“ Promluvil něžným tónem, tak že Emmu trochu překvapilo, když si všimla podrážděného výrazu v jeho očích. „Ten můj zatrápený synovec se dal na rybaření, jak jsem se doslechl, takže tě musím pověřit, abys mu ode mě něco vyřídila. Od sira Lionela jsem se dozvěděl, že každým dnem očekávají příjezd Richarda Ashwortha. Jestli přijede, až tady nebudu, chtěl bych, aby Harry na chvíli upustil od svého koníčka a spřátelil se s ním, aby mohl na mladého Ashwortha trochu dohlížet.“

Důvod byl jasný. „Ty si tedy myslíš, že mu hrozí nějaké nebezpečí, vid’?“

„Ano, myslím že ano, pokud je moje podezření správné,“ odpověděl pochmurně a pak ještě naléhavě dodal: „Ještě o něco tě chci poprosit, lásko moje. By bych rád, kdybys prozatím o našem zasnoubení nikomu neříkala. Mám pro to své důvody, které ti sdělím po návratu.“

Ohlédl se a viděl, že kočí nasedá na kozlík. „Ale teď už se musím rozloučit a odjet, jestli mám větší část cesty stihnout, než se setmí.“

Emma si dobře všimla znepokojeného výrazu, s nímž nasedal do kočáru. Ještě naposledy mu zamávala a zůstala stát na dvoře, dokud kočár nezmizel. Byla přesvědčená, že Benedicta něco hluboce trápí, a je to ještě něco jiného než starost o blaho a bezpečnost nového lorda Ashwortha. Jistě se jí se vším svěří, až se vrátí. A do té doby, jak alespoň tajně doufala, už si zvykne na myšlenku, že jakkoli to bylo zpočátku zcela nepravděpodobné, bude odměněna splněním největšího přání svého srdce – že se brzy stane paní Grantleyovou.

Odpoledne již značně pokročilo. Emma právě aranžovala růže do široké vázy, když ji přišla navštívit Debora, která přinášela také dva dopisy pro Harryho.

„Tak já mu je nechám u tebe, Emmo,“ řekla, když se dozvěděla, že mladý pan Fencham je ještě někde se sirem Lionelem, a posadila se ke

stolu. „Jeden je myslím od jeho otce a ten druhý zřejmě přišel na jeho londýnskou adresu, a tak ho za ním otec posílá. I když za nic na světě nedokážu pochopit, proč si lord Fenham myslí, že jeho syn bydlí u nás.“

Jelikož minulý týden v průběhu té příjemné večeře, kterou pořádala, Lavinie Emmě soukromě sdělila, že její dcera o skutečné příčině Benedictova pobytu v Ashworth Magna nemá tušení, dávala si Emma velký pozor, aby se před přítelkyní nějak nepodřekla. Debora byla žalem úplně zničená, když její otec zemřel, protože se měli moc rádi. Teprve nyní se začínala z té rány trochu vzpamatovávat, takže bylo jen pochopitelné, že Lavinie nechtěla dceru opětně rozrušovat neustálým připomínáním tragédie, která tak neblaze zasáhla jejich životy.

„Myslím, že to byla celkem přirozená domněnka, když vy s maminkou patříte mezi blízké přátele jejich rodiny, a lord Fenham věděl, že jeho syn odjel do této části Anglie.“

„Hm, asi máš pravdu,“ připustila Debora, ale v krásných hnědých očích se stále zračily pochybnosti. „Stejně mi to nejde do hlavy, proč sem vůbec jezdili. Vždyť přece existuje mnohem víc za –

jímavějších míst, a jsou tady už taky dosti dlouho. Všechny pamětihodnosti si snad už museli dávno prohlédnout.“

Jelikož se tentokrát žádné odpovědi nedočkala, pohlédla na Emmu, která pokračovala v aranžování květin a pobrukovala si k tomu nějakou veselou melodii. „Ty jsi dneska ale jako sluníčko.“

Emma se to nepokoušela popřít. Strašně ráda by se s přítelkyní podělila o tu úžasnou novinu, ale jelikož dala své slovo, že to zatím nikomu nepoví, zdržela se toho a jenom řekla, že má plno důvodů ke spokojenosti. Včera na té slavnosti se výborně bavila a dobrá nálada jí ještě vydržela.

„Ano, bylo to moc hezké,“ souhlasila Debora, ale pak vrhla na přítelkyni zkoumavý pohled. „Ale stejně si říkám, jestli by ses tak výborně bavila, kdyby tam nebyl pan Grantley.“

„Milá zlatá, kdyby tam nebyl pan Grantley, nebyla bych tam ani já,“ pohotově odpověděla Emma. „Nezapomeň, že to byl právě on, kdo pro mě vymámil pozvání na tu oslavu.“

„No, to je taky pravda,“ opět připustila Debora, ale pak si uvědomila, že v hostinci panuje nezvyklé ticho. „Kde vlastně všichni dneska jsou? Snad tady nejsi úplně sama?“

„Kdepak. Samuel je nahoře a odpočívá. Zase se namohl, když stěhoval do sklepa ty těžké sudy, a teď mu dávají záda co proto. Josh jel s Marthou a Lucy velkým vozem do Salisbury, protože potřebujeme doplnit zásoby. Harry, jak už jsem se zmínila, někde rybaří u sira Lionela, a Ben... tedy pan Grantley musel náhle odcestovat v nějaké naléhavé záležitosti.“

„Zdá se mi, jako by se vracel,“ poznamenala Dehora, když zaslechla hrčení kočárových kol, které náhle ustalo, jak vůz zastavil.

Emma ale věděla, že není pravděpodobné, že by to byl Benedict, a tak zamířila do jídelny právě ve chvíli, kdy do hostince vstupoval vysoký muž, kterého předtím nikdy neviděla. Byl mladý, nemohlo mu být víc než takových dvacet pět nebo dvacet šest let. Byl rozhodně velmi pohledný a hustá hříva plavých vlasů ještě zvýrazňovala barvu zdravě opálené pokožky.

„Přeji dobrý den, madam.“ Hlas měl podobně hluboký a sytý jako Benedict, ale kromě toho v něm byl i slyšet nepatrný, avšak snadno postřehnutelný jiný přízvuk. Hned jí blesklo hlavou, kdo by to asi mohl být, a polekala se. „Slyšel jsem, že bych ve vašem zájezdním hostinci mohl dostat ubytování.“

„Ovšem, volný pokoj máme, pane,“ oznámila i rychle se snažila srovnat myšlenky. „Smím se zeptat, jak dlouho se asi zdržíte?“

„To vám zatím nedokážu říct.“ Usmál se a odhalil rovné bílé zuby. Ten úsměv byl podle všech měřítek oslnivý a poněkud jí připomněl úsměv jiného džentlmena. „Myslím že nejméně týden, i když mé plány jsou v tomto stádiu ještě nejisté. Znamená to pro vás nějaký problém?“

„Ani v nejmenším, pane...“

„Ashworth, madam... Richard Ashworth.“

Deboře, která šla za Emmou do jídelny, se zcela nepodařilo potlačit výkřik překvapení. Tento zvuk upoutal pozornost mladého lorda na její přítomnost ve stínu, za což byla Emma nesmírně vděčná. Než zhodnotil půvabnou tvářinku a štihlou postavu její přítelkyně pronikavým pohledem jasně modrých očí a pak znovu pohlédl na ni,

Emma se natolik ovládla, že dokázala zakrýt výraz silného znepokojení.

„Jsem poctěna, že vás poznávám, vaše lordstvo.“ Působivě poklesla v kolenou a podala mu ruku, kterou Ashworth ihned uchopil a mírně stiskl. „Jmenuji se Emma Lynnová. A toto,“ dodala, pokynuvši rukou na nesměle se usmívající Deboru, „je moje velmi dobrá přítelkyně, slečna Hammondová.“

Když ke svému překvapení zjistila, že mladý lord přicestoval z Londýna v najatém kočáře a že s sebou nemá žádné služebnictvo, které by se o něho staralo, což ji překvapilo ještě víc, poručila kočímu poštovního dostavníku, aby vynesl zavazadla, a pak hosta zavedla do prvního patra. Naštěstí se nemusela o všechno starat dlouho sama, protože jen co zavedla lorda Ashwortha do jeho pokoje, který sousedil s pokojem Harryho, objevila se nahoře Martha a hned se ujala dalších povinností. Emma se mohla vrátit do jídelny, kde zastihla Deboru, jak upírá neobvykle zasněný pohled kamsi do dálky.

„Vidím, že na tebe lord Ashworth udělal dojem, milá kamarádko,“ řekla Emma škádlivě a pomyslela si, jak často asi v uplynulých dnech sama měla podobně nepřítomný výraz.

„C-co, co říkáš...?“ Debora se konečně probrala ze svého omámení. „Ano. Ten je ale hezký.“

Což byla pravda. Ale jakkoli to bylo podivné, říkala si Emma, když vyprovázela přítelkyni k hlavním dveřím, hezký vzhled mladého lorda jí nezpůsobil žádnou nepravidelnost srdečního rytmu.

Vrátila se do kuchyně a dívala se za Deborou, jak cupitá směrem k silnici, když vtom zahlédla Harryho seskakujícího z koně, kterého mu laskavě zapůjčil sir

Lionel na celou dobu pobytu. Honem vyběhla ven, aby s ním mohla prohodit pár slov beze svědků.

„Harry, zaplať Pánbůh, že ses vrátil! Já nevím, co si máme počít! Přijel lord Ashworth.“

Harry se zatvářil trochu překvapeně. „No a co? Co to má s námi společného?“

„Nic, samozřejmě že nic, jenom...“ Vzala ho za rukáv a odtáhla ho o kousek dál, aby ji neslyšel Josh, který si převzal koně a právě mu

odepínal sedlo. „Ben dneska ráno odjel do Worcestershiru. Prý se tam zdrží asi týden.“

„Co tam u všech čertů chce dělat, nenapadá tě nic?“

„Předpokládá, že tam objeví něco, co by mohlo vnést trochu světla do případu smrti nebohého doktora Hammonda. Ale to není v tuto chvíli podstatné. Než odejel, pověřil mě, abych ti něco vyřídila. Zřejmě si myslí, že Ashworthovi hrozí nějaké nebezpečí, a chce, abys na něho trochu dával pozor. Což by ale nemělo být tak těžké, protože lord Ashworth se ubytoval tady v hostinci.“

Harryho mírně překvapený výraz se změnil na přímo konsternovaný. „To je ale po čertech podivné, nezdá se ti? Proč nejel rovnou na Ashworth Hall? Koneckonců on je právoplatný majitel.“

„Ano, taky mi to připadalo divné,“ připustila. „Dokonce mě napadlo, jestli to není podvodník, který se za něho vydává, ale Martha se vrátila právě včas, aby mi ten nesmysl vyhnala z hlavy. Jen se na něho podívala, a hned řekla, že je to celý jeho otec, na kterého se samozřejmě dobře pamatuje.“

Emma se zamračila, protože si vzpomněla ještě na něco. „Vlastně nejvíc mě zarazilo, že přijel najatým kočárem a nemá s sebou vůbec žádné služebnictvo.“

Harry pokrčil rameny. „Na tom mi nic divného nepřipadá. Ben a já jsme přece udělali totéž. Taky jsme s sebou nebrali své osobní sluhy. A pokud jde o ten kočár... no, zřejmě si myslel, že v Ashworth Hallu bude kočárů plno a služebnictva samozřejmě taky.“

„Ano, možná,“ připustila. „Ale stejně si myslím, že je to divné, že se ubytoval tady. Budeš se ho muset na to zeptat.“

Harry se úplně zděsil. „No prosím tě, co je to za nápady, Em! Já přece za ním nemůžu jít a vyptávat se ho na takové věci! Vždyť ho ani neznám.“

Jeho námitky odbyla mávnutím ruky. „Právě proto se s ním musíš sprátně. Vlastně,“ dodala po chvilce přemýšlení, „je to štěstí v neštěstí, že se ubytoval tady. Tak bude mnohem snazší sledovat jeho pohyby Doufám, že dnes večer nevečeříš u sira Lionela?“ Nesmírně se jí ulevilo, když zavrtěl hlavou. „Výborně. Takže budeš mít skvělou příležitost, aby ses s ním seznámil. Ashworth si také objednal večeři.“

„V tom případě by bylo nejlepší, kdybys večeřela s námi,“ navrhl, ale Emmu tím uvedl do rozpaků.

„To udělat nemůžu, Harry! To by působilo hodně zvláštním dojmem!“

„Ale kdepak,“ odporoval. „Řekneme mu, že jsi Benova přítelkyně. Nakonec, vždyť je to pravda,“ dodal, když viděl, že se Emma chystá protestovat. „Nebo já už vím! Řekneme mu, že jsi blízká přítelkyně naší rodiny, nebo vzdálená sestřenice,“ pokračoval, protože se zřejmě pro tu myšlenku nadchl. „Jenže jsi trochu excentrická, a než bys přijala milodar od někoho z rodiny, raději ses nechala tady zaměstnat. A Ben přijel do Ashworth Magna, aby ti trochu promluvil do duše a pokusil se tě přemluvit, aby ses vrátila do náruče naší –“

„Přestaň, nech toho!“ skočila mu do řeči a ve tváři měla výraz nefalšovaného zděšení. Zvedla obě ruce na znamení, že se vzdává. „Dobrá, dobrá, poddávám se – budu s vámi večeřet. Ale kdyby náhodou bylo nezbytné vysvětlit mou přítomnost, nech to laskavě na mně!“

Jestliže si lord Ashworth ve skutečnosti myslel, že je dosti podivné, aby s ním u jednoho stolu zasedla k večeři mladá žena, o níž se domníval, že je nepochybně dcerou majitelů nebo někým z personálu, byl natolik slušně vychován, že si tuto domněnku nechal pro sebe, když se Emma toho večera k oběma mladým pánům v soukromém salonku připojila. Mnohem překvapivější ale bylo, že Martha proti tomu vůbec nic nenamítala. Zřejmě svou roli sehrála skutečnost, že se jí mladý muž okamžitě zalíbil, snad proto, že jí tolik připomínal zesnulého otce, na něhož měla Martha mnoho milých vzpomínek.

Pokud mladý Ashworth zdědil po otci i povahu, potom Emma dobře chápala, proč měla Martha bývalého lorda Ashwortha tak ráda, neboť v Richardově chování nebyla ani stopa po strojenosti a upjatosti a trval na tom, aby odložili všechny formality.

Emma mu s radostí vyhověla, ale přesto neváhala dodat: „Myslím, že si budeš muset zvyknout na svůj titul, Richarde, protože většina lidí bude trvat na tom, že tě budou chtít oslovovat, jak se sluší a patří.“

Bezstarostně pokrčil širokými rameny.

„To všechno bude záležet na tom, jestli tady zůstanu nebo ne. My u nás doma si na tituly moc nepotrpíme.“

„Mám tomu rozumět tak, že nemáš v úmyslu se natrvalo usídlit v Anglii?“ zeptala se Emma, když s s Harrym vyměnili udivené pohledy.

„V tomto okamžiku ještě žádné pevné plány ne mám,“ přiznal Richard zcela upřímně, čímž si získá Emmin nemalý obdiv.

Ať už to bylo vlivem vrozené nechuti ke zbytečné škrobenosti a formalitám, nebo díky tomu, že mu tak velice chutnalo jídlo i víno, to Emma nedokázala přesně odhadnout, ale Richard se vůbec nezdráhá rozhovět se o sobě a o svém předešlém životě, a tato nepřítomnost jakékoli upjatosti připadla Emmě jako nanejvýš milá.

Prekvapilo ji, když se dozvěděla, že se narodil v Anglii a žil zde déle než deset let. Poté co oba jeho rodiče tak nešťastně zemřeli při epidemii neštovic, by poslán zpět do Bostonu k zámožnému dědečkovi z matčiny strany, který zbohatl díky obchodování.

„Mám-li být upřímný, myslím, že nebýt toho, že můj děd loni zemřel, asi bych tady dneska neseděl. Ačkoliv,“ dodal s ironickým pousmáním, „právě on by jistě trval na tom, abych dostal svým závazkům, a musel bych sem odjet alespoň na čas, i kdybych se nakonec rozhodl, že zde nezůstanu.“

„Víš, Richarde, mně to stejně připadá hodně zvláštní, že ses teprve před několika měsíci dozvěděl, že jsi právoplatný dědic titulu i panství,“ řekl Harry, kterého tato skutečnost zaujala nejvíce ze všeho, co se právě dozvěděl. „Copak ses nikdy nesetkal s žádným ze svých příbuzných, dokud jste žili v Anglii?“

„Ne, nikdy. Jenom se pamatuju, že tatínek mi říkal, že má bratra a sestru, ale jinak o své rodině moc nemluvil, nebo aspoň ne přede mnou. Jednou snad řekl mému dědečkovi, že si moc nevází svého bratra, protože ho považuje za slabocha. A se sestrou se podle všeho vůbec neměli rádi. Dědeček mi vyprávěl, že když byl tatínek ještě chlapec, jednou prý přistihl sestru, jak týrala kočičku. Kočka ji předtím škrábla a Isabela ji chytila a zavřela do bedničky a potom do kočky šťouchala klackem prostrčeným dírou v bedně. Tatínek jí v tom chtěl zabránit, jenže byl o několik let mladší než sestra, bylo mu

tenkrát nanejvýš šest nebo sedm let. Isabela se na něho vrhla a zmlátila ho tím klackem. A otec jí to podle všeho nikdy neodpustil.“

Harry se zatvářil konsternované a zároveň trochu skepticky, ale Emma té historice uvěřila celkem ochotně, protože se jí před duševním zrakem vybavilo, jaký výraz včera večer na sebe na chvíli vzala tvář Isabely Ashworthové – mrazivý a nemilosrdný. Ne, určitě jí nedělalo potíží uvěřit, že je to pravda, a byla si téměř jistá, že kdyby byl Benedict přítomen, určitě by o pravdivosti toho vyprávění také nezapochyboval. Bylo víc než jisté, že Isabele Ashworthové nedůvěřuje; proč by jinak Emmu před ní varoval a řekl o ní, že je chladná a bezohledná?

Emma rychle změnila téma a navrhla Harrymu, že by ráno mohl vzít Richarda k siru Lionelovi, aby se s ním seznámil, a pak nechala oba mladíky, aby si spolu vypili portské a pohovořili si o něčem, o čem tak pánové hovořívají, když se necítí omezováni ženskou společností.

„Slečna Emma je opravdu moc fajn,“ poznamenal Richard, hned jak Emma odešla ze salonku. „To jsou všechny místní ženy tak pěkné na pohled?“

„Já bych řekl, že v průměru jsou asi tak stejné jako jinde,“ odpověděl Harry a měřil si svého nového známého přes okraj sklenice. „Ale pokud jde o Emmu, radil bych ti, aby ses u ní radši o nic nepokoušel.“

Jasně modré oči zamžikaly. „Vážně...? To jako abych ti neležl do zelí?“

„Propánakrále, to ne!“ vyvracel mu to honem Harry. „Tedy ne že bych neměl o Emmě to nejlepší mínění... je to vážně skvělá dívka, jedna z nejlepších!“ Zlomyslně se zachechtal. „Ale už se moc těším na den, kdy jí budu moct začít říkat ‚tetičko‘, protože jestli se úplně nemýlím, nebude to už trvat moc dlouho, než si můj milý strýc Benedict nechá nasadit manželský chomout. A musím dodat, že si ho nechá nasadit velmi ochotně a rád.“

Richardovi to trvalo jen chvílku, než tuto informaci vstřebal. „V tom případě se ani nepokusím o – ehm – neoprávněný vstup na území tvého strýce. Jsem si jistý, že to není jediné pěkné ženské stvoření v okolí.“ Náhle se rozpomněl. „Vlastně jednu moc pěknou dívčinu jsem

viděl, hned jak jsem sem přijel. Roztomilá tvářička, velké hnědé oči, tmavé vlasy a drobná postava, mně ani ne po ramena.“

„Aha! To byla určitě kmotřenka mé matky, Debora,“ zvolal Harry, který podle popisu bez obtíží poznal, o koho jde. „Jestli chceš, zítra tě seznámím s ní a s její matkou.“

Richard se se spokojeným, lenivým úsměvem natáhl pro portské. „Myšlenka na to, že bych v té vaší malé zemi zůstal, se mi začíná čím dál víc zamlouvat.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Emma byla spokojená, že do puntíku splnila Benedictovy pokyny, a v příštích dnech lorda Ashwortha klidně ponechala v péči Harryho. Ani v nejmenším ji nepřekvapilo, když viděla, že se oba mladí muži rychle spřátelili a že jejich přátelské pouto den ode dne sílí. A také ji nepřekvapilo, když se od Harryho, který jí každý den podával zprávu o jejich činnostech a pohybech, dozvěděla, že Richard nikdy neodmítne navštívit Hammondovy, kdykoli jedou kolem jejich domu z červených cihel, a že zvláště rád pobývá ve společnosti líbezné Debory. Co ji však poněkud zaráželo, byla skutečnost, že jeho lordstvo zřejmě neustále oddaluje okamžik, kdy se natrvalo přestěhuje na Ashworth Hall.

Kromě krátké návštěvy zámku onoho dne, kdy se ubytoval v hostinci, nejevil nejmenší zájem podívat se opět do sídla svých předků, ačkoli přijal písemné pozvání na večeři o tři dny později. Informoval ovšem svou tetu, že si přivede společnost přátel. A tak se stalo, že Emma, celá překvapená, opět cestovala kočárem s Lavinií a Deborou Hammondovými na Ashworth Hall.

„To jsem tedy nečekala, že tam ještě někdy pojedu na návštěvu,“ přiznala se, když se usadila vedle přítelkyně v elegantním kočárku, který pro ně laskavě poslal sir Lionel Brent.

„Já taky ne,“ přidala se Debora. „Stávají se z nás dámy velkého světa, vid’?“

Emma sledovala směr rozněžnělého pohledu své přítelkyně a spatřila Richarda, jak ujíždí vedle kočáru na koni najatém ze stájí v Salisbury a bezstarostně tlachá s Harrym.

Z toho, co jí hlásil Harry, Emma pochopila, že Richard docela rád jezdí s ním a sirem Lionelem po návštěvách různých rodin v kraji, a všude zřejmě zanechal ten nejlepší dojem. Tomu Emma ráda uvěřila, protože Richard byl nepopíratelně velmi pohledný mladý muž, přívětivý, zdvořilý a okouzlující. Zřejmě se mu v kraji také líbilo, avšak jestli se rozhodne zde zůstat jako trvalý člen místní společnosti, to byla zcela jiná otázka.

„Já jen doufám, že se Richard rozhodne se zde natrvalo usadit,“ prohodila. „Myslím, že by byl velkým přínosem pro místní společenství.“

Lavinii to zřejmě překvapilo. „A ty si myslíš, že to nemá v úmyslu?“

Emma pokrčila rameny, protože se nechtěla jednoznačně vyjádřit. „To já nevím. V každém případě musíte uznat, že se dvakrát nehrne, aby se ubytoval na zámku.“

„Já to celkem chápu, proč se mu tam nechce,“ překvapila Debora své společnice tímto prohlášením. „Vysvětlil mi to. Říkal, že se tam nechce usadit, dokud tam budou bydlet jeho teta a sestřenice.“

Emmu to dosti překvapilo a podívala se na Lavinii, co tomu říká a zda to může potvrdit, ale ta jenom klopila oči a najednou byla až nápadně zaměstnaná urovnáváním a přihlazováním sukně.

Ale, ale! říkala si Emma. To vypadá, že ta malá Debora je s mladým lordem Ashworthem náramně zadobře. Bylo by příjemné si představovat, že vztah se může prohloubit, a Emma si ani na chvíli nemyslela, že by se Lavinie pokoušela takové možnosti zabránit. Ale na druhou stranu znala tu paní natolik dobře, že si byla jistá, že Lavinie by se ani nepokoušela rozvíjejícímu se vztahu nějak napomoci, ale že by tomu nechala takříkajíc volný, přirozený průběh.

Je to moc smutné, říkala si Emma, když se zase zadívala z okénka kočáru, který právě projížděl bránou do rozlehlého parku obklopujícího Ashworth Hall, že Debora neměla příležitost zúčastnit se v Londýně společenské sezony, jak to bylo loni zkraje roku naplánováno. Debora se nejednou zmínila, že její kmotra, lady Fenchamová se velmi těšila, že ji na jaře uvede do společnosti. Všechny tyto plány se bohužel /hatily, když na podzim tak tragicky přišel o život ubohý doktor Hammond. A právě tehdy, uvědomila si nyní Emma, začala Lavinie vážně uvažovat, že by se s dcerou přestěhovaly do Bathu. Doufala zřejmě, že tam Debora bude mít větší šanci seznámit se s nějakým vhodným budoucím životním partnerem. Emma ani na chvíli nepředpokládala, že by si Lavinie pomyslela, že se jim nanejvýš vhodná partie objeví doslova na prahu. Usmála se. Ještě je možná trochu brzy na takové závěry, ale člověk nikdy neví!

Když kočárek zastavil, Emma zanechala mudrování a vešla s ostatními do domu. Harry kráčel po jejím boku, jako kdyby měl pocit, že by to jeho strýc od něho očekával. Emmu toto gesto, jímž dal najevo svou podporu, dojalo, ale zároveň si musela v duchu přiznat, že Harry, jakkoli je milý, je jen chabou náhradou za Benedicta. Tak hrozně se jí po něm stýskalo, víc, než by byla považovala za možné. Byl pryč ani ne týden, a jí to připadalo jako déle než rok. Kéž by se už vrátil!

Tentokrát její příchod naštěstí nevyvolal žádná zdvižená obočí. Dokonce i Clarisa se vzmožila na dosti přívětivé přivítání; zřejmě ji předem upozornili, že je žádoucí, aby se chovala zvořile. Jediný trochu trapný moment nastal, když přešli do jídelny. Cedric Ashworth se chystal zasednout do čela stolu, protože si na to od smrti lorda Ashwortha po čas svých návštěv Ashworth Hallu zřejmě zvykl. Teprve jeho sestřenice Isabela ho musela upozornit, že čestné místo nyní náleží skutečné hlavě rodiny. Když se na místo posadil Richard, rozhostilo se na chvíli rozpačité ticho, které ale sir Lionel pohotově prolomil nějakým žertem.

Emma byla ráda, když zjistila, že ji posadili k dolnímu konci stolu vedle sira Lionela, ale už méně ji potěšilo, že z druhé strany, po její levici seděl správce Ashworthových, Lucius Flint. Nejdříve si myslela, že ho pozvali ke stolu, aby nebyl počet hostí lichý, ale rychle si svou domněnku musela poopravit. Choval se naprosto přirozeně a uvolněně, jako by byl zvyklý jíst s rodinou, a ani v nejmenším se nerozpakoval zapojit do konverzace.

Isabela Ashworthová dokázala, že je zkušenou hostitelkou. Jakmile všichni dojedli výtečně připravené jídlo, vstala a vyzvala dámy, aby se s ní odebraly do salonu. Emma s překvapením zjistila, že se Isabela posadila vedle ní na pohovku, a netrvalo dlouho a padlo jméno pana Grantleyho. Isabela se ptala, kdy se asi má vrátit do Ashworth Magna.

„Byla jsem velmi zklamaná, když jsem se dozvěděla, že s námi dnes nebude večeřet,“ pokračovala, když se jí dostalo jen hodně neurčité odpovědi.

„Ale bylo to možná právě jen dobře.“ Emma si dávala velký pozor, aby nezradila Benedictovu důvěru. Ačkoli to nijak příliš nerozváděl,

bylo jí jasné, že Isabela Ashworthová je ten poslední člověk, který by měl být informován o jeho pohybech. „Kdybyste ho byla pozvala a on přišel, byl by nás u stolu lichý počet. Tedy přesně řečeno třináct – a o třináctce se přece říká, že je to nešťastné číslo, ne?“

Isabela jenom mávla hubenou rukou. „Takový problém by se dal lehko překonat. Doufám, že se pan Grantley vrátí už brzy. Je to tak inteligentní muž! Snad s námi po návratu ještě někdy povečeří.“

„Já se domnívám, že nemá v úmyslu být mimo příliš dlouho, protože to by snad vzal s sebou svého synovce. Ačkoliv vzhledem k nastalým okolnostem je to možná právě jen dobře, že se pan Fencham rozhodl, že tentokrát svého strýce doprovázet nebude. Zdá se totiž, že mezi ním a mladým lordem Ashworthem rychle vzniklo přátelské pouto.“

Emma ani na chvíli nezapochybovala, že by tato skutečnost Isabele unikla. Této ženě, jejíž slovo po mnoho let platilo v Ashworthově domácnosti jako zákon, uniklo jen máloco, tím si Emma byla jistá.

Snad to bylo její společenství a spolupráce s Benedictem, které způsobily, že Emma byla v posledních dnech mnohem pozornější a vnímavější, a neuniklo jí tedy několik zkoumavých pohledů, které hostitelka při večeři vrhala po stolovnicích rozesazených kolem tabule. A proto si Isabela patrně také všimla, že oči lorda Ashwortha často zabloudily směrem k jisté mladé dámě, i když věnoval patřičnou pozornost své sestřenici, která mu seděla po boku. Ano, říkala si Emma, Isabela si nemohla nevšimnout, že Richard se mnohem častěji díval na Deboru.

S touto myšlenkou se Emma zadívala na pohovku naproti, kde seděla Debora zabraná do rozhovoru s Clarissou Ashworthovou. Její přítelkyně Debora je nepochybně velmi hezké děvče. Avšak ve srovnání s Clarissou její krása přece jenom bledne. Většina mužů, o tom Emma ani na okamžik nezapochybovala, musela být oslněna nevšedním půvabem slečny Ashworthové, i když věděla přinejmenším o dvou příslušnících mužského pohlaví, kteří byli vůči půvabům této mladé dámy zcela lhostejní, jmenovitě Benedict a Richard.

Isabela, která si všimla, kterým směrem se upírají Emminy krásné šedé oči, jež probudily také zájem jistého nepřítomného džentlmena, neváhala poznamenat, že její neteř dnes vypadá zvláště spokojeně a živě. „A to je asi tím, že dostala pozvání, aby zítra ráno doprovázela Cedrika s jeho rodinou do Brightonu. Nejdříve jsem nevěděla, jestli ji mám pustit, slečno Lynnová, ale když jsem pak všechno uvážila, řekla jsem si, že by to nebylo správné, kdybych jí to zakázala. Podobně jako slečna Hammondová byla i Clarissa připravena o jarní společenskou sezónu v Londýně, když její otec zesnul. Od úmrtí mého bratra nyní již uplynul téměř rok a bylo by kruté dodržovat konvence tak přísně a odepřít mladé dívce trochu rozptýlení.“

S tímto názorem Emma dokázala snadno souhlasit.

„Dům vám bude připadat najednou hrozně prázdný a tichý, když všichni odjedou, slečno Ashworthová. Nebo snad také pojedete s nimi?“

„To ne. Já zde zůstanu. Poskytne mi to příležitost, abych se lépe seznámila se svým synovcem. Doufám mimo jiné, že se mi ho podaří přesvědčit, aby se sem nastěhoval. Musím dodat, že zatím se zdá, že se z nějakých nepochopitelných důvodů zdráhá.“

Emma našťěstí byla zbavena povinnosti na to nějak odpovídat, protože se otevřely dveře a vstoupil Richard, kupodivu sám. Rychle se rozhlédl po místnosti a zamířil rovnou k pohovce, na níž seděla Emma, a zeptal se jí, jestli by měla zájem jít s ním na prohlídku domu. Emma se ani chvilku nerozmýšlela a ihned vyskočila. Když se však začala zvedat i jeho teta, Richard ji rychle zarazil a řekl, že už si zajistil služby majordoma, který je po domě provede a všechno jim ukáže, takže Isabela ať klidně zůstane a věnuje se ostatním hostům.

Zeptal se ještě Lavinie a její dcery, zda se chtějí prohlídky také zúčastnit, a když obě radostně souhlasily, zamířili ihned všichni společně do haly, kde už na ně čekal starý majordom.

Lavinie, která byla v kraji považována za váženou osobu, byla v domě při nejrůznějších příležitostech již mnohokrát a většinu místností v přízemí znala. Avšak Emma tam ještě nikdy nebyla a velmi ji to zajímalo.

Ačkoli se jí podobně jako Benedictovi budova po architektonické stránce zvenčí ani trochu nelíbila, interiérum se nedalo nic vytknout.

Snad s jedinou výjimkou domácky zařízeného neformálního pokoje, kam se onehdy večer uchýlila s utrženým lemem, byly všechny místnosti zařízené s velkým vkusem a elegancí. Proto ji poněkud překvapilo, když viděla, že Richard jeví pramálo nadšení pro své rodové sídlo, leda snad trochu pochvalně se zmínil o vyřezávaném obložení v knihovně.

Tato zarážející ukázka lhostejnosti pokračovala, když si prohlíželi půvabné ložnice v prvním patře, a teprve když dospěli do západního křídla a začali s prohlídkou hlavních komnat, zdálo se, že Richarda tyto prostory do jisté míry upoutaly.

„Opravte mne, jestli se mýlím, Troughtone,“ poznamenal, když očima přešel rozkošnou ložnici, zařízenou v různých odstínech růžové, „ale neřikal jste posledně, že tyto prostory v minulosti obývaly paní tohoto domu?“

„Je to tak, pane,“ potvrdil starý majordom a potom ukázal ke spojovacím dveřím. „Jak vidíte, tato ložnice je propojena s ložnicí pána domu.“

Richard se pozorně zadíval na sbírku flakónků na toaletním stolku a pak na šálu přehozenou přes opěradlo křesílka potaženého sametem.

„Domnívám se správně, že tato místnost se i v současnosti používá?“

„Ovšem, pane. Slečna Isabela se sem nastěhovala loni, krátce poté, co její bratr onemocněl, aby o něho mohla pečovat. A po smrti lorda Ashwortha tady zůstala, protože její vlastní komnata, která je ve východním křídle vedle komnaty slečny Clarissy, se mezitím rekonstruovala. Ale už vydala služebnictvu rozkazy, aby se všechny její věci zase přestěhovaly do té původní komnaty, vaše lordstvo.“

„Tak, tak,“ zabručel Richard a otevřel spojovací dveře, vedoucí do komnaty pána domu. V tomto pokoji bylo na rozdíl od dámské ložnice, laděné do jemných růžových odstínů, všechno zařízení i tapety provedeny v nápadné kombinaci zlaté a červené.

Lavinie se s uznáním vyjádřila o solidním vybavení pánské ložnice a pak navrhla, aby si všichni šli podrobně prohlédnout portréty, které zdobily dlouhou galerii. Emma rozhodně nebyla proti tomu seznámit se s portréty dřívějších vlastníků, a už se chystala, že s ostatními vyjde z ložnice, když tu si všimla, že Richard, viditelně něčím sklíčený,

hledí zasmušile z okna do parku, a proto se rozhodla, že zůstane a bude mu dělat společnost.

Možná to nebylo právě nejmoudřejší zůstat o samotě s mužem, který není blízký příbuzný, a k tomu ještě v ložnici, ale Emma se tímto pomyšlením nenechala odradit od svého záměru vrátit se do místnosti a postavila se k oknu vedle Richarda. Ani na chvíli ji nenapadlo, že by se měla bát, že by Richard této situace zneužil. A navíc, pokud se nemýlila, Richard už zřejmě vytyšil, že její srdce náleží jinému.

Když nepřestával zamyšleně hledět do parku, aniž by vnímal její přítomnost, Emma se nakonec jemně dotkla prsty jeho paže. „Copak se stalo, Richarde?“ zeptala se potichu. „Tobě se rodinné sídlo nelíbí?“

„Tak daleko bych snad nešel, Emmo,“ řekl po chvilce přemýšlení. „Ale pořád mi nejde do hlavy, proč zámek postavili zrovna tady. Kdybych já si mohl vybrat, postavil bych svůj dům tamhle.“ Ukázal na vyvýšením v terénu, odkud by byl určitě krásný výhled na blízké jezero i okolní krajinu.

„Ano, to by byla ideální poloha,“ souhlasila Emma a pak se znovu zadívala na mírně ztrápený obličej mladého barona. „Tak proto si tedy myslíš, že bys tady nemohl spokojeně žít, Richarde?“

„Snažím se nedělat nějaké ukvapené závěry, Emmo,“ odpověděl a pokračoval s otevřeností, kterou Emma musela obdivovat. „Mám ale silné podezření, že bych tady nikdy nemohl žít dokonale spokojeně, pokud by to znamenalo být s tetou a sestřenicí pod jednou střechou.“ Usmál se trochu provinile. „Připadá ti to dětinské?“

„Kdepak, ani v nejmenším,“ ujistila ho. „Myslím, že dokážu tvé pocity pochopit. Tvoje teta a sestřenice tady žijí celý život. I služebnictvu by to zpočátku mohlo připadat divné dostávat rozkazy od někoho jiného, a mohlo by to vést k všelijakým trapným situacím.“

„A nejenom to, Emmo. Moje teta se tady pochopitelně cítí jako paní domu. Jenže až se jednoho dne ožením, tato role připadne mé manželce. Myslíš, že se Isabela Ashworthová ochotně vzdá svého výsadního postavení a spokojí se s rolí závislé osoby? Já si myslím že sotva.“

Emma si to také nemyslela, ale nechtěla Richardovi ještě přidělovat starost, takže to nahlas nevyslovila. Místo toho prohodila:

„Nevím ale, proč by měla být závislá na tobě, Richarde. Vyrozuměla jsem, že má dost vlastních prostředků, aby si mohla koupit pohodlný dům někde jinde – třeba v některém módním lázeňském městě. A nevím, proč by se mezitím nemohla co nejdříve přestěhovat do vdovského domu. A taky si můžeš promluvit se sirem Lionelem nebo Benedictem – tedy s panem Grantleyem, až se vrátí. Oba by ti dokázali určitě poradit líp než já.“

„A, pan Grantley! To je ten záhadný nepřítomný džentlmen, kterého má zřejmě každý v oblibě.“ Vrhla na ni zkoumavý pohled. „Velice se těším, až se s ním seznámím. Vyrozuměl jsem, že dokáže velmi bystře odhadnout lidské povahy. Docela by mě zajímal jeho názor na místního správce, který se tady zřejmě cítí pevně v sedle. Je to u místního panstva obvyklé, zvát ke stolu personál, když má hosty?“

Emma znovu musela obdivovat jeho bystrozrak. „Ne, řekla bych, že je to krajně neobvyklé. Ale znovu musím opakovat, že by ses měl zeptat –“

Zarazila se, protože z vedlejší místnosti se ozval nějaký šramot. Pravděpodobně to byla pokojská, která přišla uklidit Isabelinu ložnici. Nicméně to považovala za připomínku, která přišla právě včas, že by bylo rozumnější už nezůstávat s Richardem o samotě déle, aby nezavdali příčinu k nějakým domněnkám.

Richard si zřejmě myslel totéž, neboť rychle navrhl, aby se připojili k ostatním. Našli je právě u portrétu jednoho z nechvalně známých předků, který si vysloužil pověst násilnického a bezbožného muže. Emma se chvíli soustředěně zahleděla na tvář, jejíž hrubé rysy nesly jasné stopy šlechticova nezřízeného života, pak pohlédla na Richarda a s šelmovským úsměvem prohlásila, že vidí zřetelnou podobnost s rysy současného držitele titulu, čímž u Richarda vyvolala záchvat srdečného smíchu. Potom už se všichni vydali po imponantním schodišti do přízemí. Do salonu vstoupili právě ve chvíli, kdy se Clarissa ptala tety, jestli už našla svůj kapesníček.

„Ano, holčičko. Objevila jsem ho hned vedle židle v jídelně.“ Isabela vypadala trochu zadýchaně, ale pak se otočila a usmála se na příchozí, kteří se vrátili z prohlídky, a nakonec oslovila svého synovce. „Richarde, chtěla jsem se zeptat, jestli bys neměl námitky

proti tomu, aby se personál zúčastnil výročního letního trhu s poutí, který se koná poblíž Andoveru?

Bude to v pátek a znamenalo by to, že budou pryč skoro celý den a asi se vrátí až druhý den ráno. Ale ří-| kala jsem si, že by to byla svým způsobem vhodná oslava na uvítání jejich nového pána.“

„Ovšemže proti tomu nic nenamítám, teto,“ souhlasil okamžitě. „Ale nebude to znamenat naopak pro tebe nějakou potíže?“

„Ani v nejmenším. Cedrik od nás odjíždí zítra ráno do Brightonu a bere s sebou i Clarissu, aby s nimi pár dní pobyla. To znamená, že od čtvrtka bude mít služebnictvo na starost jediné mne. Já nejsem nijak náročná ani velký jedlík. Kuchařka mi prostě v pátek ráno, než odejde, jenom udělá snídani, a ještě mi nachystá něco studeného na zakousnutí k večeři, a tím to bude vyřešené.“

Emma poslouchala Isabelu Ashworthovou a zároveň viděla Harryho, jak na ni dělá zuřivě posuňky, které si správně vyložila jako přání, aby mu dělala spoluhráčku při partii whistu.

Když se usadila proti němu u jednoho karetního stolku, ještě uvažovala o slovech slečny Ashworthové, a dospěla k názoru, že je to od ní velmi hezké, když chce dopřát služebnictvu takové povyražení. Sáhla po kartách. V té chvíli ji vůbec nenapadlo, že již v nedaleké budoucnosti bude muset tento názor důkladně zrevidovat.

V noci přšelo, ale v pátek ráno se vyčásilo a bylo jasno a slunečno, a naštěstí pro ty, kdo se vydali na výroční trh a pout' do Andoveru, po celý den zůstalo hezky. Mezi těmi vesničany, kteří vyrazili na cestu už za úsvitu, byl i Samuel. Rozhodl se, že je už nejvyšší čas koupit dalšího koně, a proto šel tak brzy, aby měl na trhu z čeho vybírat. Vzal s sebou i Joshe a Emma si najednou uvědomila, jak je v hostinci celý den divně prázdná a ticho. Richard i Harry byli stejně po většinu času někde venku a Harry jí hned po snídani oznámil, že se vrátí až pozdě, protože ho znovu pozvali na večeři plukovník Meecham a jeho paní.

Chvilí před šestou zamířila Emma do kuchyně, aby zkontrolovala, zda je jídlo k večeři hotové. Jelikož měli toho večera stolovat v soukromém salonku jenom ona a Richard, dala si záležet a připravila několik jeho oblíbených jídel, mezi něž patřila chřestová polévka, kuřecí frikasé a citrónové želé. Všechno bylo připraveno, jen to

podávat. Ale bohužel po Richardovi nebylo v hostinci ani vidu, ani slechu.

Ráno vůbec nebyla ráda, když se dozvěděla, že Richard má v plánu odjet na celé dopoledne do Salisbury, a už vůbec se jí nelíbilo, že tam chce jet sám. Ale když to řekla Harrymu krátce předtím, než sám z hostince odejel, musela uznat, že má pravdu, když se ohradil, že přece nemůže Richarda pořád hlídat, a přitom nevzbudit jeho podezření.

Richard neměl bohužel stejné záliby jako Harry, totiž rybaření a kulečnick, a zřejmě proto se rozhodl, že po ránu s Harrym k siru Lionelovi nepojede, a rovněž odmítl plukovníkovo pozvání na večeři, neboť věděl, že plukovník nejraději tráví večer s tágem v ruce. Emma ale nechápala, co může Richard dělat v Salisbury tak dlouho. Téměř jistě věděla, že slíbil, že se vrátí brzy po poledni.

„Víš to určitě, že se lord Ashworth ještě nevrátil, Lucy?“

„Ano, Emmo. Klepala jsem na jeho dveře, když ses převlékala, a když se neozval, šla jsem dál. Ten kabát, co si ode mě nechal vyžehlit, když se vrátil, ještě pořád leží na posteli, kam jsem ho položila.“

Emma udiveně zvedla obočí. „Já jsem netušila, že se vrátil. Kdy to bylo?“

„Tak nějak asi ve dvě.“ Ta odpověď přišla od Marthy, která se vynořila z prádelny s poskládanou haldou čistého povlečení v náručí. „Jestli mě paměť neklame, bylo to zrovna v tu chvíli, když jsi byla vrátit ty módní žurnály Lavinii Hammondové. Byl tu, ale skoro hned zase odjel. Říkal něco v tom smyslu, že zajede k siru Lionelovi. Možná mu vypadlo z hlavy, že si na dnešek objednal večeři tady, a nechal se pozvat u sira Lionela.“

„Anebo je ještě na zámku,“ prohodila Lucy, čímž si vysloužila přísný pohled dvou náhle znepokojených šedých očí.

„Proč si myslíš, že by tam měl jezdit, Lucy?“

„No přece kvůli tomu dopisu.“

„Jakému dopisu?“

„No ten dopis, co přines dneska ráno jeden ze sloužících ze zámku. Včas jsem si vzpomněla, že jsem ho strčila do kapsy u zástěry, a tak jsem ještě vyběhla na dvůr a dala jsem ho lordu Ashworthovi, než odjel.“

Marthě neunikl Emmin ustaraný pohled. „Copak je, Emmo, stalo se něco?“

„Ale ne, nic se neděje,“ odpověděla Emma, ale Marthě se zdálo, že to vůbec nezní přesvědčivě.

„Třeba se rozhodl, že zůstane na večeři na zámku,“ nadhodila Martha.

„Hm, asi máš pravdu,“ souhlasila Emma, ale pak se najednou na něco rozpomněla. „Ne, kdepak, to nemohl udělat,“ opravila se. „Isabela Ashworthová dala služebnictvu volno, aby mohli jít na jarmark. Nedokážu si představit, že by tu možnost někdo z nich nevyužil.“ Pokrčila rameny. „S největší pravděpodobností je u sira Lionela a my sníme jídlo, které jsem nachystala k večeři, jen co se Samuel vrátí.“

Emma se ze všech sil snažila, aby si nedělala zbytečné starosti, a šla s Marthou nahoru, kde se zase převlékla do všedních šatů. Potom pomáhala Marthě povléct Harrymu postel a nakonec se vrátila do kuchyně s jedním Richardovým prostěradlem, které z kraje týdne zatrhla, asi palcem u nohy. Trhlina byla hodně velká a šití jí zabralo dosti dlouhou dobu. Aniž si to uvědomovala, každou chvíli upírala pohled na hodiny na zdi a byla čím dál znepokojenější. Když se velká ručička pomalu přesunula ze sedmičky na osmičku, už nedokázala zapudit z hlavy strašnou představu, že se mladému baronovi přihodilo něco zlého.

Kéž by tu už byl Benedict! přála si horoucně, když se natahovala pro zástěru, kterou Lucy toho rána roztrhla, aby ji zašila. Benedict by si zcela jistě věděl rady, co mají dělat. Ale žádnou zprávu od něho zatím neměla, ba ani pár spěšně načmáraných řádek, z nichž by se dozvěděla, kdy ho asi tak má čekat. Těžce vzdychla. To, že tady měla jako společnost Richarda a Harryho, činilo její samotu trochu snesitelnější, zvláště večer. Oba mladíky měla doopravdy moc ráda, ale žádný z nich bohužel nedokázal vyplnit tu mezeru po Benedictovi. Toužila po něm, toužila vidět jeho úsměv, který k ní vysílal přes jídelní stůl, toužila slyšet jeho hlas, i když jí někdy připadal k nesnesení diktátorský.

„Samuel se ještě nevrátil?“ ptala se Martha, která na chvíli utekla z výčepu a podívala se z okna. Emma seděla u okna skoro celý večer a vyhlížela na dvůr.

„Ne, ještě se nevrátil nikdo z nich,“ odpověděla a najednou se rozhodla. „Aby do toho člověka hrom uhořel! Proč tu jenom není?“

Martha se trochu lekla, když viděla, jak Emma odhodila zástěru a jako bouře přeběhla ke kuchyňské kredenci. „Ale já myslím, že se už brzo vrátí. Vždyť ve výčepu ani není nijak velký nával. A snad bys Samuelovi nezazlívala, že si udělal trochu volno?“

„Vždyť já jsem přece mluvila o Benedictovi,“ vysvětlovala Emma, která se zuřivě přehrabovala v zásuvkách. „Kdyby tady teď byl, musela bych se moc držet, abych mu nějakou nevrátila!“

„Ale proč, propána?“ Martha se stěží ubránila smíchu. Emma jen málokdy ztrácela dobrou náladu, ale když už k tomu došlo, dala to svému okolí pořádně znát. „Vždyť ten milý pán řekl, že bude pryč nejméně týden,“ připomínala Emmě, ale ta se tím nechtěla nechat uchlácholit.

„Pěkně milý, jen co je pravda, ale já si to s ním vyřídím, hned jak se vrátí!“ vyhrožovala temně. „Aby do toho...! Kde je ten zatracený krám...? Aha, už vím!“

K nesmírnému Marthinu zděšení sáhla Emma do horní zásuvky a vytáhla odtud pistoli, kterou tam Samuel nechával, aby ji měl po ruce, kdyby byla zapotřebí. „Emmo, dávej přece pozor, je nabitá.“

„Já vím. Nenabitá by mi taky k ničemu nebyla,“ odpověděla Emma, pistoli prohlédla a zastrčila do kapsy pracovních šatů. „Martho, půjdu hledat Richarda. Mám o něho strach. On je natolik slušný a svědomitý, že by určitě poslal vzkaz, abychom ho k večeři nečekali.“

Zvedla ruku, aby zarazila Marthu, která se chystala protestovat, a poprosila ji, ať okamžitě pošle Lucy k plukovníkovi Meechamovi, aby se zeptala, jestli tam není Richard. Pokud tam Richard nebude, ať požádá Harryho, aby laskavě zajel k siru Lionelovi a přesvědčil se, zda není lord Ashworth u něho.

„A co chceš dělat ty?“ ptala se poplašená Martha, když vyprovázela Emmu na dvůr.

„Já se rozběhnu na Ashworth Hall. Vezmu to přes pole, tím si cestu hodně zkrátím, takže tam budu za chvíli,“ a s těmito slovy se hned vydala na cestu, aby se vyhnula dalšímu dohadování.

Martha cítila, že ji Emma nakazila svou úzkostí. Ihned se vydala vyhledat Lucy a vyslala ji k plukovníkovi. Teď už jí nezbývalo nic jiného než čekat. Ke své nesmírné úlevě za několik minut uslyšela, že na dvůr přijíždí nějaký povoz a zastavuje.

Vyběhla ven, protože předpokládala, že se to vrací Samuel z Andoveru, ale neubránila se výkřiku radostné úlevy, když venku spatřila kočár, z nějž právě vystupoval vysoký, dokonale oblečený muž.

„Pane Grantleyi, zaplať Pánbůh, že jste se vrátil!“ Později se sama divila, jak to dokázala, že se mu v té chvíli samou radostí nevrhla kolem krku. „Mladý lord Ashworth se nevrátil a my o něj máme hrozný strach.“

Benedictův úsměv okamžitě zmizel. „A kdy sem lord Ashworth přicestoval?“

„Ten samý den, co vy jste odjel, pane. Měl se sem vrátit na večeri a Emma ho běžela hledat na Ashworth Hall, jestli tam náhodou není.“

Výrazné černé obočí se zlobně sraštilo. „Ta osoba by ale zasloužila!“

Martha byla v rozpacích, co by měla odpovědět na tak nečekaný projev vzteku, a proto se jí trochu ulevilo, když uslyšela klapot koňských kopyt. Obrátila se a uviděla Harryho, který právě vjížděl do dvora.

„Nazdar, Bene! Tebe jsem tady nečekal.“ Jeho chlapecký úsměv však zmizel, když viděl, že se strýc tváří vážně. „Co se děje?“

„Zdá se, že mladý Ashworth zmizel. S tebou nebyl?“

„Ne, já jsem večerel u Meechamových.“ Teď už i Harry se začal znepokojoval. „Ale třeba je u sira Lionela, i když tam určitě nebyl v době, kdy já jsem od něho odjížděl, což bylo kolem páté.“

„V tom případě se tam rozjed’ znovu, aby ses přesvědčil, jestli tam opravdu není.“

„Fajn. A co budeš dělat ty?“

„Já se rozjedu na Ashworth Hall a budu hledat Emmu,“ odpověděl Benedict a dával příkazy kočímu, aby zase obrátil.

„A co uděláš pak?“

„Zakroutím jí krk!“

Harry se upřímně rozesmál. „Tak v tom případě se honem rozjedu k siru Lionelovi a od něho zajedu raději ještě na Ashworth Hall. Co kdyby Emma měla pocit, že bude potřebovat moji ochranu?“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ve chvíli, kdy už to Emma měla k zámku jenom kousek, bylo ještě dost světlo, ale věděla moc dobře, o mnoho déle vidět nebude a brzy se setmí. Přece icnom na sobě pociťovala únavu z přespolního běhu i byla ráda, že se může na chvíli opřít zády o statný jilm, na chvílku si odpočinout, nabrat dech a trochu se porozhlédnout kolem.

Poté co překonala zídku ohraničující pozemky i ocitla se v parku, stále se rozhlížela, jestli neuvidí někoho ze zaměstnanců zámku, jak něco okopává nebo uhrabuje cestičky. Nikoho ale nespatriła. Nejdříve ji to přišlo jako velmi podivné, ale pak se rozpomněla, že Isabela Ashworthová dala služebnictvu volno, aby se mohli zúčastnit výročního trhu v Andoveru. Šlechtná nabídka jednoho dne volna se téměř jistě vztahovala i na personál, který pracoval v parku a na polích, a člověk, který by se nechopil možnosti užít si volného dne, a přitom nepřijít o denní mzdu, by byl asi bílá vrána.

Před několika dny si o Isabele Ashworthové myslela, jak je hodná a pozorná, že chce služebnictvu umožnit, aby si vzalo den volna a povyrazilo se na pouti. Nyní však měla čím dál větší pocit, že za tímto nečekaným projevem Isabeliny laskavosti se skrývá něco nekalého. Koneckonců, když v domě není žádný personál, je to úplně ideální situace ke spáchání nějakého zákeřného činu. Není ale vyloučeno, že jeden nebo dva starší sloužící možnosti jít do Andoveru nevyužili. Nedokázala si například představit, že by usedlého a seriózního majordoma mohlo na hlučném jarmarku něco přitahovat. Troughton se ovšem mohl rozhodnout, že místo toho navštíví svou sestru, která bydlela kdesi na předměstí Salisbury. Pokud k ní ale nešel, je docela dobře možné, že je stále v domě.

Emma zamyšleně mhouřila oči a dívala se na solidní dubová vrata. Jestliže je Troughton uvnitř, nepochybně by přišel na její klepání otevřít, a, což bylo ještě důležitější, po pravdě by jí řekl vše, co potřebovala vědět. Ale co když tam není a dveře by jí přišla otevřít sama Isabela Ashworthová? Co potom? Nepovažovala by slečna Ashworthová jakékoli dotazy po synovci za projev velké drzosti? A

navíc, když už by se uvolila žádanou informaci sdělit, dalo se jí vůbec věřit?

Emma si v rozrušení hryzala spodní ret a nevěděla, co má dělat. Kéž by tak měla Benedictovu vrozenou schopnost okamžitě poznat, jestli někdo mluví pravdu, nebo lže! Tento talent bohužel neměla a musela se tedy spolehnout na ženskou intuici. A veškeré její instinkty jí nyní napovídaly, že Richard Ashworth je v nebezpečí.

Po chvíli dalšího tichého rozvažování dospěla k rozhodnutí, že musí nejdříve zjistit, zda někdo z personálu na zámku je, a že to se jí nejlépe podaří, když dům obejde ke vchodu do kuchyně. Kdyby ji náhodou někdo viděl dřív, než dosáhne cíle, může vždycky tvr- (lit, že jde za paní Wrightovou pro nějaký recept. Na lom by nikdo nespátroval nic mimořádného, protože lakové výpravy podnikla v minulosti už nescíslněkrát. A navíc kdyby se někdo podívoval nad tím, že jde v takovou pozdní hodinu, prostě řekne, že předpokládala, že se paní Wrightová z Andoveru vrátí pozdě.

Jakmile se rozhodla pro tento plán, Emma už déle neotálela a namířila přes příjezdovou cestu na cestičku, která by ji nakonec zavedla na dvorek u zadního traktu budovy. Obešla už téměř polovinu masivního východního křídla, když zřetelně uslyšela hlas vycházející z jednoho otevřeného okna.

Jediným svižným krokem uskočila z cestičky a zády se přitiskla ke kamenné zdi. Potom se pomaloučku potichoučku bokem napřed kradmo sunula k oknu, o němž soudila, že vede do knihovny, a zároveň se modlila, aby nikdo uvnitř předtím nezaznamenal hluk jejích kroků na šterkové cestičce. Zdálo se, že její modlitby byly vyslyšeny, protože nyní jasně slyšela Isabelu Ashworthovou, jak si někomu stěžuje, že musejí čekat.

„Proč jsi to s nimi proboha nedomluvil, aby přišli dřív?“ říkala popuzeně někomu v místnosti. „Personál tady bude dřív, než oni se uráčí ukázat.“

„Krucifix, ženská! Snad si nemyslíš, že by přišli za bílého dne? Zvlášť po tom posledním kousku? Buď ráda, že vůbec souhlasili, že nám poslouží ještě jednou.“

Emma bez obtíží rozeznala mužský hlas, který odpovídal. Flint se ji ve středu, kdy byla na večeři v Ashworth Hallu, snažil stále bavit, takže si byla naprosto jistá, že je to on.

Opět promluvila Isabela a Emma naslouchala bez dechu, protože nyní si byla už naprosto jistá, že se chystá něco nekalého.

„Však dostali taky dobře zaplacené. Nemají nej-i menší důvod ke stížnostem.“

Ozval se výbuch chraptivého smíchu. „K čemu jsou dobré peníze, když je člověk nemůže utratit? Asi by nestáli o to, aby skončili na šibenici. A já samozřejmě taky ne.“

„Ty si ale také nemáš na co stěžovat, Flintě.“ Isabela promluvila drsně a řezavě, zcela odhodila svůj obvyklý uhlazený a kultivovaný způsob řeči. „Za ty roky jsi toho ze mě vytáhl víc než dost.“

„Neříkám že ne.“ Ozvalo se cinknutí skla, zřejmě si někdo něco naléval z karafy. „Ale řeknu ti jedno –’ jakmile dosáhneš svého cíle a tvůj bratranec získá titul, my dva spolu končíme. A nemysli si, že mi v tom zabrániš. Tvoje tajemství jsou u mě v bezpečí, leda by mě najednou zničehonic potkala nějaká smrtelná nehoda. Abys věděla, udělal jsem takové předběžné opatření, že jsem u jednoho notáře v Salisbury nechal dopis a obálku. Notář dostal pokyn, aby obálku předal úřadům, kdybych náhodou náhle zemřel za nějakých podezřelých okolností.“ Po chvilce odmlčení pokračoval: „Nepopírám, že za ty dlouhé roky našeho společenství, velmi bohatého na události, jsem si vcelku přišel na své. A jenom doufám, že Cedrik bude taky tak uznalý.“

„Cedrik je trouba! Ten nikdy nebude mít nejmenší podezření, a já si ho dokážu obtočit kolem malíčku. A až nastane čas, aby na jeho místo zasedl ten jeho synáček, ten budižkničemu, aby se stal hlavou rodiny, toho taky zvládnou jako nic.“

Opět se ozval hrubý mužský smích. „No, musím i říct, že bych nechtěl být v Cedrikově kůži, kdyby se náhodou rozhodl, že nebude tak poddajný, jak si to představuješ. Ale za nic na světě nedokážu pochopit, proč jsi nechtěla dát šanci tomu svému synovci. To mi vážně nejde do hlavy.“

„Vždyť už jsem ti to kolikrát vysvětlovala. Prokrispapána! Copak si myslíš, že jsem tak hloupá? Jen co se tady zčistajasna objevil, hned

jsem věděla, že s ním budou potíže. Kdyby byl projevil alespoň náznak, že by se mohl nechat nachytat na Clarissiny půvaby, možná jsem si to ještě rozmyslela.“

„To je ale tvoje vina. To tys tu žábu rozmazlila. Kdybys věnovala trochu času, abys do ní vtloukla nějaké móresy, mohla toho nabídnout víc než jenom hezký kukuč. Přece který mužský by si chtěl uvázat na krk takovou věčně mrzutou a hádavou ženskou? Ale stejně si pořád myslím, že s tím měla počkat,“ pokračoval Flint, když se nedočkal odpovědi. „Třeba by se ti povedlo si ho ochočit.“

Emmě se stáhlo hrdlo a téměř nemohla popadnout dech, když viděla, jak přes okno přelétl stín, a slyšela Isabelin hlas jasněji než předtím: „Kdepak ten. Na to je moc podobný svému otci. Už jsem ti přece říkala, že ten večer, co jsem pořádala večeři, jsem ho náhodou zaslechla, jak někomu říká, že je nerad, že tady s Clarissou bydlíme. Vystěhoval by nás odtud při nejbližší příležitosti... a to po tom všem, co jsem udělala.“ Zazněl v tom neklamný tón hořkosti, který prudce kontrastoval s následujícím výbuchem perlivého ženského smíchu. „A jestli si myslíš, že bych dovolila tomu mladému drzounkovi, aby mi sebral všechno to, co bylo moje; jen kdybych tak...“

„Ano, ty jsi měla být muž,“ zněla pobavená odpověď. „Není v tobě špetka soucitu, ani za mák jemnosti. Ale přece musím poznamenat, že nějak ztrácíš energii. Tu služebnou jsi dokázala vyřídit jednou ránou, ale mladý Ashworth je zatím až moc naživu.“

„Naštěstí ne nadlouho, jestli ti gauneři dorazí včas a odvedou svou práci.“

„Posledně, když jsi potřebovala mít z cesty doktora, nezklamali,“ neváhal jí připomenout Flint tuto skutečnost. „Když jsem je kontaktoval poprvé, upozornil jsem je, že budu možná potřebovat jejich služby na první zapísknutí. Byla to čirá náhoda, že jsem zjistil, že sir Lionel odvolává večerní schůzku s doktorem Hammondem. A když jsem potom v pátek dopoledne zajel za nimi do jejich doupěte v Salisbury, byli celí žhaví odjet se mnou rovnou do Ashworth Magna. A svoji práci odvedli poctivě.“

„Tak se postarej, ať to provedou pořádně i tentokrát! Můžou být jako posledně na tom samém místě u té silničky, co vede k Brentovu

domu. A kdyby se mě náhodou někdo potom vyptával, prostě řeknu, že když odsud synovec odjížděl, měl v plánu navštívit sira Lionela.“

„Pane jo, ty jsi ale chladnokrevná mrcha! Copak nikdy nemáš výčitky svědomí?“ ptal se naléhavě Flint.

Emmě se zdálo, že zaslechla něco jako pohrdavé odfrknutí, než Isabela odpověděla: „A ty snad ano?“

„Tedy, ani trochu se mi nelíbilo, že jsem měl podíl na Hammondově smrti.“

Emma sice byla zděšená a zhnusená tím, co slyšela, ale přece musela Flintovi připsat něco k dobru, protože v jeho hlase rozpoznala nepochybný tón lítosti.

Na rozdíl od něho Isabela Ashworthová promluvila zcela otrle a realisticky: „Věděla jsem, že se mu na smrti té holky Pritchardové něco nezdá. Kdybych si byla jistá, že si svoje podezření nechá pro sebe, mohl být dneska naživu. Jenže mi bylo jasné, že se dříve něho později svěří siru Lionelovi, a tak jsem se s ním musela vypořádat... a mého synovce potká stejný osud. Víš to jistě, že se ještě neprobral?“

„Naprosto, buď klidná. A i kdyby náhodou přišel k sobě, stejně se nikam nedostane. Je pěkně svázaný jako kuře na pekáč. Tak si přestaň dělat vrásky! Jakmile naši přátelé dorazí, hned ho odsud vypakujeme.“

Ted' už Emma věděla všechno, co potřebovala. Richard je někde v domě a na ní je, aby ho našla dřív, než na zámek dorazí ti najatí ničemové, kteří mají za úkol ho zlikvidovat.

Přikrčila se, aby ji nebylo z okna vidět, a se zadržovaným dechem se po špičkách vydala k rohu východního křídla. Jakmile se bezpečně ocitla na dvoře zadního traktu budovy, rozhlédla se po řadě hospodářských stavení a nijak ji nepřekvapilo, když neviděla nikoho ze služebnictva ani žádné podkoní při práci. Také ji nijak zvlášť nevyvedlo z míry, když zjistila, že dveře do kuchyně jsou zamčené, protože věděla, že západka na okénku do spíže je vyviklaná a že se dá celkem snadno otevřít zvenčí.

Ted' byla moc ráda, že se celé ty roky přátelila se služebnictvem Ashworth Hallu, a také se jí moc hodilo, že nescíslněkrát navštívila království paní Wrightové. Když nyní strčila prst mezi okno a okenní rám, bez obtíží obrtlík zvedla. Kuchařka Ashworthových si totiž nejednou stěžovala, že mladí sluhové ze zámku celé roky používají

okénko do spíže, když po nočním flámu najdou dveře zamčené a potřebují se dostat dovnitř. Emma si dobře pamatovala, jak paní Wrightová prohlásila, že každý trochu štíhlejší se tudy protáhne bez obtíží. A naštěstí měla pravdu!

Emma se brzy octla v kuchyni. I když ani na chvíli nepředpokládala, že by ji někdo v knihovně mohl slyšet, přece jen si dávala dobrý pozor, aby do ničeho nevrazila, a co nejrychleji se vydala přes kuchyni ke dveřím vedoucím na zadní schodiště.

Znovu děkovala prozřetelnosti, že vždýcky tak dobře vycházela s Ashworthovic kuchařkou, protože paní Wrightová Emmu jednou na to úzké zadní schodiště zavedla, když jí chtěla ukázat pokoje služebnictva. Také ji tehdy upozornila na dveře vedoucí do galerie a Emma nyní jimi bez váhání prošla.

Přímo cítila, jak na ni rodinné portréty předků shlížejí ze stěn galerie, a pustila se do pátrání po nešťastném Richardovi. Když neúspěšně prohledala všechny místnosti v západním křídle, vrátila se zpátky po svých stopách do galerie a odtud do druhého křídla zámku, ale i tam byly všechny pokoje prázdné. Zklamaně přemítala, jestli by mělo cenu prohledat sklepy, když tu ji napadlo něco, co ji mělo napadnout hned, a v duchu se plísnila za svou hloupost. Richard je přece vysoký a svalnatý, a tudíž určitě i dost těžký. Isabela je možná schopna někomu zasadit ránu se smrtící přesností, ale určitě nemá takovou fyzickou sílu, aby dokázala Richarda odnést na velkou vzdálenost, byť s pomocí zlotřilého správce. Proto je tedy více než pravděpodobné, že ho nechali v některé místnosti v přízemí.

Poprvé od chvíle, kdy vstoupila do domu, se na chvíli zastavila a zvažovala svou situaci. Náhle ji zachvátil strach a sevřel ji jako v kleštích, že zůstala stát jako zmrazená nahoře na hlavním schodišti, neschopna pohybu. Na Isabeliných rukou ulpívala krev dvou lidí, možná i více. A nyní plánovala záhubu dalšího člověka, který byl ke všemu jejím vlastním synovcem! Proto bylo velmi pravděpodobné, že by Isabela nezaváhala ani na okamžik a klidně by připravila o život osobu, kterou považovala stěží za něco víc, než byla ta ubohá služebná, zavražděná před pár měsíci. Ne, opakovala si Emma potichu. Jestli ji tady ti dva nelítostní spojenci z knihovny najdou, nemůže se od nich nadít žádného smilování.

Jediná rozumná věc, kterou by teď měla udělat, by bylo vrátit se do vesnice a přivolat pomoc. Vadou tohoto plánu však byla skutečnost, že čas pracuje proti ní. Hrdlořezové najatí, aby zabili Richarda, tady mohou být každou chvíli. Navíc rychle padal soumrak. Vstupní hala v přízemí už se halila do stínu. Nebude to trvat dlouho, a prohledávat přízemí bez nějakého světla bude obtížné, ne-li nemožné. Má-li být Richardovi něco platná, musí jednat okamžitě.

Chytila se pevně zábradlí a udělala první váhavý krok z nejvyššího schodu. Ucítla, jak se jí o nohu otřela pistole, kterou měla v kapse u sukně. Z její váhy načerpala ohromné povzbuzení, a to jí dodalo odvalu k dalšímu sestupu. Jak teď byla ráda, že ji Samuel i přes prudký odpor z Marthiny strany naučil zacházet se střelnými zbraněmi, aby se dokázala bránit, kdyby se v hostinci někdy ocitla v nějaké nebezpečné situaci, byť to bylo nepravděpodobné.

Emma se sama divila, jak rychle se naučila střílet, protože si násilí v jakékoli podobě ošklivila. Jenže střílet na láhve postavené na kůlech plotu byla jedna věc, připomínala si, a namířit pistoli na lidskou bytost je něco úplně jiného. Sebrala by odvalu a stiskla spoušť? Nebyla si tím vůbec jistá a jen doufala, že si to nebude muset vyzkoušet.

Několik schodů jí při pomalém sestupu pod nohou zapraskalo jakoby na protest, a jí ten zvuk připadal hlasitý jako hromová rána. K její nesmírné úlevě však z knihovny nikdo nevyšel, aby se podíval, co se děje, takže se bezodkladně pustila do dalšího pátrání.

Dosud byla Štěstěna na její straně a zdálo se, že při ní stojí i nadále, neboť Emma zakrátko našla nebohou oběť, kterou hledala. Richard ležel na pohovce v malém salonku, kam ji onehdy při oslavě Clarissiných narozenin zavedli, svázaný na rukou i na nohou.

Ačkoliv se už hodně sešeřilo, bylo přece jen tolik světla, že Emma spatřila v Richardových plavých vlasech škraloup zaschlé krve. Jak dlouho tady ležel v bezvědomí, nedokázala odhadnout, avšak když mu uvolnila roubík a začala rozvazovat provazy na končetinách, k její radosti něco zamumlal.

Jakmile ho rozvázala, okamžitě nalila do sklenice trochu brandy z karafy, která tam stála velmi příhodně jakoby nachystána pro tuto situaci. Jemně zvedla Richardovi hlavu, přiložila mu sklenici k děsivě promodralým rtům a podařilo se jí vpravit mu doušek tekutiny do

hrdla. Richard se rozkašlal jakoby na protest, ale nebránil se, když mu vlila do úst další kapku, a za chvíli zamžikal a nakonec bohudíky otevřel oči.

„Richarde... Richarde, to jsem já, Emma,“ šeptala, zatímco on na ni hleděl a vraštil čelo, jako by mu dělalo námahu zaostřit pohled na její rysy. „Richarde, slyšíš mě?“

„Emmo?“ Udělal chabý pokus zvednout ruku, ale zase ji bezvládně spustil. „Ta moje hlava...“

„Ano, ty chudáčku. Dostal jsi asi hroznou ránu. Ale teď s tím tady nic nenadělám. Musím tě odtud dostat.“

Přiložila mu opět sklenici ke rtům a přiměla ho, aby spolkl ještě trochu z jejího obsahu, a teprve pak ho vyzvala, aby se zkusil posadit. Bylo zřejmé, že mu to dělá potíže, ale nakonec se mu to přece jen podařilo a spustil nohy na zem. Omámený výraz z tváře pomalu mizel, ale Emma nebyla tak naivní, aby očekávala, že Richard bude schopen delší chůze. Nejlepší by bylo někde ho schovat, snad v nějakém hospodářském stavení venku, a rozběhnout se pro pomoc.

„Kde to vlastně jsem?“ podívoval se Richard a zmateně se rozhlížel po místnosti.

„Na Ashworth Hallu. Přijel jsi sem odpoledne, pamatuješ se na to?“

„Aha,“ řekl po chvílce soustředěného přemýšlení, „už si vzpomínám. Poslala pro mě teta, že se mnou chce mluvit.“

„No jistě, já vím,“ mumlala Emma sarkasticky. „To ona tě uhodila do hlavy. Chce tě nechat zabít, Richarde. Ale já mám naopak v úmyslu se postarat, abys zůstal naživu.“

„A jakpak to asi chceš zařídit, jestli se smím zeptat?“

Poloprázdná sklenice vyklouzla Emmě z prstů, když se prudce otočila a spatřila Isabelu Ashworthovou, která stála ve dveřích a výsměšně na ni hleděla.

Emma si nikdy o Isabele Ashworthové nemyslela, že je zvlášť hezká; byla kostnatá a její obličej měl natolik výrazné rysy, že se skutečně nedal považovat za atraktivní. Nyní však vypadala přímo odpudivě; tenké rty zkřivila do nehezkého úsměšku a z tvrdých, nelítostných černých očí vyzařoval zlobný žár.

„Tak jsem měla pravdu, Flintě, když jsem říkala, že jsem něco zaslechla,“ řekla přes rameno a pak ustoupila, aby nechala správce projít dovnitř.

Emma na chvilku soustředila pozornost na pistoli ve Flintově ruce a teprve pak se obrátila k Richardovi, aby mu pomohla vstát. Chytil se jí a mírně se zapotácel.

„Co to má znamenat?“ zeptal se udiveně, z čehož Emma poznala, že jeho duševní schopnosti jsou ještě oslabené. Bylo tudíž nepravděpodobné, že by jí v současné situaci mohl nějak významně pomoci. Určitě se ještě zcela nevzpamatoval z těžké rány do hlavy, ale rozhodně mu nechyběla odvaha, protože se okamžitě postavil před Emmu, aby ji chránil svým vlastním tělem.

Při tomto pohybu ale opět trochu zavrával a udělal jeden nejistý krok vpřed. Než mu Emma mohla podat pomocnou ruku, ozvala se ohlušující rána a v následujícím okamžiku se Richard svezl na kolena a chytil se za levé rameno.

„Ty zatracený idiote!“ sykla Isabela na svého nohsleda, vzteky celá bledá. „Já jsem nechtěla, abys ho zastřelil.“

„Zastřelit... umlátit – jaký je v tom rozdíl? Myslel jsem si, že sahá po pistoli,“ zavrčel zlobně a pak obrátil pozornost k Emmě, která během této výměny názorů nezahálela.

Vytáhla svou vlastní pistoli z kapsy, ale zatím ji ukrývala v záhybech sukně. Už si nedělala těžkou hlavu, jestli ji má použít nebo ne, neboť zahlédla ve Flintových tmavých očích výmluvný lesk, když si drzým pohledem měřil její postavu. Jeho úmysly byly nade vši pochybnost zřejmé, jak ostatně potvrdil svými slovy.

„Tu děvku si vezmu na starost sám. Zatím ji ještě neoddělám. Odvedu si ji k sobě.“

„To asi sotva,“ promluvila Emma a napřáhla pravou ruku. „Ještě jeden krok, a střelím.“

Nečekaný pohled na pistoli sevřenou v jemné, ale pevné ruce na chvilku Flinta zarazil, ale Isabela se jen nenávistně zašklebila a popíchla ho: „Nebud' přece takový hlupák! Pochybuju, že ta káča vůbec ví, jak se z toho střílí. Seber jí tu pistoli!“

„Velice bych vám radila, abyste tohoto příkazu neuposlechl,“ varovala ho Emma, i když v hloubi duše věděla, že zbytečně plýtvá

dechem a že budu muset už navždy žít s pomyšlením, že zabila člověka.

Jak se dalo očekávat, Flint jejího varování nedbal a vyrazil vpřed. Emmě nezbylo nic jiného než stisknout spoušť, a v následujícím okamžiku ležel Flint na zemi se smrtícím kusem olova v prsou.

Druhý ohlušující výstřel ještě ani nedozněl, a už se rozlehlo mohutné bušení na hlavní bránu, po němž následoval řinkot rozbitého skla a nakonec se ozval známý hlas, Emmě nadevše drahý, který zoufale volal její jméno. Emmu zalil takový pocit úlevy, že byla sotva schopna na volání odpovědět, a v následujícím okamžiku už Benedict vrazil do místnosti.

Jediným pohledem přejel tu žalostnou scénu. Nejdříve si všiml pistole v Emmině ruce, z níž se dosud kouřilo, a pak se obrátil k ženě, která se krčila u dveří.

Z jejího zoufalého výrazu bylo zřejmé, že Isabela ví, že je zbytečné pokoušet se přesvědčit jeho nebo kohokoli jiného o své nevině, a Benedict jí to také ihned potvrdil. „Sir Lionel tady bude co nevidět, madam, a pak se budete zodpovídat ze svých zločinů.“

V jejím pohledu zazářila vzdorná jiskra. „Až půjdu na šibenici, budu mít alespoň zadostiučinění, že on pod touto střechou nikdy žít nebude.“

Emma, která si mezitím klekla, aby se podívala na Richardovo zranění, byla zděšená Isabeliným výrazem bezbožného uspokojení, ale sama si také dopřála nemalého zadostiučinění, když Isabele s požitkem oznámila, že mladý baron ještě žije. „A ujišťuji vás, madam, že udělám všechno, co je v mých silách, aby naživu také zůstal.“

Vzduch pořízal pronikavý výkřik a Isabela se vrhla vpřed v zoufalém pokusu usmrtit vlastníma rukama Richarda nebo Emmu nebo nejraději oba. Ale tento pokus v zárodku zmařil Benedict, který ji chytil za ruku a s výrazem naprosté ošklivosti jí téměř mrštil o zeď.

„Vaším zločinným skutkům je konec, madam,“ řekl pln opovržení a hysterický smích, který zazněl místo odpovědi, výmluvně naznačoval, v jakém strašlivém stavu je mysl Isabely Ashworthové. Isabela potom tiše vyklouzla z místnosti.

„Neměl bys běžet za ní, Benedicte?“ zeptala se Emma a na chvíli zvedla oči od rány v Richardově rameni. Rána hodně krvácela, skvrna

na Richardově košili se stále šířila a Emma se snažila krvácení alespoň trochu zastavit svým kapesníkem.

Benedict, který se podíval za Isabelou, jak se úprkem rozběhla do schodů, nyní přiklekl k Emmě a také si prohlédl zranění. „Jestli se Isabela pokusí o útěk, daleko se nedostane. Teď je naším nejpřednějším úkolem dostat tohoto mladého muže co nejdřív k lékaři. Jestli bude dále takhle silně krvácet, tvoje snaha překazit té ženě její zločinné plány vyjde naprázdno.“

Emma si toho byla až zoufale vědoma, a proto se ani nesnažila odporovat. Viděla, že Benedict odchází z místnosti, a pocítila úlevu, když se za chvíli vrátil se svým podkoním. Richarda přenesli do kočáru a Emma se tam rychle vyšplhala vedle něho, aby mu na ránu tiskla svůj i Benedictův kapesník, a jen se modlila, aby zranění nebylo smrtelné.

„John tě teď vezme zpátky do hostince, Emmo.“ Benedict vrhl poslední znepokojený pohled na nehybnou postavu mladého lorda, který byl stále v bezvědomí. „Čím dříve se dostane do rukou lékaře, tím lépe. A já tady počkám, než se dostaví sir Lionel.“

Obrátil se ode dveří a právě začal udělovat pokyny svému podkonímu, aby se vrátil co nejrychleji do hostince, když uslyšel, jak Emma zděšeně vykřikla, a otočil se, aby viděl, kam ukazuje prstem. V jednom z oken nejvyššího patra v západním křídle stála Isabela Ashworthová, orámována plameny a valícím se kouřem.

Rozhodnutý neposlechnout Emminu prosbu, aby tam nechodil, zmařil zároveň její snahu vystoupit z kočáru, když prudce přibouchl dvířka. Počkal ještě, než kočí práskl do koní, a pak se rozběhl zpátky do domu.

Než vyběhl po schodech nahoru, dlouhá chodba s galerií předků už byla plna dusivého kouře. Isabela se v náhlém záchvatu šílenství pokusila podpálit všechny komnaty v západním křídle; snad se na poslední chvíli chtěla postarat o to, aby její synovec nikdy nebydlel na zámku, který odjakživa považovala za svůj. Její pomstychvivost neznala žádných hranic a Benedict se velice obával, že tento její poslední zlovolný čin bude korunován úspěchem.

Plameny se začaly objevovat za několika částečně zavřenými dveřmi a rychle se šířily po červeném běhounu, čímž Benedictovi

znemožňovaly postup do komnaty, kde předpokládal, že se Isabela Ashworthová ukrývá. Zoufale na ni volal, ale odpovědí mu byl jenom pomatený smích. Najednou mu někdo pevně stiskl paži a nedovolil mu, aby šel dále. Harry ho hlasem plným úzkosti snažně prosil, ať se o to nepokouší.

Když sestoupili po schodišti dolů, celá galerie byla již v jednom plameni, a ačkoli Harry okamžitě odcválal do vesnice, aby přivolal pomoc, už se nedalo téměř nic zachránit. Oheň zuřil ještě celou noc a bylo jej vidět na míle daleko. Do rána zbyla z domu doutnající troska. Střecha se úplně propadla, několik obvodových zdí, které zůstaly stát, bylo očazených a rozpukaných žárem; ze zámku zbyla ruina, kterou už nebude možno opravit.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Během následujících dní nebylo Benedictovi souzeno, aby se s Emmou často vídal. Pochopitelně ji zpravil o totální destrukci Ashworth Hallu i o tom, že Isabela Ashworthová nalezla smrt v plamenech, a ona mu zase na oplátku v čase, který si vyšetřila, vypověděla všechno o náhodně vyslechnutém rozhovoru Isabely a Lucia Flinta. Benedict nicméně pochyboval o tom, že by se Emma mohla v myšlenkách nadmíru zabývat těmi strašlivými odhaleními i následnou tragédií, protože téměř veškerý čas jí zabíralo ošetřování Richarda.

Ačkoliv se doktoru Fieldingovi podařilo olověnou kuli z Richardova ramene vyjmout, rána se zanítila. Tato neblahá okolnost, ještě posílená velkou ztrátou krve, způsobila, že pacient dostal horečku, a neustále u něho musel někdo být. Po tři dny a tři noci zuřila vysoká horečka s neztenčenou silou a Richardův život visel na vlásku, ale bohudíky, čtvrtého dne kolem poledne dostal Benedict zprávu, že horečka klesla a doktor Fielding se domnívá, že pacient je již mimo nebezpečí. Richardovi se postupně začala vracet

chuť i jídlu a koncem týdne již jevil neklamné známky, že se mu navrací i síla.

Jednoho dne se Benedict vracel z dopolední procházky po vesnici a náhodou se srazil s Emmou, která právě vycházela z pokoje nemocného. Spokojeně pokývl, když viděl, že na podnose od snídaně nejsou téměř žádné zbytky. Bohužel Emmin vzhled mu již takové uspokojení nepřinesl.

Byla celá bledá a vypadala vyčerpaně, čemuž se nebylo lze divit, po všem tom čase, který trávila ošetřováním raněného Richarda.

Během několika prvních dnů, kdy měl Richard vysokou horečku a potřeboval nepřetržitou péči, se o něho starali Benedict s Harrym, a z jeho pokoje se téměř nehnuli. I Martha hodně pomohla, jenže když měla zároveň vést hostinec, nemohla být po ruce čtyřiaadvacet hodin denně. Takže hlavní břemeno ošetřování padlo logicky na Emmu.

„Mladému invalidovi se i nadále vrací chuť k jídlu, jak vidím. Myslím, že to je dobré znamení.“ Ovšemže už nedodal, že to snad bude také znamenat, že Emma bude mít víc času na něho. „To ano. Mluvila jsem předtím s doktorem Fieldingem a ten mi prozradil, že již nevidí důvod, proč by měl chodit k pacientovi každý den, i když si myslí, že to ještě nějaký čas potrvá, než bude Richard úplně zdrav.“

„A po tu dobu, jak se obávám, bude největší útrapou našeho mladého přítele neskonalá nuda. A já se ji pokusím trochu rozptýlit alespoň tím, že ho teď na chvilku navštívím.“

Už už natahoval ruku po klice, když tu si na něco vzpomněl.

„Emmo,“ zavolal na dívku, která už mířila ke schodům. „Teď na procházce jsem potkal sira Lionela. Má v úmyslu se tady někdy během dne zastavit a moc rád by si s tebou promluvil mezi čtyřma očima. Dám ti vědět, až se tady objeví.“

Emma přikývla, že to bere na vědomí, a Benedict vešel do Richardovy ložnice. Našel pacienta v posteli, podepřeného polštáři. Richard vypadal neobyčejně dobře na to, čím musel projít. Obvaz z jeho hlavy již /mizel, ale levou paži měl dosud pevně zafixovanou obvazem k hrudníku, aby se poraněné rameno nenamáhalo a rána se znovu neotevřela.

Benedict se usmál, když se usazoval na židli, kterou si přitáhl k posteli. „Snad tě potěší, když ti řeknu, že začínáš vypadat odporně zdravě.“

„Však bylo načase!“ zabručel Richard, který už teď dával najevo, že má dlouhou chvíli. „Hlava mě nebolí vůbec, ale o tom rameni ještě pořád trochu vím.“

„Já myslím, že o dost víc než jen trochu, ty jeden prolhaný darebo! Hlavně se nesnaž vstávat a tu ruku moc brzy namáhat.“

„To věru nehrozí.“ Richard udělal obličej. „Doktor mi nařídil, že musím zůstat ležet ještě minimálně týden, možná čtrnáct dní.“ Pohlédl do inteligentních modrých očí, v nichž se zračila opravdová účast. „Jářku, Bene, jsem moc rád, že ses za mnou zastavil. Alespoň mám příležitost, abych ti poděkoval za všechno, cos pro mě udělal. Sir Lionel, který za mnou byl včera, mi vysvětlil, za co všechno ti musím být vděčný.“

Benedict jenom posměšně mávl rukou. „To pěkně přeháněl, milý kamaráde. Pokud máš být někomu vděčný, tak jediné Emmě.“

„U všech všudy, to tedy ano! A vím to moc dobře.“ V Richardově pousmání se objevila nefalšovaná sympatie. „To je pane děvče! Jsi šťastlivec, Bene.“ Podíval se na něho trochu rozpačitě. „Hned jak jsem přijel, mě Harry upozornil, aby mě nenapadlo pytláčit ve strýcově revíru.“

„Cože, tohle že ti řekl?“ Benedicta to zřejmě zarazilo. „Nikdy bych netušil, že můj synovec má tak pronikavý postřeh.“

Richard se musel zasmát tomu odměřenému tónu, ale hned zasykl, jak mu bolest vystřelila do ramene. „Ne, nikdy jí nebudu moci nijak oplatit to, co pro mě během tohoto týdne udělala. A to ani nemluvím o tom, jaké nebezpečí riskovala, když se mě vydala hledat na zámek. A také jsem vyrozuměl, že to ona zastřelila Flinta.“

Benedict chvíli mladého muže pozoroval a potom mlčky přikývl. „Ale byl bych ti moc vděčný, kdybys o tom nemluvil, zvláště ne před Emmou, protože jestli se moc nemýlím, tohle je jediná okolnost celé té neblahé události, s níž se těžko smíruje.“

„Plátí, spolehni se,“ odpověděl Richard a očích mu zazářil obdiv. „Ale stejně je úžasná a statečná. Je to perla nezměrné ceny!“

„Tohle si o ní myslíš, mladý muži?“ odpověděl Benedict lakonicky. „Můj názor na její chování se od tvého poněkud liší... A já jí ho při první vhodné příležitosti s potěšením sdělím.“

Benedict pak změnil téma a vylíčil Richardovi, jaký osud stihl jeho rodové sídlo, pokud mu to již neřekl sir Lionel. „Půlka vesnice byla na jarmarku v Andoveru, takže se nám nepodařilo sehnat dost lidí, kteří by se aspoň pokusili požár zdolat. Věř mi, nikdo toho nelituje víc než já,“ pokračoval. „Byl bych dal nevím co za to, abych zmařil umanitou předpověď Isabely Ashworthové, že nikdy nebudeš v tom domě bydlet.“

„Vůbec to nestojí za to, aby sis s tím dělal těžkou hlavu, milý příteli,“ řekl Richard k Benedictovu překvapení radostně a spokojeně. „Ačkoliv to moje teta nevěděla, tím, že Ashworth Hall podpálila, mi udělala velkou službu. Já jsem byl v tom domě všehovšudy třikrát, ale bylo mi jasné, že bych se tam nikdy necítil jako doma. Nyní si mohu

postavit nový dům s výhledem na jezero, a ten bude můj od samého začátku.“

Nevěřicně potřásl hlavou. „Když jsem se vrátil do Anglie, zprvu jsem si vůbec nebyl jistý, jestli tady budu chtít zůstat. Myslel jsem si, že život tady bude k uzoufání nudný. Jak jsem se jen mohl tak mýlit! Všechno možné, jen ne nudný!“

Asi za hodinu Benedict zašel do kuchyně, kde našel Emmu a Marthu. Obě ženy seděly u stolu a spravovaly a zašívaly různé kusy ložního i stolního prádla. „Jestli dovolíte, paní Rudgeová, rád bych vám vaši pomocníci na chvíli odvedl. Před několika minutami přijel sir Lionel a rád by si s Emmou promluvil v salonku mezi čtyřma očima.“

Benedict zaznamenal náhlý zkoumavý pohled Marthiných tmavých očí. K její i Samuelově cti budiž řečeno, že se ani jeden z nich nepokusil vyzvídat, co přesně se před týdnem na zámku odehrálo. Sir Lionel okamžitě zavázal Emmu i Harryho slibem přísné mlčenlivosti, a ačkoliv se toho od celé tragédie mezi vesničany hodně namluvilo a vyskytly se nejrůznější spekulace, skoro nikdo neznal všechna fakta.

„Jen ji pěkně odved'te, milý pane Grantleyi. A až si s ní sir Lionel promluví, udělal byste mi největší radost, kdybyste ji přesvědčil, aby si trochu odpočinula.“

„Bud'te klidná, já se o to postarám.“

„Myslíš, to si vážně myslíš?“ říkala Emma polohlasem, když s ním šla z kuchyně.

„Rozhodně,“ odpověděl s úsměvem, pobaven jejím nespokojeným, výhrůžným tónem. „Je nejvyšší čas, abych tě zase vzal do rukou, děvče moje... A to na více způsobů,“ dodal přitlumeným hlasem, když otevíral dveře do salonku, kde už seděl za stolem sir Lionel s Harrym a vychutnávali si sklenku vína.

Jestli si sir Lionel všiml Emminy zardělé tváře, rozhodl se, že se o tom nebude zmiňovat. Povstal a pokynul jí i Benedictovi, aby se k nim posadili a také se napili výtečného burgundského.

„Ani nevím, jak vám mám všem poděkovat, že jste zachovali mlčení, pokud šlo o tyto neblahé události,“ začal svůj proslov sir Lionel, když nalil nově příchozím po sklenici. „Den po požáru mě

Grantley navštívil a seznámil mě se všemi fakty.“ Nesmírně unaveně potřásl hlavou, z čehož bylo patrné, pod jak těžkým tlakem se v uplynulých dnech nacházel. „Přiznám se, že tomu, co mi vyličil, jsem stěží dokázal uvěřit. Avšak jednal jsem i ve smyslu informací, které mi poskytla slečna Lynnová, a nelitoval jsem námahy, abych zjistil totožnost právníka, do jehož rukou Flint podle vlastních slov svěřil jistý dokument. Mé úsilí bylo nakonec korunováno úspěchem a pod dojmem posledních událostí tomu právníkovi nezbyvalo nic jiného, než předat mi ty doklady, které mu byly svěřeny. S jejich obsahem jsem se seznámil a musím prohlásit, že jen potvrzují vaše podezření, milý Grantley.“

S povzdechem opět těžce povstal a přešel k oknu. „Kdo by tomu uvěřil,“ zamumlal. „Můžete někoho znát třeba celý život, a nakonec zjistíte, že ho ve skutečnosti vůbec neznáte.“

Harry si povšiml nachýlených ramen sira Lionela a pomyslel si, že to vypadá, jako by nebohý sir Lionel za posledních několik dní zestárl o deset let. „Je jisté, že Isabela Ashworthová měla v plánu nechat Richarda zabít, pane. Ale ve smrti doktora Hammonda snad prsty neměla, že ne?“

„Nechám vašeho strýčka, aby vám to vypověděl. Jsem si jistý, že to dokáže líp než já. A nemusím snad připomínat, že všechno, co zde nyní zazní, je přísně důvěrné.“

„To se rozumí samosebou, pane,“ odpověděl Harry a obrátil se k Benedictovi, který se natáhl po sklenici a byl klidný a soustředěný jako vždy.

„Než jsme se vydali na tuto návštěvu Ashworth Magna, synovce,“ začal, posilniv se douškem ze své sklenky, „seznámil jsem tě s faktem, že Lavinie Hammondová má podezření, že za smrtí jejího manžela se skrývá něco víc než jen náhodné loupežné přepadení, jak to vypadalo ze začátku, a já jsem brzy dospěl k témuž závěru. Také mi připadalo zjevné, že smrt doktora Hammonda a té mladé služebné Sally Pritchardové spolu nějak souvisejí. Doktor Hammond určitě nevěřil, že smrt mladé služebné byla způsobena pouhým pádem ze schodů, a když jsem se seznámil s rozsahem jejích zranění, musel jsem uznat, že měl pravdu. Emma mezitím zjistila, že tu dívku zavraždila sama

Isabela Ashworthová a s Flintovou pomocí potom naaranžovali její tělo pod schody tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda.“

Emma usrkla ze skleničky. To, co zde dosud vyslechla, si dokázala poskládat sama. Něco jí však stále nebylo jasné. „Já pořád nedokážu pochopit, proč si Isabela přála Sallyinu smrt.“

„Proto, má milá, že to děvče vědělo něco, co by zničilo nejen Isabelu, nýbrž i Clarissu Ashworthovou, kdyby to vešlo ve všeobecnou známost. Pamatuješ si přece, co ti říkali někteří ze služebnictva na Ashworth Hallu – že se Sally nepokrytě chlubila, že brzy přijde k pěkné sumě peněz. Mám podezření, že tu pěknou sumičku požadovala jako odměnu za své mlčení, a Isabela dospěla k názoru, že bude mnohem lacinější, když ji umlčí navždy.“

„Ale co tak hrozného mohla na Isabelu Ashworthovou vědět ta služtička, která ani nepocházela z tohoto kraje?“ dožadoval se vysvětlení Harry, celý zmatený.

„Abys to řádně pochopil,“ odpověděl Benedict, „musíme se vrátit o víc než půl století zpátky ke dni, kdy Richardova babička přivedla na svět dvojčata. Jako první se tehdy narodila Isabela. Všichni, kdo ji pozorovali, jak vyrůstá a dospívá, shodně tvrdili, že je velká škoda, že se nenarodila jako chlapec, neboť byla mnohem energičtější a cílevědomější než její bratr. To ona spravovala celé panství po otcově smrti. A podle všeho velmi úspěšně, jak mi potvrdili sir Lionel i další lidé.“

„Ano, byla nesmírně zdatná a schopná, alespoň toto se jí upřít nedá,“ přisvědčil sir Lionel pochmurně a konečně se zase vrátil ke stolu. „Její bratr Roderick byl milý a příjemný, ale také netečný a pohodlný a měl ze všeho nejraději, když práci udělal někdo jiný. Neměl buňky pro podnikání jako jeho sestra. Isabela měla bystrou hlavu, o tom není spor.“

„A také veliké ambice,“ pokračoval Benedict. „Začala pohlížet na všechno, jako by to patřilo jenom jí: byla paní domu a správkyní panství. Takže si jistě dokážeme představit její zármutek, když po tolika letech, kdy tady byla neomezenou paní, vlastně hlavou rodiny, se její bratr vrátil z krátké návštěvy hlavního města a přivezl si hezkou mladou paní. Isabela musela být zdrcená, když se najednou měla vzdát své pozice ve prospěch jakési frivolní husičky, s níž se její líný a

nedbalý bratr oženil po krátkých a bouřlivých námluvách, a v tomto rozháraném stavu myslí se snad poprvé v životě zachovala málo prozíravě. Hledala útěchu v náruči sice hezkého, ale ničemného mladíka jménem Jonathan Kemp, který před mnoha lety jednou na podzim přijel na krátkou návštěvu do domu, který nyní patří plukovníku Meechamovi a jeho dobré paní.“

Benedict se opět odmlčel a posilnil se douškem ze své sklenice. „Ani na okamžik mě nenapadlo, že Isabela snad měla v úmyslu uzavřít trvalý svazek s tím pohledným mužem, který byl asi o deset let mladší než ona a byl pouhopouhým mladším synem jakéhosi zchudlého venkovského šlechtice. Měla ale jistě dost prostředků, jimiž si ho mohla k sobě na čas připoutat. Jejich krátký a vášnivý poměr se takříkajíc neobešel bez následků.“

„Cože? Pane na nebi!“ Harry se ani nepokoušel skrýt svůj úžas. „Snad tím nechceš říct, že s ním měla dítě? To tedy slyším poprvé.“

„To víš, že Isabela samozřejmě udělala všechno pro to, aby se o jejím tajemství nikdo nedozvěděl,“ ujistil ho Benedict. „Jakmile si uvědomila, že je těhotná, odešla k jedné své neprovdané tetě, podle všeho dosti samotářské, která žila v samém srdci zemědělského Northamptonshiru jenom se dvěma sloužícími. Služebná byla už postarší a kromě ní tam byl mladý sluha jménem Flint. Ti dva byli její jediná společnost. Následujícího roku na jaře teta zemřela a za několik týdnů nato Isabela porodila holčičku. Zanedlouho se ale vrátila do Ashworth Hallu a dítě nechala v péči té starší služebné, která jí byla od tetiny smrti velmi oddána, stejně jako Flint.“

Benedict si všiml, že v páru něžných šedých očí se místo zmatku začíná objevovat chápavý údiv, a usmál se pro sebe. Emma už jistě začíná vnímat paprsek světla, kdežto ubohý Harry stále tápe v temnotě.

„Isabela porodila jen o dva nebo tři týdny dříve než její švagrová,“ pokračoval ve vyprávění. „Jak všichni víme, lady Ashworthová dostala brzy po porodu své dcerušky horečku omladnic a bohužel zemřela. Podle starého lékaře, který asistoval při jejím porodu, bylo děťátko slaboučké a churavé a nikdo nepředpokládal, že bude žít.“ Zadíval se přes stůl na sira Lionela. „Možná byste, pane, mohl nyní

pokračovat, protože vy sám se na ty tragické události pamatujete, a kromě toho jste na rozdíl ode mne četl Flintovo písemné svědectví.“

„Tak dobrá,“ souhlasil sir Lionel trochu ponuře. „Podle toho, co Flint vylíčil, dostal prý od Isabely Ashworthové naléhavý příkaz, aby zavřel dům v Northamptonshiru a přivezl dítě i jeho opatrovnici co nejdříve do Ashworth Hallu. Měli cestovat třeba i v noci. Dorazili na místo druhý den pozdě večer, a jak bylo předem dohodnuto, Isabela na ně čekala sama a potají je propašovala do domu. V dětském pokoji našli Ashworthovo dítě. Leželo v kolébce mrtvé.“

„Snad si nemyslíte, že...?“ Harry nedopověděl, ale sir Lionel uhodl, na co se chtěl mladík zeptat, a netroufl si.

„Ve světle nedávných událostí to vskutku nutí k úvaze, zda Isabela doopravdy svou maličkou neteř nezavraždila, v tom s vámi souhlasím,“ připustil baronet. „Ale myslím si, že tomu tak nebylo. Předchůdce doktora Hammonda mi s ohledem na to, že jsem byl blízký přítel rodiny, jasně řekl, že se domnívá, že dítě bude za několik dní svou matku následovat. A podle Flintová líčení přesně k tomu také došlo. Flint dostal příkaz, aby dítě uložil do rakve k matce.“

Benedict skepticky zvedl obočí. „Rád bych si myslel, že to byl z Isabeliny strany skutek milosrdenství. Ale spíš si myslím, že prostě považovala čerstvě vykopaný hrob své švagrové za nejbezpečnější místo, kam mrtvé děčko ukryt.“

„Pravdivost Flintový verze by potvrdila exhumace,“ ozvala se Emma, ale Benedict kupodivu nesouhlasně potřásl hlavou.

„Ani sir Lionel, ani já tomu nejsme nakloněni. Ale brzy o tom ještě budeme diskutovat. Abych nyní pokračoval – když Isabela bezpečně propašovala do domu své vlastní dítě, propustila chůvu a nahradila ji svou služebnou, která, jak jsem vyrozuměl, již zemřela – a předpokládám, že přirozenou smrtí, protože když přišla na Ashworth Hall, byla značně pokročilého věku. Isabela také najala dítěti novou kojnou. Jestli tehdy zámecký personál považoval tyto Isabeliny kroky za zvláštní, rozhodně později všichni uznali, že je podnikla v nejlepším zájmu dítěte, protože nemluvně navzdory všem chmurným předpovědím přežilo. Nikoho nenapadlo, jak to bylo doopravdy. Lékař, který pomohl na svět dcerce lorda Ashwortha, nebyl sám již nejpevnějšího zdraví, a brzy poté odešel na odpočinek. Když krátce po

něm nastoupil doktor Hammond, napsal si do svého zápisníku, že vcelku nechápe starost svého předchůdce, protože Clarissa, jak děvčátko mezitím pokřtili, byla dokonale zdravé dítě.“

„Všechno tedy hrálo Isabele Ashworthové do ruky,“ zabručel Harry nespokojeně.

„To ano,“ přitakal Benedict. „A šlo to tak celou řadu let. Isabela znovu získala výsadní postavení v domě a s uspokojením pozorovala své vlastní dítě, které bylo vychováváno jako legitimní potomek jejího bratra. Avšak, jak všichni dobře víme, Štěstěna je velmi náladová, a nakonec se k Isabele obrátila zády. A pak následovala jedna rána za druhou. Isabelin bratr zemřel a ona zjistila, že právoplatným dědicem ashworthského panství není její slabošský bratranec Cedrik, nýbrž synovec, o jehož existenci neměla nejmenší tušení.

Na tom ale nebylo dost. Mladá žena, kterou najala jako komornou pro Clarissu, neváhala pronést něco v tom smyslu, jak velice se její mladá velitelka podobá jedné dívce, kterou znala ve Worcestershiru, z jisté rodiny Kempových. Tato velmi nevhodná připomínka jejího bývalého milence Isabelu zdrtila. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že Isabela podnikla pátrání a dozvěděla se, stejně jako minulý týden já, že Jonathan Kemp se oženil s dcerou jednoho bohatého sedláka a že z tohoto manželství vzešly dvě děti. Nikdo nemůže popřít, že Clarissa se hodně podobá svému otci, ale její podobnost s Kempovou dcerou, se svou nevlastní sestrou, je ještě nápadnější. Také jsem zjistil, že muž jménem Pritchard pracoval na jejich statku jako nádeník a bydlel v chalupě s mladší dcerou, která po jeho smrti z kraje odešla a odstěhovala se k provdané sestře do Andoveru.“

Emma smutně potřásla hlavou. „To, co Sally věděla, zpečetilo její osud, stejně jako doktoru Hammondovi bylo osudné jeho podezření. A chybělo málo, a Richarda stálo život jeho přání, aby teta a sestřenice opustily jeho dům. Kolik dalších lidí by Isabela ještě dokázala poslat na onen svět, jenom aby dosáhla splnění svého přání vidět svou dceru jako paní na Ashworth Hallu a sebe zajistit do konce života?“

„Můžeme se jenom dohadovat, jestli by Cedrika a jeho paní náhodou nepotkalo také nějaké náhlé neštěstí,“ odpověděl Benedict naprosto vážně.

Sir Lionel přikyvoval, neboť i on byl toho názoru, že k něčemu takovému mohlo dojít. „A proto ani nedokážu litovat Isabelu, že zahynula v plamenech,“ přiznal nakonec. „Nikomu už nemůže ublížit, ale kvůli rodině je dobře, že celý rozsah jejích zločinů nikdy nevejde ve všeobecnou známost.“

„Ano, opravdu je to dobře, pane,“ řekl po chvíli uvažování i Harry. „Vůbec by se mi nelíbilo pomyslení, že Richard by měl strpět, aby následkem činů jeho tety bylo jméno Ashworth vláčeno blátem. Isabela i její zločinný komplic jsou mrtvi. Ale co ti dva lumpové, kteří zavraždili doktora Hammonda a byli najati, aby odstranili ještě Richarda? Myslím, že té noci, kdy vypukl požár, nebyly nikde poblíž Ashworth Hallu vidět žádné podezřelé osoby. Což je pochopitelné – oheň musel být vidět na míle daleko. Vrahové jistě pochopili, že se něco zvrtilo, a raději se tam ani nepřiblížili. Ale jejich totožnost by se určitě dala důkladným vyšetřováním zjistit, nebo snad ne?“

Na siru Lionelovi byly znát jisté rozpaky. „Ano, chlapče, asi by to bylo možné,“ připustil neochotně. „Na základě toho, že Flint v tom písemném dokumentu, který zanechal u svého právníka, udělal jisté narážky na ty najaté vrahy – například že jsou to bratři, že se o jejich existenci i nechvalné pověsti dozvěděl od majitele jistého hostince v Salisbury, kam Flint chodíval, by se snad mohlo podniknout vyšetřování, které by jejich totožnost odhalilo. Ale já nemám vůbec v úmyslu toto vyšetřování zahájit. Kdyby ti dva zlodušci byli dopadeni a předáni soudu, pak se obávám, že by vyšla najevo i neblahá pravda o Isabele Ashworthové a její ohavné skutky by se již nedaly utajit. A teď nemyslím jen na toho raněného mladíka v prvním patře, ale musím brát v potaz i svou svěřenku Clarissu. Kdyby někdy vyšlo najevo, že je ve skutečnosti nemanželskou dcerou Isabely Ashworthové, její další život by byl v troskách. Stala by se společensky nepřijatelnou.“

Emma sklopila nevidoucí pohled do klína a v duchu uvažovala o pravdivosti slov sira Lionela. Vždyť ona sama na sobě pocítila, jaké to je ocitnout se najednou v roli společenského vyždědence, kterému vyšší společnost dává najevo jen pohrdání. Je pravda, že lidé jako Lavinie Hammondová nebo plukovník Meecham ji v minulých letech přijímali u sebe doma. I sir Lionel se k ní vždy choval uctivě, kdykoli se spolu setkali, ale když pořádal nějaké společenské setkání doma,

nikdy ji nepozval. Teprve když přijel Benedict, dostalo se jí možnosti vstoupit do světa zámožných členů společnosti.

Pro někoho takového jako Clarissa, která byla po celý dosavadní život společensky přijatelná, by náhlé vyvržení z kruhů, v nichž byla zvyklá se pohybovat, znamenalo drtivou ránu. Ta dívka je snad hrozně rozmazlená a bezohledná, ale přece jen si nezaslouží takový strašný osud, uvažovala Emma. Proč by měla trpět za něco, co není její vina, když se tomu dá tak snadno předejít?

„Souhlasím se sirem Lionelem,“ řekla tiše a prolomila napjaté ticho. „Ani na chvíli jsem si nepomyslela, že by Clarissa měla sebemenší ponětí, co je zač ta žena, kterou vždycky považovala za svou tetu, tak proč by měla trpět za Isabeliny zločiny?“

„Řekla jsi to opravdu moc pěkně, Emmo,“ řekl s pochopením Harry.

Sir Lionel se pochvalně usmál a do toho úsměvu je zahrnul oba. „S Richardem už jsem krátce pohovořil a ujišťuji vás, že ani on si to nepřeje hnát do krajnosti... Takže je to teď na vás, Grantleyi.“

Oči všech se nyní upřely na Benedicta, ale ten ještě chvíli se svým rozhodnutím otálel a nejdříve dopil sklenici. „Nepřijel jsem sem do Ashworth Magna se záměrem zničit pověst nebo život někomu nevinnému, ale chtěl jsem odhalit pravdu o smrti doktora Hammonda, což jsem také učinil. Takže souhlasím, že o všem zachováme přísné mlčení, avšak pod jednou podmínkou – Lavinie Hammondová se musí dozvědět celou pravdu. Nemyslím si, že by s ohledem na možné dopady hnala záležitost dál. Ale jelikož utrpěla tak tragickou ztrátu, trvám na tom, aby měla v této věci poslední slovo.“

Chvíli trvalo, než sir Lionel nakonec přikývl na souhlas a vstal. „Tak dobře, Grantleyi. Já teď půjdu za Laviní,“ oznámil a potom obrátil pohled plný obdivu na jednu osobu, sedící u stolu. „Ještě jsem neměl příležitost, abych vám poděkoval za to, co jste tehdy v noci udělala, slečno Lynnová. Jste neobyčejně statečná mladá žena.“

„A já se musím připojit,“ řekl Harry, čímž způsobil, že se Emminy něžné tváře zbarvily ještě temnějším ruměncem. „Richard bude nadosmrti tvým dlužníkem. A mám dojem, že je do tebe napůl zamilovaný, Em! Nedokáže mluvit o nikom jiném než o tobě. Což mi

připomíná... že jsem s ním dnes dopoledne ještě nemluvil. Zaskočím za ním a budu mu na půl hodiny dělat společnost.“

Benedict počkal, až Harry vyšel za sirem Lionelem ze salonku, a teprve potom vyjádřil, co měl na srdci. Zhodnotil Emminy akce několika dobře volenými jadrnými větami, a Emmě se opět nahrnula krev do tváří, tentokrát ale touhou po pomstě.

„Já že jsem potrhlá?“ opakovala nevěřicně, spíše otrávená než rozzlobená tím sarkastickým odsudkem. „Tak tedy dovol, Benedicte Grantleyi, abych ti taky něco řekla. Kdybys tady býval byl, nebo se mi alespoň svěřil se svým podezřením, celá ta politováníhodná záležitost z minulého týdne se vůbec nemusela –“

Překvapení jí nedovolilo dokončit větu, protože se najednou zcela nečekaně ocitla ve vzduchu, jak ji Benedict zvedl ze židle, pak si ji posadil na klín a pevně držel oběma rukama. Emma rychle dospěla k přesvědčení, že pokoušet se o odpor by nebylo důstojné a kromě toho zcela zbytečné. Navíc však ke svému překvapení zjistila, že jí není zcela proti mysli tato neočekávaná ukázka mužské nadvlády, i když si neodpustila poznámku, že si vůbec nedokázala představit, že by její budoucí manžel mohl mít takové násilnické sklony.

„A já bych se nemohla provdat za muže, kterého bych se bála,“ dodala ještě.

„Ty jedna roztomilá lhářko,“ šeptal zdušené, protože jí zasypával štíhlou šíjí až po hrdlo lehoučkými polibky. „Ty se mě nebojíš ani za mák. Protože víš moc dobře, že bych ti nedokázal na tvé krásné hlavičce zkřivit ani vlas.“

Potom už jí nedovolil, aby pronesla ještě nějaké další absurdní poznámky, protože se zmocnil jejích úst a umlčel ji opravdovým polibkem. „Ale na druhou stranu,“ poznamenal, když konečně odtrhl své rty od jejích, „jestli budeš pokračovat ve flirtování s mladým Ashworthem, budu muset zaujmout pevné stanovisko.“

Emma by si byla mohla myslet, že je Benedictovi snad proti mysli, že musela strávit v uplynulých dnech ošetřováním Richarda tolik času, ba že trochu žárlí na sesterskou náklonnost, kterou vůči mladému muži projevovala, nebýt toho, že lehko rozpoznala škádlivý ohníček v těch pozoruhodných modrých očích.

„Dovolte, abych vás informovala, pane,“ odpověděla co nejdřívěji jako nějaká rezervovaná guvernantka, „že jsem v životě s nikým neflirtovala. Kromě toho ani nevím, jak se to dělá.“

„Že ne?“ opáčil se zřetelně skeptickým výrazem. „Ale určitě jsi měla spoustu příležitostí, abys v tom získala nějakou praxi. Podle toho, co jsem slyšel, jste spolu několikrát neformálně a nanejvýš příjemně povečeřeli. A je zajímavé,“ neváhal jí připomenout, „že ses ani jednou nepokusila společně pojit v salonku se mnou.“

„No ano,“ připustila a zřejmě si neuvědomovala, co dělají s Benedictovým libidem její prsty, jimiž se mu probírala hustou kšticí černých vlnitých vlasů. „Jenže jsem instinktivně poznala, že Richard pro mě nepředstavuje žádnou hrozbu, zatímco vy, pane, jste byl nebezpečný od samého začátku.“

„A ty teď za to vystavuješ mé dobré úmysly nejtěžší zkoušce,“ odvětil Benedict.

Už nedokázal ani o chvíli déle snášet vzrušující doteky jejích elektrizujících prstíků, raději ji pustil z klína a postavil ji na zem, chytil ji za obě ruce a pevně je držel, než jimi způsobí další katastrofu jeho smyslům. „Od prvního okamžiku jsem si přísahal, že s tebou budu zacházet se stejnou úctou, jakou bych projevoval dceři nějakého vévody,“ řekl otevřeně a také vstal. „Ale musím říct, že mi to hodně ztěžuješ. Takže navrhuji, abychom se vzali co nejdříve, a to jak kvůli sobě, tak kvůli tobě. Jinak by se mohlo stát, moje milá, že okusíš rozkoši svatební noci dříve, než k obřadu dojde.“

Nezastřeně vábivý pohled, který na něho vrhla zpod dlouhých, zahnutých řas, byl dostatečným důkazem, že ji vyhlídka na něco takového nijak zvlášť neděsí.

„Ty potvůrko jedna!“ Zakroutil nad ní hlavou v předstíraném rozhořčení. „Máš štěstí, že vím, že jsi dokonale nevinná. Hned zítra odjedu do hlavního města, abych nám obstaral povolení k sňatku bez ohlášek, a pak mi zaplatíš za ty svoje provokace, malá svůdnice.“

Pocítil nutnost v zárodku umlčet výbuch Emmina potěšeného smíchu, ale okamžitě ji pustil, protože uslyšel klapnout dveře, a když se otočil, uviděl na prahu stát svého synovce, a ze směsice rozpaků a pobavení na jeho mladé tváři bylo zcela zřejmé, že objetí viděl.

„Promiňte, vidím, že jdu nevhod. Jenom jsem sem zaskočil, abych vám řekl, že Richard spí, a tak jsem se rozhodl, že se tak na hodinku na dvě vnutím Meechamovým.“

„Ne, počkej, ještě neutíkej,“ zadržel ho Benedict a rychle vzal svou budoucí ženu za ruku a jemně ji stiskl. „Můžeš být první, kdo mi bude gratulovat, synovce. Emma mi právě prokázala tu čest, že souhlasila, že se stane mou ženou.“

Harry vyrazil radostný výkřik a vrhl se ke strýci, aby mu co nejsrdečněji potřásl rukou, a Emmě vlepil na tvář hlasitý polibek. „Bene, tos mi vybral krásnou tetičku! Větší radost jsi mi nemohl udělat!“

Ačkoli byl Benedict u sebe potěšen Harryho spontánní reakcí na tuto novinu, přece jen si neodpustil trochu nevěřící pohled. „Připadá mi ale, že tě to nijak zvlášť nepřekvapilo.“

„Pane na nebi! Ty si o mně musíš myslet, že jsem úplný prostáček. Přece nemůžeš chodit kolem mě a chovat se úplně jinak než jindy a myslet si, že nezavětrím, že je něco ve vzduchu.“ Harry se obrátil k Emmě a spokojeností jen zářil. „Milá zlatá Emmo, máš na něho opravdu úžasný vliv. Už mu hrozilo vážné nebezpečí, že se nikdy nedostane ze svých vyjetých kolejí a bude z něho protivný nudný patron. Ale to nebezpečí je teď už bohudíky zažehnané! Tak kdy do toho praštíte?“

„Jak nejdřív to jen bude možné,“ odpověděl Benedict, spíš pobavený než rozzlobený, že ho synovec tak pohaněl. „Hned ráno odjedu do Londýna, abych všechno zařídil. Chceš jet se mnou?“

„Ne, myslím, že si zaskočím do Devonu. Dostal jsem totiž dopis od jednoho kamaráda, Freddyho Farnhama, zatímco jsi byl pryč. Zve mě, abych přijel k nim a pobyl s nimi do konce léta. A to bude určitě mnohem příjemnější než doprovázet máti po Brightonu. Z dopisu, který mi poslal otec, vím, že je momentálně v Bathu a pečuje o pratetu Agátu, která na tom není zdravotně moc dobře. Ráno zajedu do Salisbury, zamluvím si místo v dostavníku a další den odcestuju.“

„Tak ty mě zase opouštíš, a tak brzy,“ řekla Emma vyčítavě, když za Harrym zapadly dveře.

Benedictovi neunikl zklamání tón v jejím hlase. „Ano, ale už je to naposledy, to ti slibuju. Musím osobně zařídit mnoho věcí, například

zavřít městský dům a zařídit, aby se personál přestěhoval zpátky do Fairview, aby sídlo bylo do příjezdu nové paní v dokonalém pořádku.“

Paní na Fairview... to zní přímo úžasně! říkala si nevěřicně Emma. Šťastně a spokojeně si opřela hlavu o širokou Benedictovu hrud' a ihned ucítila, jak ji dvě silné ruce jakoby automaticky objaly. Tak se opět musí rozloučit, ale jen na pár dní. Snad to bez něho vydrží po tu krátkou dobu, než on zařídí všechno, co bude k jejich svatbě třeba?

A potom už budou pořád jenom spolu, říkala si, a raději se rozhodla nebrat na vědomí podivné krátké zachvění, které jí znenadání proběhlo tělem.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Přibližně v téže chvíli, kdy se Benedict v hlavním městě chystal na návštěvu jednoho blízkého přítele, jehož váženým strýcem nebyl nikdo menší než biskup, Harry právě vstupoval do jistého elegantního příbytku v Bathu.

Když už se rozhodl, že stráví léto u svého kamaráda, považoval za slušné vykonat alespoň zdvořilostní návštěvu u své matky, s níž nebyl od svého odjezdu z Londýna ve styku, a sdělit jí osobně, že změnil plány a do Brightonu s rodinou nepojede. Znal svou ctěnou máti natolik dobře, aby věděl, že kvůli takové triviální záležitosti neztropí žádný povyk, a skutečně, nezklamal se. Matka přijala jeho rozhodnutí naprosto klidně, jenom poznamenala, že si Harry ve společnosti přítele užije rozhodně víc zábavy, než kdyby bloumal s rodinou po módním přímořském letovisku.

„No a jak se ti líbilo ve Fairview?“ otázala se, když se usadila ve sluncem zalitém salonu zády k oknu. Prudké ranní slunce ženám od jistého věku již příliš nelichotí a lady Fenchamová byla natolik realistická, že si to uvědomovala. „Ale proč se vlastně ptám,“ dodala. „Tobě se to vždycky líbí, když jsi někde se svým strýcem.“

„To je pravda,“ přiznal Harry bez mučení. „Ale ve Fairview jsme byli jenom pár dní a pak jsme odcestovali do Wiltshiru. Copak papá ti to nedal vědět? Já jsem mu o tom psal.“

„Ne, nedal. Což mě ale vůbec nepřekvapuje. Už bys měl vědět, že tvůj otec klidně zapomene na celý svět, jakmile se ocitne bezpečně na svých venkovských statcích. Ani by mě nepřekvapilo, kdybych zjistila, že si myslí, že jsem dosud v Londýně.“

Harry se od srdce zasmál, neboť to všechno bylo nanejvýš pravděpodobné. Stejně jako jeho otec i on pobýval mnohem raději na venkově a zrovna tak se dokázal ponořit do venkovských kratochvílí a zapomenout na svět. „Stejně ale žasnu, že se ti ho podařilo přemluvit, aby s tebou jel do Brightonu.“

„Inu, milý chlapče, obávám se, že si pro několik příštích let bude muset zvyknout na to, že nemůže být pořád jen na berkshireských

statcích. Musíme najít vhodné partie pro tvé čtyři sestry. Carolině bude napřesrok už osmnáct,“ připomněla mu. „Vážně se zabývám myšlenkou, že bych ji na podzim vzala do Bathu, aby se připravila na příští jaro, kdy by měla být uvedena do společnosti. Teta Agatha byla tak laskava, že nám nabídla, abychom u ní po dobu pobytu bydleli, což mě zbavuje nutnosti najímat dům.“

Vtom si Harry uvědomil, proč je matka momentálně vlastně v Bathu, a opožděně se zeptal, jak se pratetě daří. „Doufám, že snad už nemusí ležet?“

„Ne. Hodně se pozdravila. Teď už ji netrápí nic víc než běžné letní nachlazení. Už zase chodí každý den k pramenům. Vlastně teď tam právě je a popíjí léčivou vodu. Myslím, že už není důvod, abych tady déle zůstávala. Koncem týdne se asi vrátím do Berkshire, abych měla čas všechno připravit k odjezdu do Brightonu.“

Lady Fenchamová se na okamžik zasnila při vyhlídce na příjemný pobyt v přímořském letovisku. Najednou se rozpomněla na něco, co jí předtím přišlo zvláštní. „Tak říkáš, že jste byli ve Wiltshiru? Co vás to proboha napadlo?“

Harry byl okamžitě ve střehu. Dal přece své slovo, že nebude mluvit o tom, co bylo skutečným důvodem jejich návštěvy. Jenže bylo víc než jisté, že dříve či později jeho matka stejně zjistí, kde přesně pobývali, takže se nyní tento fakt ani nesnažil zatajit.

„Ben si vzal do hlavy, že si musíme prohlídnout – místní pamětihodnosti. Ubytovali jsme se náhodou v Ashworth Magna, víš. Takže jsme se dosti často vídali s paní Hammondovou a Deborou.“

Lady Fenchamová se ani nesnažila skrýt své překvapení. „No tohle! Vůbec by mě nenapadlo, že Benedict má v plánu odjet zrovna tam. Tedy ne že by to tam nebylo hezké, hezké to tam je, ale jinak jste se asi museli strašlivě nudit, ne?“

„Právě naopak. Hodně času jsem strávil u sira Lionela Brenta. Toho myslím dobře znáš.“ Potom jí vyprávěl o tom, jak se seznámil a nakonec i spřátelil s mladým lordem Ashworthem, a také jí vylíčil požár, při němž zámek Ashworth Hall lehl popelem, což se nepochybně také v nejbližší době objeví v novinách.

„To je ale děsné! Doufám, že při tom nikdo nepřišel k úrazu.“

„Slečna Isabela Ashworthová bohužel při požáru zahynula. Zнала ses s ní?“

„Ano... tedy jen povrchně. Několikrát jsem se s ní setkala, když jsem byla na návštěvě u Lavinie. Připadalo mi, že je na Ashworth Hallu úplně spokojená a po ničem jiném netouží. Byla hodně zvláštní! Ale jinak se nikomu nic nestalo? Teď si vybavuji, že tam s ní snad žila ještě neteř.“

„Ano, Clarissa Ashworthová. Ta je momentálně s nějakými příbuznými v Brightonu. Sir Lionel tam za ní odjel, aby jí podal tu smutnou zprávu. Isabela byla pohřbena několik dní po – hm – té nehodě.“ Už ale raději zamlčel, že toho z té zločinné ženy k pohřbení mnoho nezbylo. „Vzhledem k okolnostem sir Lionel usoudil, že bude nejmoudřejší, když pohřeb proběhne zcela tiše.“

Lady Fenhamová souhlasně přikývla a pak obrátila list. Zeptala se Harryho, jestli ví, kde se nyní nachází její mladší bratr.

„Tak ten teď odjel na pár dní do hlavního města. A pak se chce zase vrátit do Ashworth Magna.“

Ještě jednou nedokázala lady Fenhamová zakrýt úžas. „Co ho tam, prosím tě, tak láká, že se tam chce ještě jednou vrátit?“

„Mamá, věř mi, v Ashworth Magna je pro něho opravdu velké lákadlo,“ řekl Harry, neboť si byl jistý, že by Benedict nic nenamítal proti tomu, aby se sestra dozvěděla o jeho plánech na ženění, i když si přeje, aby obřad proběhl tiše a v ústraní. „Tomu nebudeš chtít věřit... Strýc Benedict si tam našel ženu, která ho očarovala!“

Lady Fenhamová se přímo naježila pobouřením. „Dovol, abych tě informovala, milý synu, že tohle není právě téma, o němž by bylo vhodné mluvit ve slušné společnosti.“

Harry okamžitě pochopil, kam míří, a upřímně se rozesmál. „Ale mamá, ne takovou ženu, jakou máš na mysli,“ ujistil ji. „I když už tomu snad nikdo nevěřil, Benedict se nám konečně zamiloval. Ale až Emmu poznáš, pochopíš proč.“

Jakmile si Lady Fenhamová uvědomila, že si z ní Harry tentokrát nedělá blázny, na chvíli úplně ztratila řeč. „Ale – ale co je to za ženu, Harry? Z jaké je rodiny?“

„Ale mamá, dej s tím pokoj! Já jsem se jí přece na takové věci nevyptával. Jo, teď si vzpomínám, že někdo říkal, že její rodiče už

nežijí. Jmenuje se Emma Lynnová. Je fakticky úžasná. A k Benovi se perfektně hodí.“

Takovéhle útržkovité informace ale zvědavost lady Fenchamové uspokojit nedokázaly. „A kde se Benedict s tou mladou dámou seznámil?“

„No, ona bydlí v tom hostinci v Ashworth Magna. Tedy vlastně tam vaří. A jak výborně! Nepamatuju si, kdy jsem si naposledy tak pochutnal.“

Ještě nikdy si snad lady Fenchamová v duchu tak negratulovala ke své vypěstované schopnosti sebeovládání. Její syn zřejmě tuhle zprávu považuje za radostnou, kdežto ona v žádném případě. Přesto by nikdo, kdo by ji tu viděl sedět klidně v křesle s rukama složenýma v klíně neuhodl, že v nitru svádí těžký boj, aby nedala najevo směsici úžasu a pobouření nad tímto zcela nečekaným vývojem událostí.

Za živého Boha nedokázala pochopit, co se mohlo přihodit jejímu bratrovi, jehož pronikavý intelekt a bezvadný vkus vždycky tak obdivovala. Jak ho jen mohlo napadnout, že by poskvnil hrdou grantleyovskou krev sňatkem s takovýmto stvořením? Každé vlákénko její bytosti se přímo chvělo odporem při pouhém pomyšlení, že by takové ženštině měla někdy říkat ‚sestro‘. Ne, k tomu nesmí dojít! Aťsi Benedict třeba pozbyl veškerý smysl pro hrdost a čest, ale ona v žádném případě. Tahle šílenost se musí zarazit dřív, než to zajde příliš daleko!

„Ty nemáš z té noviny radost, mamá?“ zeptal se teď Harry, jehož pozornost předtím upoutal pěkný dvoukolý kočárek projíždějící kolem po ulici.

„Synu, věř mi, že jsem z toho dokonale ohromená,“ odpověděla a začala si pozorně urovnávat jakýsi neexistující záhyb na sukni. „Jak je vidět, za dobu mého krátkého pobytu v Bathu se toho hodně přihodilo. Myslím, že je to pobídkou, abych svůj odjezd uspíšila a co nejdříve se vrátila k rodině.“

Následujícího dne brzy po poledni přinesl Emmě rychlý posel dopis, v němž jí Benedict sděloval, že vyřízení záležitostí v hlavním městě mu zabralo méně času, než předpokládal, že se ráno vrátí do Hampshi-ru a následujícího dne už bude zase u ní. Četla si znovu a

znovu slova napsaná úhledným, vypsaným rukopisem a nemohla se nabažit všech těch něžností, které dokázal vtělit do toho krátkého sdělení.

„Jestli budeš ten dopis číst pořád kolem dokola, tak inkoust vybledne,“ pohrozila jí žertem Martha, která vešla právě do kuchyně. Překvapená Emma nestačila dopis schovat do kapsy u zástěry.

Samuel, který zvedl hlavu od týdenního seznamu zásob, jež bude třeba doplnit, stěží potlačoval smích. „Že se ani nezeptáš, od koho to psaníčko je, Martho.“

„To ani není třeba. I když nechápu, proč si pan Grantley nevzal s sebou svoje věci, když odjížděl. Mohl si ušetřit cestu a nemusel se sem už pro ně vracet.“

Samuelovi se opět roztřásla ramena potlačovaným smíchem. „Jestli se nepletu, zlato moje, tak pan Grantley se sem asi vrátí ještě pro něco jiného než jen pro zavazadla.“

Emma se nerozhodně dívala z jednoho na druhého. Raději by s oficiálním oznámením zasnoubení počkala do Benedictova návratu, ale z jejich spikleneckého pomrkávání bylo natolik zřejmé, že už to stejně uhodli, a tak usoudila, že nemá smysl, aby jim jejich dohady nepotvrdila.

„Ano, máš úplnou pravdu, Samueli. Pan Grantley mě požádal, abych se stala jeho ženou. Hrozně jsem si přála, abych vám to oběma mohla říct,“ pokračovala, když přijala jejich srdečné blahopřání a láskyplná objetí, „ale Benedict si z nějakého důvodu přál, abych naše zasnoubení prozatím držela v tajnosti, i když Harrymu to před odjezdem řekl.“

„No, já si myslím, že pan Grantley určitě má nějaké důvody, proč nechce svoje záměry zatím zveřejňovat. Ale ne že by se nám něco muselo říkat,“ přiznala Martha upřímně. „My jsme oba vytušili, že je něco ve vzduchu. A musím přiznat, že tady Sam to uhodl dřív než já.“

„Kdepak, to já hned poznám, když má mužský vážné úmysly, víš, Martho.“ Samuel znovu zvedl hlavu, když uslyšel z jídelny nějaký hlasitý hovor. „Kdo to asi může být?“ Vstal od stolu. „To je určitě zase nějaký zvědavce, který chce vyšpiclovat, jak je to s mladým lordem Ashworthem. No, ze mě tedy nikdo nic nevytáhne.“

Emma si ovšem ani na okamžik nemyslela, že by se od Samuela někdo něco dozvěděl, ať to byl kdokoli, a o Marthě to samozřejmě platilo také. Oba byli naprosto spolehliví a vůbec se nevyžívali v hloupých zlomyslných klepech. Tím víc ji mrzelo, že k nim nemohla být zcela upřímná a oběma jim povědět, jak to doopravdy všechno bylo.

Když se toho strašného večera vrátili do hostince s raněným Richardem, nebyl čas na nějaké podrobné vysvětlování. Skutečnost, že Richard byl postřelen, se ovšem utajit nedala, a Emma jim popravdě řekla, kdo byl pachatelem tohoto činu. Avšak ráno, když se krátce poradili s Benedictem, rozhodli se, že všechna fakta pokud možno neodhalí. Takže Emma řekla, že požár, při němž zahynula Isabela Ashworthová, vznikl náhodou, a že Flint, který měl strach, že přijde o své postavení, jakmile se na zámku usadí nový majitel, si naplánoval, že Richarda zavraždí.

Nyní se ovšem slavnostně zavázala, že pravdu nikdy žádné živé duši nevyjeví. S návrhem sira Lionela, aby skutečný průběh událostí nevešel ve všeobecnou známost, souhlasila i Lavinie, která přišla předešlého dne do hostince.

„Mého manžela mi nikdo a nic už nevrátí, Emmo,“ řekla, když se jim podařilo promluvit chvilku mezi čtyřma očima. „Sice mě rmoutí pomyšlení, že ta zlá žena byla pochována s neposkvrněnou pověstí, a připadá mi jako velká nespravedlnost, že vina za celou tragédii se hodila na Flinta, i když ani ten si nezaslouží zvláštní soucit. Ale kdyby vyšla pravda najevo, přineslo by to zbytečné utrpení nevinným lidem. Proč by měl Richard pykat za zločiny své tety? Víš, jací lidé jsou, Emmo,“ řekla nakonec. „Zlolajné jazyky hned spustí, že krev všech Ashworthů je zkažená. Proč by ten chudák chlapec měl zkoušet ještě víc, jako by si toho nevytrpěl už dost?“

Samuelův návrat ji však vytrhl z těchto melancholických vzpomínek a okamžitě dal jejím myšlenkám úplně jiný směr. Emma užasla, když se dozvěděla, kdo je ta návštěvnice, která na ni čeká v soukromém salonku.

Zdržela se jenom, aby si sundala zástěru, přičísla si vlasy a uhladila sklady na prostých šedivých šatech, a pak už zamířila do salonku, kde našla dámu oděnou v elegantním tmavomodrém

cestovním úboru, jak se dívá z okna. „Dobré jitro vám přeji, madam. To je neočekávané potěšení,“ řekla, když zavřela dveře a pokročila ke stolu, u něhož naposledy snídali s Benedictem před jeho odjezdem do Londýna.

„Vskutku neočekávané,“ zazněla chladná odpověď od dámy, která se teprve nyní odvrátila od okna.

Emma si nebyla úplně jistá, ale měla pocit, že v očích, které si ji pomalu změřily od hlavy k patě, aby jim neunikl sebemenší detail, zahlédla cosi jako překvapení. I ona si neočekávanou návštěvnici prohlédla, ale jediný krátký pohled jí stačil, aby poznala, že lady Fenchamová se svému atraktivnímu bratrovi příliš nepodobá, a už vůbec nemá jeho neobyčejný šarm.

„Slečna Lynnová, pokud se nemýlím?“

Emma se na ni vážně zadívala, ale náhle pocítila jakýsi neklid. Věděla, že lady Fenchamová si vydobyla pověst dámy velmi povýšené. Nicméně by byla čekala, že dá najevo alespoň zdání určité vřelosti vůči ženě, která se má brzy stát manželkou jejího bratra. Zřejmě to je důvod, proč ji lady Fenchamová tak nečekaně navštívila. Benedict jí určitě napsal a zpravil ji o svém záměru.

„Ano, jsem skutečně Emma Lynnová,“ přisvědčila a krátce, ale působně se uklonila. „Předpokládám, madam, že jste dostala dopis od svého bratra.“

„To předpokládáte mylně, slečno Lynnová. S Grantleyem jsem nebyla v kontaktu již několik týdnů, od té doby, co odcestoval z hlavního města.“

Její tón zůstal i nadále odměřený, a proto se Emma ani nepodivila, když lady odmítla její poněkud opožděnou nabídku, aby se posadila a vzala si nějaké občerstvení.

i „Nezdržím se dlouho. Moje návštěva má dva účely, slečno Lynnová. Za prvé chci zjistit, zdaje ta zneklidňující zpráva, kterou mi včera při krátké návštěvě sdělil můj syn, skutečně pravdivá. A pokud ano, chci od vás slib, že k tomu sňatku nikdy nedojde.“

Emma, která se nechtěla dát zastrašit tím diktátorským tónem, hleděla nadále klidně na svou povýšenou návštěvnici. „Ačkoliv to dosud nebylo oficiálně oznámeno, ano, s Benedictem jsme se tajně zasnoubili.“

Vzhledem k tomu, že lady Fenchamová dala víc než srozumitelně najevo, že je proti tomuto svazku, Emma ani nečekala nějaké bouřlivé blahopřání, ale přece jenom ji trochu zarazilo, když ve výbuchu smíchu, který vzápětí po jejím přitakání následoval, uslyšela neklamný tón pohrdání.

„Ó ano, to věřím, že si Benedict přál, aby tato absurdní záležitost zůstala v tajnosti. Ale jak dlouho myslíte, že bude schopen vás ochránit před odsudkem našich kruhů, slečno Lynnová, jakmile vejde ve všeobecnou známost váš původ? Což se samozřejmě stane,“ řekla výhrůžně. „Jak dlouho myslíte, že bude trvat, než proud pozvání, která se zpočátku budou do vašeho domu jen hrnout, začne slábnout a na pozvánkách, které přece jenom dorazí, bude pouze jméno vašeho manžela?“

Nesmiřitelný pohled se ještě o poznání zatvrdil.

„Nepochybuji o tom, že můj bratr by se zachoval jako čestný muž a vytrval by po boku ženy, s níž se tak nerozvážně oženil. A nepochybuji ani o tom, že jeho přátelé, kteří ho chovají v opravdové úctě, by vás i nadále přijímali. Ale nesrovnatelně větší množství lidí ze společnosti by před vámi navždy zavřelo dveře. Máte v úmyslu odsoudit Benedicta do role člověka, kterého velká většina jeho třídy již nebude považovat za společensky přijatelného? Jste připravena pozorovat jeho společenský úpadek a být si vědoma, že to vaší vinou je mu odepřen přístup do nejvyšších kruhů, v nichž byl zvyklý se celý život pohybovat?“

Brutálně vyzývavý lesk v nesmiřitelném pohledu lady Fenchamové nebyl o nic méně zraňující než krutě výsměšný hlas. Emma pocítovala nutkání vykřiknout, ať už toho nechá, chtěla jí říct, že je dokonalý nesmysl představovat si, že Benedictova společenská prestiž by utrpěla následkem sňatku. Ale slova jí nechtěla z úst, nedokázala je vyslovit prostě proto, že se velmi obávala, že lady Fenchamová se nemýlí. Kdyby se její předpověď vyplnila, Emmě by to ani tolik nevadilo kvůli ní samé, ale nedokázala by Benedicta dostat do postavení, kde by ji často musel chránit před jízlivostmi nebo uštěpačnými poznámkami.

V tom okamžiku se jí jasně vybavila jeho reakce na bezohledné výroky Clarissy Ashworthové, které zazněly tenkrát večer na oslavě.

Byl velmi rozhněván, rozhořčen. Jak dlouho by asi trvalo, než by musel hájit její jméno ještě jinými prostředky než jen slovy? Souboje jsou možná zakázány, ale přesto k nim dochází.

„A navíc,“ pokračovala lady Fenchamová, protože z posmutnělého a zkroušeného Emmina výrazu správně usoudila, že vítězí, a chtěla své postavení ještě utvrdit, „Benedict je dědicem svého bratra. To se patrně nezmění. Proto se tedy dá celkem rozumně předpokládat, že titul nakonec bude nosit Benedictův syn. Dovedete si jistě představit, jaké pokořování by to ubohé dítě muselo strpět, když by mu někdo neustále připomínal, že jeho matka si kdysi vydělávala na živobytí jako kuchařka v hospodě!“

Emma cítila, že už to dál poslouchat nevydrží, a proto využila krátké odmlky „Své názory jste mi objasnila dokonale, madam. Je naprosto zbytečné, abyste k tomu ještě něco dodávala.“ Její oči neklamně prozrazovaly, jaká všestravující bolest zuří v jejím nitru, avšak na hlase nebylo znát žádné pohnutí, když tiše dodala: „Nyní můžete spokojeně odjet s vědomím, že vaše návštěva splnila cíl, který jste si vytkla.“

Na tváři lady Fenchamové se objevil nejistý výraz a chvíli se zdálo, že chce ještě něco dodat, pak si to ale zřejmě rozmyslela a vyšla z místnosti bez jediného slova, ba dokonce ani se nerozloučila.

Emma počkala, dokud neuslyšela klapnutí potichu zavíraných dveří, a potom zaujala místo u okna, kde předtím stála její návštěvnice. Nevšimla si zmateného pohledu, který lady Fenchamová vrhla přes rameno, než nastoupila do kočáru. Ani nevnímala, jak elegantní kočárek odjíždí. Pouze si bolestně uvědomovala, že její pohádkový sen o štěstí se náhle rozplynul a že jí osud zasadil jednu z nejkrutějších ran, z níž se asi nikdy zcela nevzpamatuje.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Lucy lelkovala v jídelně, nervózně žmoulala v rukou prachovku a stále vrhala neklidné pohledy ke dveřím vedoucím na silnici. On se tady může objevit už každou chvíli, říkala si Lucy; hlavně nesmím zapomenout, co mám říkat. Slečna Emma jí před minutkou řekla, že je hrozně důležité, aby to zopakovala přesně, a pak zmizela nahoře. Lucy vraštila čelo, jak si v hlavě přebírala ty instrukce. Ale proč je to tak důležité, aby pana Grantleyho nezdržovala žádným povídáním, a jenom mu řekla, že slečna Emma je nahoře u lorda Ashwortha? Nešlo jí to na rozum. A proč je tak důležité, aby šel nahoru sám a Lucy zůstala dole?

I když byla na příchod pana Grantleyho připravena, jakmile se jeho vysoká postava objevila ve dveřích, Lucy sebou trhla a vrazila do stolu, že málem překotila jednu židli.

„Á, Lucy! A jak vidím, ve skvělé formě!“ Benedict vstoupil a musel se usmát, když uslyšel známé chichotání, které následovalo pokaždé, kdykoli se baculaté číšnici přihodila nějaká menší nehoda. Opravdu se mu po tom všem stýskalo. Je to přece úleva octnout se zase na poklidném místě po tom blázinci v hlavním městě!

Postavil cestovní tašku na zem, a vtom si uvědomil, že je v hostinci ještě větší klid, než jaký pamatoval. „Pán a paní tady nejsou, Lucy?“

„Ne, pane. Dneska odpoledne jeli do Salisbury, už bylo zapotřebí leccos doplnit do špajzu.“

„Tak se mi zdá, že jste tady měli moc co dělat, když jsem byl pryč.“ Podíval se na ni s předstíranou přísností. „Ale doufám, že jsi nikomu nepronajala můj pokoj, protože to ti říkám rovnou, že nemám v úmyslu se tísnit se svým podkoním v jedné posteli v pokojíku nad stájem.“

„Teda pane, vy jste číslo! Jakpak by nás něco takovýho napadlo! Ne, tedkonc u nás zůstává jenom lord Ashworth.“ Jakmile vyslovila jméno lorda Ashwortha, osvěžila se jí paměť. „Jo... a vy můžete jít rovnou nahoru, pane... Slečna Emma tam zrovinka tedkonc je... u lorda Ashwortha.“

Benedict už další pobízení nepotřeboval a zamířil ke schodišti, když zaslechl zvuk lehkých kroků. Otočil se a spatřil Deboru, která právě vstupovala do hostince a v rukou držela misku s jeho oblíbeným ovocem.

„Dobrý den přeji, pane Grantleyi.“ Nesměle se usmála. „Slyšela jsem, že se dneska máte vrátit. Je tady někde Emma?“

„Podle toho, co mi právě řekla Lucy, tak je nahoře s tím invalidou,“ odpověděl Benedict a se zalíbením hleděl na obsah misky.

„Tak v tom případě tam jenom zaběhnu s těmi jahodami. Lord Ashworth si na ně moc potrpí.“

„To zdaleka není sám,“ informoval ji Benedict a už se chystal, že si také poslouží, když ho Lucy zarazila.

„Ne, pane, to nesmíte!“

„Ale přece o jednu jahůdku nebude tak zle, Lucy,“ zaprotestoval.

„Já jsem to takhle nemyslela, pane.“ Začala znovu nervózně škusbat prachovku. „Já jenom, že slečna Emma neříkala nic o tom, že by slečna Debora měla chodit nahoru.“

„Nedělej si starosti, Lucy. Já tam půjdu a dohlédnu, aby všechno proběhlo, jak se sluší a patří, a nedošlo k žádným nepřístojnostem,“ uklidňoval ji Benedict a mezitím si strčil do úst jednu jahodu.

Po schodech a po chodbě šel jako první, a když došel ke dveřím Richardovy ložnice, zlehka zaklepal. Potom otevřel dokořán, poněkud ustoupil a dal přednost Deboře. Když se však Debora neměla k tomu, aby šla dál, a dokonce vyrazila jakési zoufalé zakvílení, podíval se přes její hlavu, aby viděl, co způsobilo její zděšení.

V několika prvních okamžicích se nezmohl na nic jiného, než že omámeně, nevěřícím pohledem zíral na ženu, kterou miloval, na ženu, již si tak brzy navykl důvěřovat víc než komukoli jinému, jak zpola leží na posteli, s živůtkem šatů staženým z ramen, a spěšně se vymaňuje z vášnivého objetí. Vzápětí jím projela strašlivá bolest, jakou snad ještě nikdy nezažil, a vydala ho napospas bouřlivým pocitům, mezi nimiž převládala ledově chladná zuřivost nad jasným důkazem tak kruté a bezohledné zrady.

„Zdá se, že jsme si svůj příchod špatně načasovali, má drahá,“ pronesl k Deboře záměrně lhotejně. „Či spíše pravý opak je pravdou.“

Jediná Debořina reakce byl přidušený vzlyk, a potom už se dívka protáhla kolem Benedicta a prudce se rozběhla ke schodišti, přičemž rozsypala z misky všechny jahody. Benedict naopak vůbec neměl v úmyslu dát se na útěk. Zůstal stát ve dveřích a díval se, jak se Emma snaží rychle upravit, ačkoli při tom musel přemáhat další vzednutí hněvu, když si uvědomil, že Richard zahlédl mnohem více z jejích půvabů, než bylo zatím dopřáno jemu, a v duchu se proklínal, že mohl být takový pošetilec a chovat se k té malé sprosté poběhlíci s nejvyšší úctou.

Kdyby se tolik nesnažil ovládnout své prudké hnutí mysli, možná by ho zarazilo, jak to, že Richard, který byl přistižen v kompromitující situaci se snoubenkou jiného muže, zřejmě nepocítuje rozpaky, ale naprostý úžas.

„Gratuluji, Ashworthe,“ pronesl Benedict dokonale klidným hlasem. „Vidím, že už jste se zotavil a neobyčejně rychle se vám vrátily síly. Nepochybně jste k tomu dostal mimořádně silný podnět.“

Richard se ani nepokusil odpovědět na tento sarkasmus, ale místo toho pohlédl na Emmu, která vstala z postele a přešla k oknu. Benedict ji rovněž pozoroval, ale protože se ani jednou nepokusila podívat jeho směrem a nyní stála u okna zády do místnosti, neviděl to, co Richard: že je smrtelně bledá a snaží se zadržet slzy.

„Vám také upřímně blahopřeji, madam,“ dodal hlasem, který opět prořal napjaté ovzduší. „V jediné stručné, leč vyčerpávající lekci jste mě mimo jakoukoli pochybnost přesvědčila, že nejsem vševědoucí. Otevřeně přiznávám, že mé hodnocení vašeho charakteru bylo naprosto mylné. Nechť je vám zadostiučiněním vědomí, že jsem vás ani na chvíli nepodezíral, že byste byla nějak zvlášť ctižádostivá. Titul baronky není k zahození, to vás ujišťuji. Ale kdybyste byla projevila trochu více trpělivosti a dočkala času, mohla jste se jednoho dne stát hraběnkou.“

Richard se užasle díval na Benedicta, který se obrátil k odchodu a tiše za sebou zavřel dveře, aniž by už pronesl co jiného. Mladý lord musel jen obdivovat sebeovládání tohoto muže. Kdyby byly jejich role opačné, určitě by dal svým citům průchod přinejmenším v bouřlivém slovním útoku. A vůbec nebylo vyloučeno, že by se neuchýlil i k fyzickému násilí. Nedokázal s jistotou odhadnout, zda by

ho pohled na obvázané rameno dokázal zadržet, kdyby našel ženu, kterou miluje, v objetí jiného muže.

Jeho předchozí úžas nebyl ani v nejmenším hraný. Nikdo snad nemohl být více překvapen než on, když Emma vešla do jeho pokoje, posadila se k němu na postel a klidně si začala rozepínat živůtek. Ovšem že se v něm vzedmula touha, když přitiskla své svůdné rty na jeho ústa. Koneckonců je jenom člověk. Přece žádný muž, jemuž v žilách koluje horká krev, by neodmítl sblížovací pokusy tak půvabné mladé ženy, jakkoli byly neočekávané?

Potřásl prudce hlavou, protože teď nedokázal pochopit, jak mohl být takový bloud. Přece ho to mělo hned napadnout; měl si okamžitě uvědomit, že je to všechno jenom naoko. Emma byla dokonale vychovaná mladá žena, naprosto bezúhonná, žádná lehkomyslnice libující si ve flirtu. Vždyť přece od chvíle, kdy začal opět nabývat sil, ani jednou nevstoupila do jeho pokoje sama. Pokaždé trvala na tom, aby s ní šla Martha nebo Lucy; důvodem, jak předpokládal, bylo, že ho jednak nechtěla kompromitovat, a také chtěla chránit svou vlastní pověst, která byla do té doby bez poskvrnky.

Nyní mu bylo dokonale jasné, že celou tu frašku si předem naplánovala. Prostě se rozhodla, že se Benedictovi ukáže v takovém světle, aby ho navždy zapudila ze svého života. Zvuk kroků míjejících dveře byl dostatečně silným důkazem, že v tom uspěla. Ale co ji pro všechno na světě k takovému kroku mohlo vést?

„Ještě není pozdě, Emmo, abys šla za ním a všechno mu vysvětlila,“ pobízela ji. „Když si pospíšíš, ještě ho chytneš.“

„Ne, to neudělám,“ odpověděla sotva slyšitelně. „Já už se s ním nikdy neuvidím.“

„Ty možná ne,“ souhlasil mírně. „Ale je velmi pravděpodobné, že někdy v budoucnosti, až se ocitnu v hlavním městě, se naše cesty zkříží. Smím se alespoň dozvědět, proč mám být předmětem pohrdání muže, jehož si nanejvýš cením?“

Teprve za hodnou chvíli se k němu Emma obrátila a Richard ji musel znovu obdivovat. Bylo jasné, že se snaží udržet své pocity na uzdě, ač ji to muselo stát nesmírné úsilí. Avšak v očích, které na něho nyní upřela, neviděl žádné slzy, které se jistě brzy objeví, jen nesmírnou lítost.

Za další chvíli přešla od okna a posadila se na židli vedle postele. „Byla jsem hloupá, že na tohle jsem nepomyslela,“ přiznala se a z jejího hlasu zaznívalo upřímné politování. „Nesmírně mě mrzí, že jsem tě do toho zatahla, Richarde. Kdybych jen byla připadla na něj aký jiný způsob...“

Richard se natáhl po její štíhlé ruce a konejšivě ji stiskl. „Nějaký jiný způsob, jak se rozejít s Benedictem,“ dokončil větu za ni. „Ano, pochopil jsem, že tohle jsi tím sledovala. Co ale pochopit nedokážu,

Emmo, proč se chceš rozejít s mužem, kterého tak očividně miluješ.“

„Právě z tohoto důvodu, Richarde,“ odpověděla a opět ji nebylo skoro slyšet.

Viděl, jak se jí mezi dlouhými řasami objevují slzy, ale zatím se kupodivu neskutálely. Chvilku počkal, až opět nabyla sebeovládání, a pak teprve promluvil. „Emmo, nezlob se. Ale jsem jenom hloupý mužský, který tomuto důvodu vůbec nerozumí. Někdy v budoucnosti budu patrně nucen se z tohoto činu zodpovídat. Nemyslíš, že bych si zasloužil, abych znal ten skutečný důvod?“

Emma odpověděla bezbarvým úsměvem. „Ani na chvilku bych neuvažovala, že k tomu někdy dojde. Ben je natolik džentlmen, že nevyvolá žádnou výtržnost na veřejnosti... Ale ano, máš pravdu, vysvětlení si zasloužíš,“ přitakala. „Avšak jedno mi musíš slíbit, Richarde, že Benedictovi nikdy v budoucnosti neřekneš, co se ti chystám vyprávět.“

Ovšemže jí bez váhání dal své slovo a pak už jen poslouchal dílem soucitně, ale se stále vzrůstajícím pobouřením, když mu odhalila příčiny svého nepochopitelného jednání.

„K čertu s Anglií!“ zaklel, když se konečně všechno dozvěděl. „Cožpak tady nezáleží na ničem jiném než na společenském postavení? Já vás nikdy nepochopím!“

„Ty jsi ale také jeden z nás,“ připomněla mu a byla pohnuta jeho neskrývanými sympatiemi.

„Ano, možná jsem jeden z vás,“ musel neochotně přiznat. „Nicméně byl jsem vychován tak, abych považoval vlastnosti toho kterého člověka za důležitější než jeho postavení na společenském

žebříčku. A jsem si jistý, že Benediet má stejné názory. Vždyť mu určitě nevadilo, že ses musela životem protloukat sama.“

„Opravdu mu to nevadilo,“ musela uznat. „Ale jednoho dne by si to mohl rozmyslet a pak by litoval, že se se mnou oženil.“ Slzy jí opět začaly smáčet řasy, ale její železné odhodlání jim nedovolilo skanout na tváře. „Já lituju jedině toho, že jsem tě musela tak hanebně zneužít.“

Richard nad tím jenom mávl rukou, ale pak se mu objevil na rtech také žalostný úsměv. „A já lituji zase toho, že moje milá Debora se musela stát svědkyní něčeho, co pro mě nebylo zdaleka nepříjemným zážitkem, k tomu se otevřeně přiznávám.“

Výraz dokonalého zmatku, po němž následoval výraz zoufalství, byl dostatečným důkazem, že si toho Emma dosud vůbec nebyla vědoma. Než se Richard vzpamatoval a uhodl její záměr, byla na nohou a vyběhla z pokoje.

V chodbě se srazila s Lucy, která pilně sbírala jahody z koberce, což byl jen další důkaz, že tam její přítelkyně skutečně byla.

Během uplynulých čtrnácti dnů byla Debora častou návštěvnicí hostince a nikdy neopomněla přinést Richardovi nějaký pamlsek, jímž chtěla raněnému povzbudit chuť k jídlu. Emma s radostí sledovala, jak pouto přátelství mezi Deborou a Richardem den ode dne sílí, a nyní nemohla snést pomyšlení, že by její vinou neměla jejich vzájemná úcta přerůst v něco mnohem významnějšího.

„Lucy, Debora tady asi už není, vid’?“

„Není, slečno Em.“ Lucy pukala zvědavostí a nijak to nezakrývala. „Skoro hnedky, jak sem přišla, tak zase odešla, a utíkala pryč. A zdálo se mi, že pláče. A to není všechno,“ dodala s očima navrch hlavy. „Pan Grantley je taky pryč. Akorát zaplatil účet a odjel, sotvaže se rozloučil. Paní se právě vrátila a viděla ho, jak už sedí v kočáře. A moc by chtěla vědět, co se vlastně stalo.“

„Já vím. Ale teď s ní mluvit nemůžu, Lucy. Prosím tě, řekni jí, že jí všechno vypovím, až se vrátím.“

Nezdržovala se, ani aby si přehodila přes ramena šál, a vyběhla z hostince asi takovým tempem, jako před chvílí Debora. Nebylo tedy divu, že dorazila k Hammondovým za pár minut, sice bez dechu, avšak s pevným odhodláním s přítelkyní za každou cenu promluvit.

Do domu ji vpustila sama paní Hammondová a ihned Emmě řekla, že dcera se zamkla ve svém pokoji a nechce s nikým mluvit.

Tím se Emma nenechala odradit. Rozběhla se do schodů, zaškrábala zlehka na Debořiny dveře, ale ani ji nepřekvapilo, když se dívka neozvala.

„Deboro, to jsem já, Emma. Prosím tě, otevři. Musím s tebou mluvit. Je to moc důležité. Vůbec to není tak, jak to vypadalo,“ řekla naléhavě a ke své velké úlevě za chvíli uslyšela, jak se v zámku otáčí klíč.

Když musela svůj plán vysvětlovat podruhé, nebylo to o nic méně bolestné. Emma se cítila citově úplně vyprahlá, ale přece jenom načerpala jakousi útěchu, když viděla, jak se do Debořiných očí vrací štěstí, ačkoli věděla, že to bude trvat hodně dlouho, než sama zakusí něco podobného.

Odmítla pozvání Debory i její matky, aby se chvíli zdržela a vzala si nějaké občerstvení, a vrátila se do hostince. Odešla rovnou do svého pokojíčku a postavila se k oknu a zírala ven nevidoucím pohledem. Vůbec ji nepřekvapilo, když za několik minut uslyšela klapnutí dveří. Ani se nemusela otáčet, aby se podívala, kdo to je, protože to věděla hned v prvním okamžiku, a rozběhla se do milující náruče, v níž tak často nacházela útěchu, když byla ještě malá.

Martha se ani nepokoušela zarazit proud slzí, které konečně začaly volně prýstit a jejichž tok neustával. Než se všechno dozvěděla, nepřestávala Emmu kolébat v náručí. Slzy pomaloučku ustávaly, ale bolest nebyla o nic menší, to Martha věděla.

„Jen co jsem toho muže poprvé uviděla, hned jsem dostala strach, že se něco může stát,“ šeptala a hladila Emmu po kaštanových kadeřích. „Ty moje děvečko zlatá, tys ho milovala až moc... milovala jsi ho až příliš.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Na rozdíl od svého manžela, který byl ze všeho nejspokojenější, když mohl zůstat celý rok na venkově a užívat si klidu a míru s občasnou návštěvou nějakého podobně založeného souseda, lady Fenchamová bylo nejlépe uprostřed víru společenského života. Tri týdny venkovského poklidu jí zcela stačily k tomu, aby si odpočala po náročné velké sezóně v Londýně a krátkém pobytu v Bathu, a nyní už nabrala dostatek sil pro další velkou událost ve společenském kalendáři.

S manželem se dohodli, že lady pojede do Brightonu napřed, aby dohlédla na to, že dům v tomto módním přímořském letovisku bude v pořádku. Toto uspořádání oběma manželům vyhovovalo přímo obdivuhodně, neboť jeho lordstvu poskytlo možnost zůstat na milovaném venkově přece jen o něco déle, zatímco milostivá paní bude mít příležitost ke krátké zajíždce, během níž navštíví svého oblíbeného mladšího bratra a ujistí se, že už může být klidná, neboť Be– nedicta zatím jistě přešel ten šílený nápad oženit se s někým tak hluboko pod svou úroveň.

V den odjezdu vyšla lady Fenchamová ven ke kočáru a shledala, že toho rána v půli července je obloha bez mráčku, ale přece nevěstí takové horko, aby cesta, kterou má před sebou, měla být nepříjemná. Jelikož její jedinou společnicí na cestě byla její osobní komorná, měla dostatek času, aby mohla v klidu přemýšlet. Musela se v myšlenách neustále vracet k té krátké návštěvě Ashworth Magna, jak se jí to ostatně až příliš často přiházelo i během pobytu v domě na venkově.

Lady Fenchamová byla od přírody čestná, a kdyby se jí někdo přímo zeptal, sama by jako první uznala, že slečna Emma Lynnová je pro ni téměř záhada. Popravdě řečeno očekávala, že najde nějakou vulgární mazanou ženštinu, která nachytala chudáka Benedicta na hezkou tvářičku; místo toho se setkala se zdrženlivou mladou ženou, jejíž noblesa byla ihned patrná jak ze způsobů, tak podle vyjadřování. Nedalo se popřít, že kdyby byla patřičně oblečena, slečna Lynnová by byla ozdobou každého tanečního sálu. Je to opravdu škoda, že její

prostý původ z ní činí nevhodnou kandidátku, protože lady Fenchamová byla téměř přesvědčena, že v každém jiném ohledu by byla pro Benedicta tou ideální životní družkou.

Lady Fenchamová příliš často netrpěla výčitkami svědomí. Nicméně teď, když kočí zahnul do impozantní brány vedoucí k venkovskému domu jejího bratra, pocítila přece jenom něco jako lítost. Pokud se dalo spoléhat na tisk, tedy skutečnost, že v novinách nebyla uveřejněna žádná oficiální zpráva o zasnoubení, snad znamenala, že slečna Emma Lynnová nepochybně dodržela slovo a vyvázala Benedicta ze všech závazků a slibů, které jí snad ohledně manželství dal, a tím mu dala volnost, aby se mohl poohlédnout po nějaké vhodnější nevěstě.

Vzednutí naděje rychle umlčelo hlas svědomí, který jí našeptával, že se možná dopustila velké chyby, když takto zasáhla do bratrových zájmů. Ale co, třeba se Benedict nechá přemluvit, aby odjel na léto s ní a s jejím manželem do Brightonu, kde se zcela jistě bude moci seznámit s desítkami mladých žen nekonečně vhodnějších, aby se staly jeho ženou!

S touto uspokojivou vyhlídkou na mysli vystoupila lady Fenchamová zlehka z kočáru a rychle vyběhla po několika schodech vedoucích k domu, který považovala zajeden z nejpůsobivějších venkovských sídel, jaké kdy měla štěstí navštívit.

Dům, který bratr koupil asi před deseti lety, byl postaven ze zlatavého pískovce a zasazen do několika akrů půvabně zvlněné krajiny. Ačkoli byl co do velikosti poněkud skromnější ve srovnání s mnoha slavnými venkovskými sídly, byl Fairview přesto dokonalou ukázkou panského domu postaveného v klasicistním stylu. Benedict nelitoval nákladů na obnovu a nové zařízení celého interiéru, a dům nyní ohrázel osobnost svého majitele – byl nevztíravě elegantní a v každém ohledu by uspokojil nároky každého estéta.

Když Fingle po zaklepání otevřel dveře, ani se nepokoušel skrýt svůj úžas nad tou nečekanou návštěvou. Sice ustoupil, aby lady vpustil do haly, avšak také jí neváhal sdělit, že si nevybrala nejšťastnější chvíli k improvizované návštěvě, neboť jeho pán mu přísně zakázal kohokoli pouštět do domu.

Lady Fenchamová na to jen vladařsky mávla rukou v rukavičce. „Nebud'te směšný, Fingle! Ovšemže neodmítne přijmout vlastní sestru.“

Zkušený majordom byl rozhodně skeptický a ani se tím nijak netajil. „Vážená lady, pán od té doby, co se vrátil z Wiltshiru, zatím nepřijal nikoho. On – on téměř ani nevychází z domu.“

Lady Fenchamová se o Benedictově návratu do Fairview dozvěděla z dopisu, který dostala od dobré přítelkyně, jež bydlela poblíž. Avšak od žádného ze svých informátorů se už nedozvěděla nic podstatnějšího, protože nikdo z nich neměl možnost sledovat Benedictovy pohyby. Jinak by musela vědět, že její po mnoha stránkách žádoucí bratr se chová naprosto nezvykle.

Ted' se ulekla. „Doufám, že mi nenaznačujete, že je bratr nemocný? Jestli je tomu tak, jak to, že jsem nebyla okamžitě informována?“

„Netvrdil bych, že je přímo nemocen, lady,“ odpověděl ihned Fingle, aby co nejrychleji rozptýlil její obavy. „Ale musel bych přiznat, že pán v poslední době jaksi – ehm – není zcela ve své kůži.“

„Jak tomu mám rozumět, že není ve své kůži?“ Lady Fenchamová si dobře všimla, že věrný sluha se najednou vyhýbá jejímu pohledu. V mysli jí naskočilo ohavné podezření. „Snad tím nenaznačujete, že je můj bratr opilý?“

Finglea to stálo nemalé úsilí, aby se mu podařilo potlačit úsměv. Lady Fenchamová dokázala být přímo brutálně otevřená. „Nic takového bych si netroufal tvrdit, lady Fenchamová. Ale váš pan bratr se zavřel v knihovně s karafou brandy, už je to více než hodina. Což mě vede k podezření, že v této chvíli už asi není dokonale střízlivý.“

„Tomu prostě nevěřím!“ prohlásila lady, která si nic podobného nedokázala představit. „V životě jsem bratra neviděla v podnapilém stavu.“

Tak ted' ho tedy uvidíš, říkal si v duchu Fingle, když se díval, jak lady odhodlaně kráčí přes halu ke knihovně.

Už se ale nepokoušel ji zadržet, prostě proto, že to takhle dál jít nemohlo. Neminul jediný den, aby se jeho pán neutekl k láhvi brandy ve snaze zmírnit svou bolest. A jádrem všech těch nesnází byla samozřejmě nějaká žena. To bylo jasné všemu personálu v domě. I

kdyby jim byl podkoní nevyzradil, že jejich pán byl konečně zasažen Amorovým šípem, příkazy, které od pána dostali, totiž že mají uvést Fairview do naprosto dokonalého stavu, úplně stačily, aby veškeré služebnictvo pochopilo, že v nedaleké budoucnosti budou vítat novou paní domu.

Fingle nad tím kroutil hlavou, protože si vůbec nedokázal vysvětlit, co se mohlo přihodit. Jeho pán je přece natolik náročný a má tak vytríbený vkus, že by se nenechal omámit pouze hezkou tvářičkou. Z toho tedy Fingle usoudil, že ta mladá žena, která si navzdory všem, kteří to již považovali za beznadějně, přece jen dokázala získat srdce pana Grantleyho, musí být žena natolik vzácná a neobyčejná, že se již nemohl dočkat, až ji přivítá v novém domově. Jenomže pán se vrátil domů sám a v zoufalé, černočerné náladě, z níž se dosud nevzpamatoval. Jenom po ránu opouštěl dům, aby se trochu projel po svých pozemcích, a to pak jezdil jako šílenec, jako by mu byl v patách sám ďábel. Byl zázrak, že si při tom nesrazil vaz, a vypadalo to, jako by se právě o to snažil.

Ne, řekl si Fingle znovu rozhodně, když viděl, jak nezvaná návštěvnice majestátně vplouvá do knihovny, takhle už to dál nejde. Lady Fenchamová by mu zrovna nepřišla na mysl jako někdo, s kým by se chtěl o té neudržitelné situaci radit, ale jestli se jí podaří vrátit pánovi alespoň náznak jeho dřívějšího zdravého rozumu, on se nebude zlobit, že se tak nečekaně objevila na prahu, i kdyby to pro něho znamenalo ztrátu místa za to, že svévolně neuposlechl pánových rozkazů. Nebyl to ostatně první ani jediný příkaz, který od pánova návratu na Fairview neuposlechl.

Lady Fenchamová zůstala na několik okamžiků stát ve dveřích, protože se úplně zděsila pohledu, jaký se naskytl jejímu zraku. I z té vzdálenosti poznala, že Fingle nepřeháněl. Její bratr zpola ležel rozvalený v jednom křesle poblíž krbu a ani zdaleka se nepodobal tomu vždy bezvadně oděnému džentlmenovi, jehož elegantní vzhled nesmírně obdivovala a také hojně napodobovala v uplynulém desetiletí většina jeho vrstevníků ze společnosti.

Ted' měl svlečený kabát, který ležel nedbale pohozený na podlaze u jeho nohou. Rozepnutá vesta odhalovala košili, celou pomačkanou a plnou skvrn, nákrčník měl nevyžehlený a uvázaný tak nedbale, že ze

všeho nejvíc připomínal notně použitý hadr na prach. Pokud lady Fenchamovou nešálil zrak, i na jeho tváři bylo znát, že se jí už nějaký čas břitva ani nedotkla, a v přivřených očích byl výmluvný lesk, který dosti jasně vypovídal o množství alkoholu, které Benedict od rána zkonzumoval.

„Ano, Fingle, můžete dolít karafu,“ zamumlal Benedict nezřetelně, aniž by se obtěžoval otočit hlavu. Teprve když uslyšel opovržlivé odfrknutí, které se ozvalo vzápětí po jeho rozkazu, stočil pohled ke dveřím. Potom několikrát po sobě zamrkal, než se mu podařilo zaostřit zrak.

„Proboha živého, Aggie! Jsi to ty?“ Ani se nepokusil vstát. „Který čert tě sem přinesl?“

„Ujišťuji tě, že jsem sem nepřišla proto, abych přistihla svého bratra ve stavu povážlivé opilosti!“ Na její ostře pronesenou odpověď jenom bolestně zamrkal, ale lady neměla v úmyslu bratra ušetřit dalších nesnází, a než zamířila ke krbu, dveře za sebou nezavřela právě potichu. „Vypadáš jako nejhorší pobuda! Co se to s tebou děje?“

„Jen se mě ptej, milá sestřičko.“ S hlavou spočívající na opěradle křesla hleděl do své sklenice, i když k sestřině velké úlevě se už nepokusil napít. „Zamiloval jsem se do jedné dívky, o níž jsem se bláhově domníval, že by z ní byla dokonalá manželka.“

Propukl v hlasitý smích, v němž však nebyla ani špetka skutečné veselosti. „Poprvé v životě mě můj úsudek šeredně zklamal. Ztratil jsem hlavu a zamiloval jsem se do ničemné, zrádné poběhlce!“

Lady Fenchamová byla upřímně šokována. Ze svého krátkého setkání se slečnou Emmou Lynnovou v hostinci u Ashworthského erbu si rozhodně neodnesla obrázek ženštiny volných mravů.

„Je-li tomu skutečně tak, potom jsi měl velké štěstí, že jsi její skutečnou povahu odhalil dřív, než ses dopustil té bláhovosti, že bys oficiálně oznámil vaše zasnoubení.“

Skelný pohled se z Benedictových očí začal rychle vytrácet a náhle se na sestru zahleděl až znepokojivě přímo, jako by ji teprve teď pořádně uviděl. „Zdá se, že jsi neobyčejně dobře informovaná, Agnes. Neudělal si náhodou tvůj syn malou zajíždku a nestavil se za tebou, než odjel do Devonu?“

„Ano, náhodou se u mne zastavil, když jsem byla v Bathu.“ Posadila se do křesla naproti němu a náhle se začala velmi zaměstnávat urovnáváním sukně.

„Musím se ti přiznat, že mi hned od začátku ten tvůj nápad oženit se s tou osobou přišel až směšně absurdní. Za nic nedokážu pochopit, co se to s tebou dělo, když jsi o něčem takovém mohl vůbec uvažovat. No vážně,“ řekla pohrdavě, „vzít si dívku z takové třídy!“

„Z jaké takové třídy?“ zeptal se a jedno obočí se tázavě zvedlo. „Mám dojem, že žiješ v nějakém bludu, milá sestro. Slečna Lynnová je dcerou džentlmena, a kromě toho sestřenice mého dobrého přítele Charlese Lynna, pěkně prosím.“

„Pane na nebi!“ Lady Fenchamové viditelně poklesla dolní čelist, bylo zřejmé, že je upřímně zděšená. „O tom jsem neměla nejmenší tušení,“ přiznala se upřímně. „Ale proč ta hloupá osůbka něco neřekla, když jsem...?“

„Když jsi... co, sestro milená?“ dotíral Benedict, když sestra nechala větu nedopovězenou.

Žádná odpověď.

S každou uplývající vteřinou se otupující účinky brandy vytrácely jako zázrakem, a i když by se Benedict neodvážil tvrdit, že je zcela střízlivý, rozhodně tomu byl tak blízko, že rozdíl byl prakticky zanedbatelný. „Je můj předpoklad, že sis vzala do hlavy, že musíš navštívit slečnu Lynnovou, správný?“

„Ovšemže jsem ji byla navštívit,“ přiznala se, protože dobře věděla, že pokoušet se zapírat by nemělo žádný smysl. Na to byl její mladší bratr až příliš vnímavý. „Přece by sis nemohl myslet, že dokážu nečinně sedět, když jsem zjistila, že se můj bratr hodlá dopustit takové politováníhodné mesaliance? A nemá vůbec cenu, abys na mě teď tak nenávistně hleděl, Benedicte!“ vyhrkla v sebeobraně. „Neměla jsem nejmenší tušení, že ta dívka má takové styky. Ale co ji pro všechno na světě napadlo, že si bude hledat živobytí v takové obyčejné hospodě, to by mě tedy zajímalo?“

„To teď necháme na chvíli být.“ Upřel na sestru pronikavý, tvrdý pohled, který neodvrátil ani ve chvíli, kdy stavěl prázdnou sklenici na stůl. „Cos jí řekla, Agnes?“ zeptal se s šálivou vlídností. „Cos řekla mé milované?“

„Tvé milované?“ opakovala nechápavě. „Ale – ale vždyť jsi před chvílí tvrdil, jaká je to zrádná –“

„Já vím, co jsem o ní říkal, Agnes,“ přerušil ji a znělo to výhrůžné, navzdory tomu, jak tichým hlasem promlouval. „Jenže mě teď napadá... ano, jsem si tím téměř jist, že jsem byl zaslepený bloud.“ Narovnal se v křesle a Agnes viděla v jeho očích odhodlání, které na jeho hlase nebylo znát. „A ty mi teď poskytněš důkaz, který potřebuji, milá sestro, a vypovíš mi přesně, co se odehrálo mezi tebou a Emmou, když jsi za ní byla u Ashworthského erbu... A vypovíš mi to do nejmenších podrobností.“

Povaha lady Fenchamové by se nikdy nedala popsat jako pokorná nebo poslušná. Ale navzdory tomu se nyní automaticky podrobila. Když skončila, Benedict vyskočil z křesla a zahrnul ji takovou drtivou tirádou, jakou snad ještě nikdy neslyšela.

„Takhle se mnou mluvit nesmíš, Benedicte,“ pokusila se chabě něco namítat, když si vyslechla, jak rozcupoval její charakter na cáry. „Nikdy bych nevěřila, že můžeš být tak bezcitný a mluvit s vlastní sestrou tímhle způsobem. Vždyť já jsem měla na srdci jenom tvoje dobro.“

„Máš veliké štěstí, že to dobře vím. Jedině to tě uchrání před výpraskem, který ti tvůj manžel měl dát už před lety!“ Začal nervózně přecházet po knihovně sem a tam. „Aby tě čerti vzali za to, že strkáš do všeho nos, Aggie!“

To bylo to poslední, čím mohl napravit její těžce pošramocené sebevědomí. „Já už tady nebudu ani chvíli a nenechám se urážet! Vždyť já to nebohé děvče začínám skoro litovat. Jako manžel budeš ohavný tyran. Můžeš slečně Lynnové ode mne vyřídit, že když bude někdy potřebovat podporu, já budu první, kdo jí ji nabídne. A budu ji před tebou chránit!“ Posbírala zbytky své důstojnosti, vstala a zamířila ke dveřím. „Lituji, že jsem sem vůbec chodila!“

„Aggie!“ zavolal za ní a zarazil ji uprostřed rozzlobeného odchodu ke dveřím. „Já zase vůbec nelituji, že jsi sem přišla!“

Vyplula majestátně z místnosti, ale Benedictovi přece jen neunikl její spokojený úsměv. Jeho úsměv se však okamžitě vytratil a Benedict se začal v duchu proklínat za svou neprozíravost. Jak to, že ho okamžitě nenapadlo, že je to jenom klam, sehrané divadlo, které ho

mělo ponouknout, aby zrušil zasnoubení. A on do té léčky vlezl jako nějaký prostřáček!

Hněv a radostná nálada se v něm svářily; nevydržel sedět, vyskočil a začal rázovat po místnosti sem a tam. Nyní zcela jasně chápal, co bylo přece tak očividné od chvíle, kdy vstoupil do hostince – Lucy, která čekala na jeho příchod v jídelně, mírně popletená a snaživě papouškující, co měla za úkol odříkat, a Richard, který byl zjevně vyvedený z míry tím, co se odehrávalo. Není divu, že se Emma neodvážila pohlédnout mu do tváře, připomínal si nyní. Ta potměšilá podvodnice se bála, že kdyby měl možnost pohlédnout jí do očí, určitě by poznal, že to, co se v nich zračí, není zahanbení, nýbrž nesnesitelná bolest. Vždyť je to přece všechno nad slunce jasnější, říkal si a nedokázal pochopit svou lehkověrnost. Kdyby býval nedovolil, aby mu citové rozrušení a pošramocené sebevědomí zatemnilo zdravý úsudek, už dávno by se mu bývalo rozbřesklo, jak to vlastně bylo doopravdy.

Při neklidném přecházení se nyní octl u svého dubového psacího stolu a pohlédl na horu korespondence, která byla úhledně navršena v jednom rohu a čekala na vyřízení. Benedict, uzavřen ve svém soukromém trápení, zcela ztratil zájem o vnější svět. Nanejvýš ještě tu a tam vyjel pohovořit se správcem. Nebylo tedy divu, že nyní pocítil výčitky svědomí a po nich následoval pocit studu, který ho přiměl k tomu, aby usedl za stůl a začal pročítat dopisy od několika přátel, jež v poslední době tak zanedbával.

Nakonec narazil na dopis napsaný elegantním, šikmým rukopisem, který ihned nerozpoznal, v němž stálo, že Richard Ashworth, který se nyní zotavuje v domě Hammondových, se zasnoubil s dcerou paní domu.

Četl Laviniinu zajímavou zprávu, datovanou již přede dvěma týdny, už podruhé a věnoval zvláštní pozornost výmluvné doušce: *Z několika různých zdrojů jsem se doslechla, že Vaše sestra nedávno navštívila hostinec u Ashworthského erbu. Jelikož však jsem v poslední době Emmu vůbec neviděla, protože jí, chudince, nebylo dobře a většinu času trávila ve svém pokoji, nedokázala jsem ani zjistit, co mohlo Agnes ponouknout k tak neočekávané návštěvě. Jenom upřímně doufám, že se nepříhodilo nic neblahého. Kdyby se*

nám podařilo odkrýt skutečný důvod její návštěvy, nepochybně bychom se dozvěděli něco zajímavého, protože za mnou vůbec nezašla.

Benedict se usmál pod vousy. Lavinie to věděla moc dobře. Jistě okamžitě uhodla, co má Agnes za lubem, a napsala dopis tak, aby probudila jeho zvědavost a přinutila ho jednat. Další povzbuzení již nepotřeboval.

Natáhl se po zvonci na zdi a energicky zazvonil. Téměř vzápětí vstoupil Fingle a rozjasnil tvář, když viděl pána sedět za stolem. Benedict vypadal velmi zaneprázdněný.

„Přejete si, pane?“

„Ano. Najednou mi strašně vyhládlo. Požádejte kuchaře, ať mi sem pošle podnos s nějakým jídlem. Nemusí to být nic zvláštního, rozumíte, třeba jenom nějakou studenou přesnídávku.“

„Zajisté, pane. Ještě něco si budete přát?“

„Ano.“ Benedict se trochu zamračil, neboť zřetelně slyšel nějaké bouchání a šoupání. „Co je to proboha v hale za rámus?“

„To je doručovací služba, pane, právě přivezli tu pohovku do budoáru, kterou jste objednal, když jste byl před měsícem v Londýně. A také přivezli několik beden. Myslím, že jsou z téhož módního salonu v Bond Street jako těch několik zásilek, které přišly minulý týden.“ Fingleovi zacukalo v koutku úst. „Budete si přát, abych s nimi naložil stejně jako s těmi předchozími?“

V tmavě modrých očích se objevil zděšený výraz, jak se Benedict náhle na něco rozpomněl. „Nemýlím se, když předpokládám, že jsem vydal příkazy, aby se jejich obsah spálil v kamnech?“

„Zajisté, pane, tak tomu bylo.“

„Panebože!“

Žalostné zasténání ještě prohloubilo Fingleův neovladatelný úsměv. „Neznepokojujte se, pane. Tohoto příkazu jsem si prosím dovolil neuposlechnout.“

Výbuch smíchu, který následoval po tomto přiznání, zazněl majordomovým uším jako rajska hudba. „Čert vás vem, Fingle! Kam jste je schoval?“

„Jsou v pořádku v jedné ložnici pro hosty, pane. Mám nyní dát příkaz jedné komorné, aby dala věci na jejich správné místo?“

Benedict se laskavě usmál na svého věrného služebníka a potřásl hlavou. „Vy jste přece takový darebák, Fingle. Na mou duši, znáte mě líp než já sám... Ano, postarejte se o to, ať to udělá co nejdřív. Jo, a Fingle,“ dodal, když viděl, že se majordom má k odchodu, „vyříd'te ve stáji, ať mi nachystají na zítřek hned na ráno lehký cestovní kočár. Po snídani ho chci mít přistavený u dveří. Vracím se do Wiltshiru.“

„Pane Grantley, můj pane, spolehněte se, že tento příkaz určitě vyřídím.“

Příštího dne Benedict dorazil do Ashworth Magna ve výborném čase, ještě nebylo ani poledne. Původně měl v plánu, že pojede rovnou do hostince u Ashworthského erbu a pohovoří si s Emmou. Avšak pak si uvědomil, že Richard a Debora se zasnoubili, a jelikož je nepravděpodobné, že je v brzké budoucnosti zase uvidí, rozhodl se, že nejdříve zajede do domu Lavinie Hammondové, aby snoubencům poblahopřál.

Když několikrát energicky, ostře zaklepal naleštěným bronzovým klepadlem a nikdo mu nepřišel otevřít, obešel dům dozadu, neboť čekal, že tam najde jako už často Lavinii Hammondovou, jak spokojeně pracuje v zahradě. Místo ní však našel Richarda sedícího o samotě pod jedním ze stromů, které poskytovaly příjemný chládek a stín před prudkými poledními slunečními paprsky.

Když zaslechl zvuk kročejů, Richard otočil hlavu a v jeho výrazu se objevila neobvyklá směsice zármutku a radosti. „Ale Grantleyi! Odpustíte mi, když nevstanu?“

Benedict si všiml, že Richard má pravou nohu nataženou a položenou na malé stoličce. Zvedl udiveně obočí. „Tak se mi zdá, že jste se zase zúčastnil nějaké bitky!“

„Za to všechno může ta vaše zatrápená Anglie!“ odpovědělo jeho lordstvo popuzeně. „Jen co jsem sem přijel, hrne se to na mě jedno za druhým.“ Ted' se ale usmál, i když trochu žalostně. „Jenže za tohle si můžu sám, řekl bych. Ten místní felčar mi radil, abych se ještě šetřil a nepřepínal síly, ale já jsem neposlouchal. Tuhle jsem se po ránu vydal sám na projížďku a udělalo se mi slabo a skončil jsem na zemi.“ Pokrčil rameny. „No, mohlo to ale dopadnout hůř. Mám jenom výron v kotníku. Za pár dní budu zase běhat.“

Ukázal hostu na vedlejší židli. „Nechcete se na minutku posadit? Debora s matkou by se měly vrátit každou chvíli. Jsou na návštěvě u sousedů.“

Benedict nabídku přijal a chvíli si mladého muže mlčky prohlížel. „Takže přijímáte blahopřání, jestli jsem správně pochopil?“

Richard sebou překvapeně trhl, jako kdyby byl předtím uzavřen v nějakém svém soukromém světě. „Aha, vy jste zřejmě dostal dopis od Lavinie. My jsme se rozhodli, že zasnoubení zatím oficiálně neoznámíme, až na podzim, kdy chce Lavinie uspořádat v Londýně oslavu.“

Benedict se na něho podíval trochu potouchle. „Nepřipadá vám, že jste to vzali nějak hodně zkrátka?“

„Ani ne,“ odpověděl Richard, když se nad tím chvíli zamyslel. „Jak dlouho člověk potřebuje na to, aby se zamiloval? Já bych řekl, že čas při tom nehrál téměř žádnou roli.“

„Pravda,“ souhlasil Benedict. „Ale vy, vážený pane, se zřejmě umíte zamilovat na povel.“

Ted' se zase Richard pozorně zadíval na svého společníka, a když viděl v jeho očích pobavený záblesk, viditelně se mu ulevilo. „Já vím, že to nemyslíte vážně. Určitě jste už uhodl, jak to ve skutečnosti bylo... protože proč byste tady jinak byl? Zřejmě jste navštívil svou sestru?“

„Ne, ale ona navštívila mne,“ odpověděl Benedict, a vtom zaslechl radostný výkřik, a když se otočil, spatřil Deboru, která se k němu rozběhla přes trávník, a za ní její matku, která se blížila poněkud důstojnějším krokem.

„Ach pane Grantleyi! Tak jste konečně přijel!“

Benedict povstal a uchopil obě její napřažené ručky a chvíli je podržel. „Ano, moje milá. Chtěl jsem vám osobně co nejsrdečněji poblahopřát.“

„Jenže...“ Debora najednou vypadala zaraženě, ba přímo nešťastně jako dítě, kterému vzali oblíbenou hračku. „Cožpak vy jste nepřijel za Emmou?“

„To víš, že přijel za ní,“ řekl Richard. Mezitím k nim došla Lavinie a následující větou zchladila dceřino nadšení. „Jenže vy asi zapomínáte na jednu věc, milé děti. Jde o to, jestli Emma bude ochotná

Benedicta vůbec vyslechnout.“ Obrátila se k řečenému džentlmenovi a na uvítanou mu podala ruku. „Jak se vám daří, pane? Zřejmě jste dostal můj dopis.“

Přikývl a pustil její ruku. „Teprve včerejší návštěva mé sestry mi otevřela oči. Váš dopis, který jsem si přečetl ihned po jejím odchodu, už jen potvrdil mé podezření.“

„Ach ta Agnes, ta by zasloužila co proto!“ vykřikla Lavinie a znělo to, jako by se toho s radostí chtěla ujmout. „Proč se do toho musela plést?“

„Myslím, že podruhé si to pořádně rozmyslí, než se do něčeho takového pustí, přinejmenším pokud půjde o mé záležitosti.“ Ironický úsměv mu zmizel ze rtů a zamyšleně se zadíval na Lavinii. „Proč si myslíte, že by se mnou Emma nechtěla mluvit?“

„Protože umí být umíněná jako mezek, když si něco vezme do hlavy,“ odpověděla Debora rozzlobeně. „Museli jsme jí všichni slíbit, že se nikdy nedozvíte, jak to bylo tenkrát doopravdy. Teprve když jsme se s Richardem domluvili, že se vezmeme, jsem maminku přemluvila, aby vám napsala.“

„A i tak jsem se snažila, abych toho nevyzradila příliš mnoho,“ řekla Lavinie. „Ale všichni jsme si dělali takovou starost. Samuel i Martha jsou kvůli ní celí nešťastní, ale já jsem si byla jistá, že člověk tak inteligentní jako vy určitě časem dospěje k názoru, že tady něco hodně nehrálo.“

„Přeceňujete mě, Lavinie. Můj zdravý rozum mě v těch uplynulých týdnech dokonale opustil, jinak bych byl musel uhodnout pravdu už dávno.“ Přes rty mu přeběhl úsměšek. „I když na svou obranu musím dodat, že tady náš mladý přítel sehrál svou roli vášnivého milence velmi přesvědčivě.“

„Tak to tedy ne!“ protestoval Richard. „To není fér! Vždyť ona mě překvapila naprosto nepřipraveného. Do té doby se vždycky chovala naprosto způsobně a náležitě.“

„Možná,“ řekla z vysoka Debora, přičemž vrhla na svého snoubence nesouhlasný pohled. „Jenže se nezdálo, že by ses v nejmenším snažil ubránit jejím svodům.“

Richard se v rozpacích zavrtěl na židli. „Tedy Debbie, vždyť jsme se přece dohodli... A Emma je moc hezká dívka... a já jsem taky jenom člověk... A nikdy jsem se netajil tím, že ji mám moc rád.“

Lavinie se rozhodla přispěchat budoucímu zeti na pomoc, dřív než se do toho vysvětlování ještě víc zaplete. „Deboro, nech už toho,“ pokárala dceru a pak se obrátila k Benedictovi. „Emma možná bude souhlasit, že se s vámi setká, pane Grantleyi. Ale jestli se vám ji podaří přesvědčit, že to, co jí napovídala Agnes, je dokonalý nesmysl, je už věc jiná.“

Richard však nesouhlasil. „Ale nakonec přece bude muset uznat vaše argumenty. Možná je umíněná, ale v žádném případě není hloupá.“ Najednou sebou trhl, jak mu hlavou bleskl nápad. „Už to mám! Prostě ji unesete. Přehodíte si ji přes sedlo a odvezete ji pryč.“

Debora nadšeně zatleskala. „Ano, ano, to je tak děsně romantické!“

„Spíš děsně nepohodlné, řekl bych,“ prohlásil Benedict, čímž si vysloužil nesouhlasný pohled hnědých očí.

„Jenže Emma by musela nakonec vaše argumenty uznat, kdybyste jí pohrozil, že ji neodvezete zpátky do hostince, dokud si neposlechne, co máte na srdci,“ nedala se odbýt Debora a s uspokojením sledovala, že na Grantleyových zachmuřených mužných rysech se přece jenom objevil výraz svědčící o tom, že by byl ochoten o tom uvažovat.

Chvilí ji mlčky pozoroval a potom řekl: „Myslíte, že byste teď mohla zajít do hostince, Deboro, a promluvit si se Samuelem a Marthou, ale tak, aby o tom Lucy nevěděla? Poproste je, aby sem přišli.“

Richard se díval za Deborou, která mezitím už zmizela za rohem, a pak se obrátil k Benedictovi. „Můžu vědět, co zamýšlíte?“

„Chci se zachovat podle vaší originální rady, mladý muži, byť s drobnou úpravou,“ zazněla překvapivá odpověď.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Emma vyndala z police velkou mísu a začala mechanicky zadělávat těsto na masové paštiky. V kuchyni bylo dusno, ale ona si z toho celkem nic nedělala. Pak si uvědomila, že v posledních dnech vlastně nevnímá skoro nic. Téměř jako by se jí každým dnem snižovala citlivost, že si sotva uvědomuje, co má před očima, stěží slyší okolní zvuky. A v duchu si připomněla, že jakoby teprve před chvílí si uvědomila, že Martha i Samuel ji nechávají na pokoji a nechťejí ji ničím vyrušovat.

Potřásla hlavou a podivila se své vlastní nevšímavosti. Jedno bylo jisté: takhle už to dál nejde. Konečně se odhodlala vymanit se z toho mátožného stavu, v němž se pohybovala jako tělo bez duše a do něhož se sama uvedla v marné naději, že tím zmírní svou bolest. Stejně to nebylo nic platné. Bolest u srdce ji neopouštěla a Emma se nyní pomalu smířovala s myšlenkou, že už to tak bude asi napořád. Snažit se ale distancovat od okolního světa a od lidí také nikam nevede. Rychle docházela k závěru, že mnohem prospěšnější bude zaujmout přesně opačné stanovisko. Samozřejmě nejlepší způsob, jak se zbavit černých myšlenek a nepropadnout naprostému zoufalství, bude stále se zaměstnávat něčím užitečným a zároveň se nevyhýbat společnosti ostatních lidí.

Přesto se neubránila povzdechu. V tomto období nebyl provoz v hostinci bohužel nijak živý, takže nebylo právě snadné vždycky si najít nějaké zaměstnání. Většina lidí z vyšších kruhů, kteří měli to štěstí, že si užívali hlavní londýnské společenské sezóny, která trvá od Velikonoc do konce června, se již vrátila do svých venkovských sídel nebo se zotavovala v některém z oblíbených přímořských letovisek, a do té doby, než v září začne v Londýně kratší podzimní sezóna, v hostinci u Ashworthského erbu se mnoho hostů neobjeví.

Ale přece jenom není všechno jenom černočerná beznaděj, připomněla si Emma, neboť nechtěla propadnout dalšímu záchvatu trudnomyslnosti. Na jejím životním obzoru se objevil paprsek naděje.

Možná nejlepším řešením přece jen bude odstěhovat se do Bathu s Lavinií, která ostatně své pozvání nedávno zopakovala. Paní Hammondová byla pevně rozhodnuta, že po Debořině svatbě v Ashworth Magna nezůstane, a chystala se, že v tom módním lázeňském městě začne nový život.

Ano, i Emma potřebuje přímo zoufale změnit prostředí. Teď už o tom byla pevně přesvědčena – protože jedno bylo jisté: v hostinci už dál žít nedokáže. To místo je příliš poznamenáno sladkými i bolestnými vzpomínkami.

„Emmo! Emmo!“ Martha vtrhla do kuchyně a její zoufalé volání prudce ukončilo Emmino snění. „Samuel si zase namohl záda, tentokrát moc zle, a mně dočista došlo mazání. Prosím tě, buď tak hodná a zajď do lékárny v Salisbury. Ty paštiky já dodělám.“

Emma si automaticky sundala zástěru, a už ji věšela na háček na dveřích, když ji něco napadlo. „Neměla bych napřed zavolat doktora Fieldinga?“

„Kvůli tomu sem pana doktora tahat nebudeme, děvenko. On by s ním stejně nic neudělal. Vždyť to víš, že Samovi vždycky trochu uleví jedině to mazání.“

Kdyby Emma nebyla tak duchem nepřítomná, patrně by si všimla, že je Martha jaksi nejistá a vyhýbá se jejímu pohledu.

„A kde je teď Samuel?“

„Ehm – je u sedláka Pottse. Cožpak si nepamatuješ, že když se mu nepodařilo koupit slušného koně na trhu v Andoveru, že vážně uvažoval o tom, že by koupil Pottsovu kobyli? Byl se na ni právě ještě jednou podívat, když se mu – hm – když se mu to stalo. Pan Potts veze Samuela domů dvojkolkou. Tak si skoč nahoru pro čepec.“

Emma už dále neotálela a vyběhla nahoru, a když se za chvíli vrátila do kuchyně, zjistila, že Martha tam není. Na tom jí ale nepřišlo nic divného, protože si řekla, že Martha určitě čeká před hostincem na Samuela, aby mu pomohla do ložnice. Usoudila, že bude rozumnější, když půjde Joshovi pomoci zapráhnout Peg do bryčky.

Když se chlapec na její volání neobjevil, Emma zamířila přes dvůr do velké stodoly, kde byl Peg ustájený. Už slyšela tiché, přátelské zaržání, jímž ji valášek vítal, ale vtom zaslechla ještě nějaký zvuk odněkud zleva. Než se však mohla obrátit, aby se podívala po jeho

zdroji, někdo ji pevně zezadu popadl, přitiskl jí ruce k tělu a bez okolků jí přetáhl přes hlavu nějaký pytel, až jí shodil čepec, který se teď válel na zemi.

Emmina letargie v byla v jediné chvíli ta tam.

Všechny smysly měla okamžitě zbystřené až děsivě, jak urputně bojovala, aby jí neznámý násilník nemohl pod pytlem zacpat ústa roubíkem a spoutat zápěstí za zády, ale její úsilí bylo marné. Zatím jí zůstávaly volné pouze nohy, a proto nezaváhala a začala kolem sebe kopat nožkami v solidních botách. S uspokojením uslyšela tlumenou kletbu, která se ozvala vzápětí poté, co se jí podařilo uštědřit neznámému kopanec do lýtky, ale její radost neměla dlouhého trvání. Za chvíli se sama neubránila zakvilení, byť zdušenému roubíkem, protože ji někdo pořádně plácl přes zadek, až zavrávala a upadla dopředu na hromadu sena; a v té chvíli už jí útočník bezpečně svázal i kotníky, aby jí další pokusy o kopání znemožnil.

Možná to byla jenom zjištěná představitivost, ale Emmě se zdálo, že slyší tlumené pochichtávání nějaké ženy, které však rychle umlklo, a pak už se ze dvora ozvalo hrčení kol kočáru, který zastavil na dlažbě. Strach vystřídaly rozpaky a zmatek a nakonec pobouření, protože ji někdo drsně postavil na nohy a pak si ji přehodil přes rameno a vynesl ze stáje.

Slaboučká jiskřička naděje, že možná právě přijel sedlák Potts se Samuelem na voze, rychle pohasla, protože ji neznámý shodil jako balík na polstrované sedátko, kde ji pak nechal napůl ležet, opřenou v jednom rohu. Pak následovaly nějaké šeptem pronášené pokyny, kočár se lehce zhoup, jak kdosi přisedl dovnitř, ozvalo se přibouchnutí dvířek, a pak už se kočár za mírného pérování rozjel velkou rychlostí po otevřené silnici.

Ačkoli její únosce zatím nepromluvil ani slovo, cítila na rameni pevný stisk silných prstů, které ji pokaždé přidržely, když vjížděli do zatáčky. Emmě připadala tato zřejmá starost o její bezpečnost za daných okolností poněkud absurdní. Její zmatek neustále rostl. Proč by tomu padouchovi, který ji unesl, mělo záležet na tom, aby nespadla ze sedátka na podlahu? Ale hlavně: proč ji vůbec někdo unáší?

Žádné logické vysvětlení ji za nic na světě nenapadalo. Určitě není bohatá, takže finanční zisk motivem být nemůže. Ani nevěřila, že by

měla nějaké nepřátele, takže důvodem nemohla být ani pomsta. Jedna věc byla jasná – ať už byl její mlčenlivý spolucestující kdo chtěl, určitě neprovedl svůj drzý čin bez pomoci. Ve stáji byli určitě dva muži, tím si byla naprosto jistá, a možná jim pomáhala i nějaká žena... Ale kdo to byl?

Emmu z jejích zmatených úvah vytrhlo postupné zpomalování jízdy. Že by se únosce už blížil k cíli? říkala si. Její strach však propukl nanovo, když uslyšela, že se zatahují záclonky na oknech. Za pár okamžiků kočár zatočil a posléze zastavil, a její obavy se pro tu chvíli rozplynuly, protože slyšela lidské hlasy, klapot koňských kopyt a cinkání postrojů. Bylo zřejmé, že zastavili jenom kvůli přepřahání. To proběhlo velice rychle a zanedlouho opět ujížděli po silnici.

Emma si domyslela, že její únosce má před sebou nejspíš dosti velkou vzdálenost a chce k cíli své cesty dospět co nejdříve. Z rychlosti, jakou ujížděli, se dalo téměř s jistotou odhadnout, že kočár nyní táhne čtyřspřeží. Kočár, nutno dodat, pozoruhodně dobře pérovaný a pohodlný. Emma pod pytlem vraštila čelo usilovným přemýšlením. Kdo z lidí, které zná, je natolik bohatý, že si může dovolit unášet zajatce takovým velkorysým stylem?

Možnost, která ji napadla, ji téměř vyděsila, ale pak ji zavrhl jako naprosto absurdní. Jenže ta myšlenka se neodbytně vracela, až se proměnila v jistotu. Ovšem, taková osoba je jenom jedna!

Kdyby neměla ústa tak pevně zavázaná roubíkem, Emma by s největším potěšením ulevila svému pobouření, které v ní bublalo, sérií barvitých urážek. Teď to bylo všechno nad slunce jasnější – zradili ji lidé, kterým důvěřovala. A ještě ke všemu, pokud se velmi nemýlí, při té nechutné a ponižující frašce zřejmě asistovala i osoba, kterou měla ze všech nejraději!

Jediným švihem spustila nohy na podlážku, podařilo se jí vztyčit se do sedu a pak začala dupat patami do podlahy, co jí síly stačily. Její úsilí mělo kýžený účinek. Kočár začal ihned zpomalovat, pak bylo slyšet odhrnování záclonky, otvírání okénka, a vzápětí se její podezření potvrdilo, když se ozval nezaměnitelný, jí tak drahý hlas.

„V pořádku, John. Jeďte dál. To jenom naše pasa– žérka začala trochu zlobit.“

Benedict jasně rozpoznal tlumené zakvilení, neboť zase zavřel okno, posadil se na své místo a neváhal ještě rozdmýchat její pochopitelný hněv, když prohlásil: „Když mi teď slíbíš, že už budeš hodná a budeš se slušně chovat, tak tě rozvážu.“ Natáhl ruku a stáhl pytel, čímž odhalil záplavu rozkošně rozcuchaných hnědých kadeří a pár šedivých očí, z nichž sršely blesky. Pousmál se. „Přestože mám dojem, že to není ode mě prozíravé, sundám ti roubík.“

Benedictovy obavy byly zcela na místě, ale neudělal ani nejmenší pokus zarazit ten vodopád invektiv, který ho nenechal na nejmenších pochybách o Emmině názoru na jeho chování a mravy. „Ty bídáku! Okamžitě mě rozvaž!“ zakončila Emma svou tirádu úplně bez dechu, avšak ani v nejmenším obměkčená.

Opět jí vyhověl, ale když se sehnul, aby jí rozvázel kotníky, Emma ho citelně praštila přes ruku. „Tvoje rozhořčení je vcelku pochopitelné, má drahá, takže přehlédnu tyto ukázky dětinského chování.“ Natáhl se pro noviny, které ležely na protějším sedadle. „Prodiskutujeme současnou situaci, až budeš trochu víc při smyslech.“

Emmu rozběsnilo, že se někdo v takovém okamžiku může klidně zajímat o nejnovější události, vytrhla Benedictovi noviny z ruky, zmuchlala je do koule a hodila do kouta. „Okamžitě mě zavez zpátky do Ashworth Magna, rozumíš? Jestli neposlechněš, vyskočím za jízdy z kočáru!“

Ale ani tahle výhrůžka nesmazala Benedictovi ze rtů úsměv, který Emmu přiváděl k zuřivosti. „Pokud by ses jen pokusila provést takovou hloupost, zaručuji ti, že zakročím tak, že ti značnou dobu bude dělat potíže se posadit.“

Emma se vzteky nezmohla ani na slovo. Ale jenom na chvíli. „Ha! A tohle slyším od muže, který přísahal, že by mi nikdy nezkřivil ani vlásek na hlavě!“

Ten popuzující úsměv se ještě rozšířil. „O hlavu si starost dělat nemusíš, lásko moje. Popravdě řečeno jsem měl na mysli úplně jinou část tvé anatomie.“

Emmě to dalo hodně práce, ale přece jen potlačila pobouřený výkřik. „A ke všemu tě podezírám, žeš to byl ty, kdo mě v té stodole praštil,“ obvinila ho, když se rozpomněla na ten ponižující okamžik.

Benedict se ani nesnažil zapírat. „Byla bys zasloužila naplácat mnohem víc za tu frašku, kterou jsi mi onehdy sehrála.“

Tato připomínka úplně stačila, aby se hněv, který v sobě Emma do té chvíle živila, náhle utišil, a nenadálý zvrat nálady s sebou přinesl i bolest srdce. Sklopila oči, ale cítila, že Benedict nespouští zrak z její tváře. „Kdo ti to řekl?“ zeptala se tiše.

„Moje sestra.“ Nato Emma konečně zvedla pohled a podívala se zpříma na něho, a Benedict, který se v duchu proklínal za svou dřívější zaslepenost, bez obtíží poznal, co se zračí v jejích krásných šedých očích. Teď nedokázal pochopit, jak mohl být tak pošetilý a vůbec zapochybovat o síle její lásky.

„Ve chvíli, kdy se mi Agnes svěřila, že tě byla navštívit, jsem začal tušit, jak to bylo doopravdy,“ přiznal se upřímně, ale pak mu znenadání ztverdly rysy. „Ujišťuju tě, že podruhé si to pořádně rozmyslí, než se začne plést do mých záležitostí.“

Podle toho si Emma ihned domyslela, že Benedictova zlost na sestru dosud trvá. „Lady Fenchamová měla na mysli jen tvoje dobro, Bene,“ ujistila ho, čímž dala jasně najevo, že vůči jeho sestře necítí žádnou hořkost. „A to, co mi řekla, byla čistá pravda.“

„To, co ti řekla, byl naprostý blábol!“ odsekl. „A ona to moc dobře ví!“

Ačkoli to znělo dokonale upřímně, Emma ještě nebyla úplně přesvědčená. „Jestliže si na svou čest myslíš, že k tomu, co tvoje sestra předpovídala, nedojde, kdybychom... kdybychom se někdy vzali, proč jsi potom trval na tom, aby naše zasnoubení zůstalo v tajnosti, jestliže to nebyla z tvé strany snaha mě chránit?“

Benedict chvíli neodpovídal a podroboval důkladné prohlídce každický jemný rys jejího obličej. „Tak tohle sis myslela... myslela sis, že tě chci chránit před zločinnými, pomlouvačnými jazyky.“ Zavrtěl nad ní hlavou. „Má drahá, nemohla ses víc mýlit. Ano, snažil jsem se tě chránit,“ přisvědčil, „ale pouze před jedinou osobou – před Isabelou Ashworthovou.“

Usmál se konsternovanému výrazu, který se objevil na Emmině tváři po tomto prohlášení. „Isabelu Ashworthovou jsem už nějaký čas před svou návštěvou Worcestershiru vážně podezíral, že je zodpovědná jak za smrt doktora Hammonda, tak za smrt té mladé

komorné. Taková bezcitná a nemilosrdná žena by jistě nezaváhala, a odklidila by tě také. Věděl jsem, že chová jisté podezření, že jsem se tam neobjevil jen tak pro nic za nic. Pochopitelně jsem měl strach, aby ti něco neudělala, kdyby se domyslela, že se ji chystám odhalit. Mohla to udělat z čiré pomstychtivosti, kdyby zjistila, jak moc pro mě znamenáš. A to jsem za nic na světě nechtěl riskovat, i když ta možnost nebyla příliš pravděpodobná.

A pak, když jsem se vrátil z Worcestershiru, jsi byla pořád zaměstnaná ošetřováním Richarda. Kromě toho,“ pokrčil na omluvu rameny, „to také nebyla nejvhodnější chvíle oznamovat oficiálně naše zasnoubení brzy po těch tragických událostech na Ashworth Hallu.“ Na chvíli se odmlčel a projel si neklidnými prsty svou hustou kšticí. „Možná jsem udělal chybu, když jsem se ti beze zbytku nesvětil. Kdybych to byl udělal, mohl jsem nám oběma ušetřit spoustu zbytečného trápení.“

Emma se kousala do spodního rtu, aby nebylo vidět, jak má slzy na krajíčku. „Byl jsi – byl jsi taky tak nešťastný?“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

„Byl jsem dočista zoufalý,“ přiznal, byť nerad. „Víš, Emmo, myslím, že máš právo udělat si ze života smutnou pustinu jen proto, že se bojíš, co by našemu svazku řeklo několik, a dodávám, že hrozně málo hlupáků,“ pokračoval něžně. „Ale myslíš, že máš právo odsoudit k témuž osudu také mne? Vždyť já bych ochotně obětoval dobré mínění celé módní společnosti za možnost prožít šťastně celý život po tvém boku.“

Emma potlačila výkřik a zabořila tvář do jeho dlaní. „Ach Bože, kdybych tak věděla, co mám dělat!“

„I když to nevíš, děvče milé, já to vím zcela určitě,“ odpověděl Benedict bez zaváhání.

Když Emma ležela oné noci stulena v ochranitelské náruči svého manžela, neustále si musela připomínat události uplynulých hodin, které nevyhnutelně navždy změní její další život. Ale nyní se s tím už nedalo celkem nic dělat, neboť se v každém slova smyslu stala ženou pana Benedicta Grantleyho.

Benedict, který měl nemálo zkušeností, zasvětil svou nevěstu do něžného umění milování tak jemně, že ta chvilková bolest, kterou Emma pocítila v okamžiku, kdy se stala doopravdy jeho, pominula téměř dříve, než si nějaký nepříjemný pocit uvědomila. Po tomto zážitku nyní byla plna údivu, jak je vůbec pro lidskou bytost možné, aby se během ani ne čtyřiaadvaceti hodin dokázala povznést z největších hlubin zoufalství na samý vrchol smyslového blaha, a pošetile se bála usnout, aby se neprobudila a nezjistila, že to všechno byl jenom překrásný sen.

Ve snaze okamžitě se ujistit, že to není sen, ale skutečnost, Emma se ještě pohodlněji uhnízдила v ohbí manželovy paže, a bezmyšlenkovitě se začala probírat trojúhelníkovým porostem jemných tmavých chloupků, které objevila na jeho prsou. Tento výrazně mužný rys ji překvapil skoro stejně jako množství elegantních šatů, které našla v komnatě svého nového, krásného domova; stejně rozkošným překvapením pro ni byla přítomnost jak Samuela a Marthy, tak Lavinie a Debory s Richardem mezi účastníky malého shromáždění, které bylo svědky svatebního obřadu ve venkovském kostelíku.

Nedokázala by čestně prohlásit, že ji nějak zvlášť překvapilo, že její novomanžel dokázal všechno připravit a zorganizovat v tak krátké době, a přitom tak dokonale. Zнала ho už natolik dobře, aby věděla, že je nesmírně schopný, neuvěřitelně cílevědomý a metodický. Ale nakonec se ukázalo, že ho přece jen tak dobře nezná, protože by si byla ani na chvíli nepomyslela, že by se takový vyrovnaný, úzkostlivě pečlivý muž snížil k činu tak hrubě násilnickému, jako je únos mladé ženy. Už ji ale ani ve snu nenapadlo, aby mu dělala výčitky kvůli té ne právě džentlenské taktice, již použil, aby dosáhl svého cíle. Jedině doufala, že nebude muset nikdy litovat, že neprokázala větší sílu charakteru a nepožádala o čas na rozmyšlenou, než se tak ochotně podvolila a souhlasila s každým jeho přáním.

„Jestliže máte v úmyslu vůbec se do rána aspoň trochu vyspat, má paní choti,“ ozval se znenadání hluboký hlas jejího manžela, „radím vám důrazně, abyste s tímhle okamžitě přestala.“

Emma se musela potichu zasmát, když jí Benedict rukou stiskl prsty a nedovolil jí, aby pokračovala v dráždivém lechtání. Zvedla

hlavu z ohbí jeho silné paže a podívala se k oknu. „Podle barvy oblohy soudím, že už brzy bude ráno. Kolik je asi hodin?“

„Nevím, a je mi to jedno,“ zazněla překvapivá odpověď. „Jediný čas, na němž mi nyní záleží, je čas, který trávím se svou ženou.“

Jediným rychlým pohybem převrátil Benedict Emmu na záda a sklonil se nad ni, laskal jemnou křivku jejího ramene, potom jí prsty přešel po celé délce paže a znovu se obdivoval dokonalosti její pokožky, která byla bez jediné poskvrnky jako hedvábí a měkká jako nejvzácnější samet. „Proč nespíš? O čem jsi přemýšlela?“

„O tobě a o všem, co se přihodilo.“ Zvedla ruku a jedním prstem mu přejela po bradě, která se nyní již trochu ježila rašícím vousem. „Musím se přiznat, že jedna moje část jako by dosud nevěřila, že se to všechno stalo a že jsem doopravdy tvoje žena.“

Benedictovo tělo se otráslo tichým smíchem a v očích se mu objevil pohled, který mimo jakoukoli pochybnost naznačoval, že by o tom svou novomanželku s největší radostí neprodleně ujistil. Nejraději by se do toho ujišťování pustil okamžitě, kdyby si nepovšiml záblesku nejistoty v jejích očích, přestože se jej Emma snažila zamaskovat svůdným, provokativním úsměvem.

„Copak se děje, Emmo, krasavice moje? Nelituješ snad ničeho?“

Emma se již smířila s tím, že asi nikdy nebude mít valný úspěch, pokud by chtěla před Benedictem něco zakrývat, a nechtěla začínat jejich společný život tím, že by se o něco takového byť jen pokusila. „V této chvíli ne, to rozhodně ne,“ přiznala otevřeně. „Jenom doufám, že někdy v budoucnosti nebudu muset litovat, že jsem neprokázala větší sílu charakteru a nechtěla jsem po tobě víc času na rozmyšlenou.“

„Víc času na to, aby sis mohla dělat zbytečné starosti,“ opravil ji postřehem, který byl přesný jako ostatně téměř vždy.

Neubránil se povzdechu, neboť pro tuto chvíli se musel spokojit pouze tím, že vtiskl polibek mezi její řádra. „Tak tedy dobrá, paní moje, když vidím, jakou ti to dělá starost, řeknu ti přesně, co bude následovat... Za prvé koncem týdne odjedeme do Paříže, a jsem přesvědčen, že se brzy staneš předmětem obdivu celého tohoto romantického města. Začátkem podzimu se vrátíme, abychom mohli navštívit některé členy mé rodiny, pokud oni se ovšem nebudou již

obtěžovat, aby se přeplavili přes kanál La Manche jen proto, aby se s tebou seznámili. Můj bratr Giles například má Paříž velice rád a často tam jezdívá. Nemusím zdůrazňovat, že on i jeho manželka Serena tě budou zbožňovat, a stejně tak i má sestra Agnes, která už mě informovala, že ti poskytne veškerou podporu, protože mě považuje za nejhoršího netvora pod sluncem z důvodů, o nich se nyní nebudu šířit. A samozřejmě ti bude přímo otročit, jen co porodíš našeho prvního syna, k čemuž by podle mých odhadů mohlo dojít tak koncem příštího roku.“

Na chvilku si příjemně vychutnával tuto pro Emmu překvapivou předpověď. „Ale abychom pokračovali – také si uděláme čas, abychom navštívili několik mých nejbližších přátel, mimo jiné i tvého bratrance Charlese, a pak odjedeme do Londýna na zasnuby Debory a Richarda. A pokud znám dobře svou sestru Agnes, ta už do té doby připraví všechny cestičky, aby ti usnadnila vstup do velkého světa, protože každému bude vykládat, jaké jsi úžasné a rozkošné stvoření, pravda, byť trochu excentrické, což však tvůj neobyčejný půvab ještě zvyšuje. A až se na jaře vrátíme do Londýna, abychom uspořádali velký ples na oslavu našeho sňatku, všichni se budou jenom třást, aby dostali pozvání. Všichni se budou chtít seznámit s tou dámou, která je přímo předurčena, aby se stala nejvyhledávanější hostitelkou díky výtečným pokrmům, které se podávají v jejím domě.“

„Přestaň, přestaň!“ prosila ho Emma se smíchem, dílem pobavena, dílem pobouřena takovou drzou ukázkou sebevědomí. „Tak dobře,“ slíbila, „už nebudu tebe ani sebe trápit tím, že bych si dělala nějaké zbytečné starosti.“

Což bylo jen dobře, protože všechno, co její cílevědomý manžel předpověděl, se také beze zbytku vyplnilo.